

NG - HẢI - THỦY

Phóng tác

# NHU CHUYỆN THẦN TIÊN

Nguyên tác:

SCORPION REEF

của:

CHARLES WILLIAMS

**Ngày xanh**

# Như Chuyện Thần Tiên

**Charles Williams**

NGÀY XANH xuất bản 1973

[vietmessenger.com](http://vietmessenger.com)

## *Nguyên tác: The Scorpion Reef*

Tôi phóng tác Như Chuyện Thần Tiên đăng trên Nhật Báo Sóng Thần năm 1972. Năm ấy Kim Dung đã viết xong truyện Lộc Đỉnh Ký và ngừng viết. Nhật báo Sài Gòn mất nguồn câu khách tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung. Một trong số những người đọc Như Chuyện Thần Tiên là Tú Kếu Trần Đức Uyển. Gặp tôi, anh nói:

– Hết truyện Kim Dung rồi. Nay đọc Như Chuyện Thần Tiên của mày vậy.

Một bạn đọc trẻ hơn tôi khoảng 10 tuổi, những năm 1972, 1973, anh khoảng 30 tuổi, nói với tôi:

– Tình tiết trong đoạn Diễm Lan bị chìm xuống biển, Hoàng Chương một mình trở lên du thuyền, vào cabin, ngửi thấy toàn mùi Diễm Lan. Rất đúng. Năm vợ em nó giận em, nó bỏ em, em lên Pleiku tìm nó. Em vào phòng nó. Lúc đó không có nó trong phòng, em ngửi thấy toàn mùi nó.

Tôi phóng tác Như Chuyện Thần Tiên, tác giả Mỹ Charles Williams, nhưng theo bản dịch tiếng Pháp. Tôi quên tên tiếng Pháp của truyện. Khi truyện được xuất bản, tôi biết tên truyện tiếng Mỹ nên tôi để “*Nguyên bản Scorpion Reef.*” Thiếu chữ “*The.*” Truyện in từng ngày trên nhật báo, năm ấy Sài Gòn chưa có computer, nhà xuất bản phải cho sắp chữ lại nên truyện có nhiều lỗi. Mới đây tôi ngạc nhiên khi đọc thấy trong Như Chuyện Thần Tiên có chuyện “*Khổng Minh sang Đông Ngô đấu lý với Lữ Bố.*”

Tôi mở quyển Như Chuyện Thần Tiên, bản in Tháng 9 năm 1973 tôi hiện có ra xem: trang 210 có đoạn nhân vật ác tên là Khôi nói về Khổng Minh:

*Như Chuyện Thần Tiên. Trích:*

*“Như Gia Cát Khổng Minh, sư phụ tôi, khi sang Đông Ngô dụ cho Đông Ngô đánh Tào Tháo, là một nhà biện sĩ chứ không còn là mưu sĩ. Nếu không chịu nổi những lời chất cây gậy cành, làm sao sư phụ tôi thuyết phục được Tôn Quyền, đánh đổ được lập luận chủ bại của bọn Lữ Bố.”*

Trong mấy dòng trên có hai lỗi “*Chết cây gậy cành*,” thành ra “*Chất cây gậy cành*,” và *Tử Bố* – Trương Chiêu – thành “*Lữ Bố*.” Không “*Lữ Bố*” mà là “*Lữ Bố*.”

Bốn mươi năm xưa có quá nhiều những lỗi như thế trong các tiểu thuyết phóng tác của tôi. Tôi xin quý vị độc giả tha lỗi.

Như Chuyện Thần Tiên là một trong hai tiểu thuyết tôi phóng tác có nhiều người đọc. Trước Như Chuyện Thần Tiên là truyện Kiều Giang, nguyên bản Jane Eyre của Nữ sĩ Charlotte Bronte.

Tôi cảm ơn bạn Phương Lê, và bạn Bắc Thần, đã đưa Như Chuyện Thần Tiên lên màn hình này.

Đọc lại truyện mình viết 40 năm xưa.. Cảm khái cách gì.

HOÀNG HẢI THỦY

Rừng Phong. Xứ Tình Nhân, Kỳ Hoa Đất Trích.  
Ngày 28 Tháng Tư 2010.

o o o

Quang cảnh hiện ra trước mắt những người thủy thủ từ chiếc xuồng máy lên du thuyền tuy không có gì lạ lùng nhưng vẫn làm họ rùng mình, sợ hãi. Không khí và cảnh vật trong chiếc du thuyền đang trôi bèo bồng trên mặt biển xanh này có bao trùm một vẻ gì quái đản, rùng rợn. Ông Phó Trưởng tàu và hai người thủy thủ sững sờ nhìn nhau. Họ như không cả tin tưởng ở mắt nhìn của họ.

Du thuyền không có người. Không có lấy một người. Cảnh trong lòng thuyền vẫn bình yên, không có qua một dấu vết nào của sự xáo trộn nào động đã qua. Cũng không thấy có dấu vết gì trong du thuyền chứng tỏ ở đây trong những ngày qua đã có một chứng bệnh kinh khủng làm chết hết những người sống trên du thuyền. Không có người sống mà cũng không thấy có xác chết trong du thuyền.

Và mặt biển thật lặng. Từ nhiều ngày nay, biển vẫn lặng, vẫn đẹp như hôm nay. Những mảnh buồm trắng của chiếc du thuyền quý phái ôm gió chiều đưa thuyền lướt êm trên mặt nước xanh, bánh lái của du thuyền được gài hướng theo mũi thuyền đi về hướng Nam về quần đảo Phi Luật Tân. Tuy trên du thuyền lúc này không thấy có qua một người nào mà mọi vật trên du thuyền vẫn trật tự, sạch sẽ gần như hoàn toàn. Du thuyền được bỏ hoang giống hệt như trường hợp chiếc tàu tên là Marie Céleste từ bao lâu nay vẫn được gọi là “con tàu ma” và làm cho những người liên can đến hàng hải thắc mắc. Tàu Marie-Céleste được tìm thấy trôi dạt trên mặt biển mà trên tàu không có qua một người nào.

Sau phút ngạc nhiên, ông Phó Trưởng Tàu ra hiệu cho hai thủy thủ theo ông đi tìm trong du thuyền. Lòng du thuyền thật xinh thật ra cũng chẳng có nhiều chỗ để những người lên tàu phải tìm kiếm lâu la. Họ chỉ cần nhìn qua là biết ngay trên thuyền không có người ẩn nấp. Phòng máy của du thuyền sạch và ngăn nắp, gọn gàng như trước đó vài tiếng đồng hồ có tay người dọn dẹp. Phòng ngủ của du thuyền ở dưới cũng sạch như li như lai. Hai giường ngủ được trải nệm trắng đàng hoàng. Tủ lạnh đựng lương thực của thuyền còn đầy ních thực phẩm. Bồn nước ngọt của thuyền cũng vậy. Những người bí mật nào đó từng sống trên du thuyền này mới chỉ dùng hết hai phần mười số lương thực và nước ngọt dự trữ của họ. Trong tủ áo, những người lên du thuyền tìm thấy vài chiếc quần jeans, vài cái áo mưa để sẵn để dùng tới trong những ngày biển động và trời mưa. Trên một tay ghế có vắt một chiếc soutien-gorge, loại áo tắm biển gọi là bikini của đàn bà. Trong bầu không khí đặc biệt của chiếc du thuyền bằng gỗ có máy và có cả buồm gồm mùi verninồng nồng và mùi nước biển, mùi ét-xăng, những kẻ lên thuyền còn người thấy

phảng phất một thứ mùi quyến rũ, dị kỳ nữa. Đó là mùi của đàn bà, làm bằng mùi da thịt, mùi tóc đàn bà trẻ, nồng nhựa sống và nước hoa.

Bàn ăn của chiếc du thuyền không người này không bày sẵn những đĩa thức ăn như trên chiếc Marie-Céleste khi được người khác tìm thấy, nhưng cũng thấy có hai ly cà phê bằng nhựa. Một ly còn gần đầy cà phê.

Ông Phó Thuyền Trưởng Tàu, một thủy thủ già gần nửa đời trôi dạt trên các đại dương tuy từng chứng kiến nhiều tai nạn kỳ lạ trên biển, nhưng cũng chưa từng bao giờ tưởng tượng có ngày mình lại gặp một chiếc du thuyền lênh đênh giữa biển mà không có người lái. Tất phải có người đưa chiếc du thuyền này từ một hải cảng nào đó tới đây chứ ? Du thuyền, cũng như tàu buôn, không thể một mình tự đi ra khơi. Chỉ có điều cần tìm, cần biết là những người trên thuyền này đã... ra sao, còn sống hay đã chết mà thôi. Cũng có thể là có một chiếc tàu nào khác đã tới bắt hết những người trên du thuyền này đi. Ông Phó thuyền trưởng tàu bước tới dàn bếp gaz mới tinh ở cuối phòng. Trên bếp còn đặt siêu nước pha cà phê. Ông đặt tay lên siêu nước và thấy còn nóng. Điều đó cho ông biết chắc chưa đầy một tiếng đồng hồ trước đây thuyền này còn có người.

Rời dàn bếp ông đi qua chiếc bàn nhỏ, nơi còn trải mấy tấm bản đồ và có một quyển sách dày bìa cứng. Nghĩ rằng đây là quyển Nhật Trình của du thuyền, ông mở ra đọc vài trang đầu rồi lật nhanh đến trang cuối. Nét chữ viết bằng mực đen trên những trang Nhật Trình của du thuyền là nét chữ đàn ông, bay bướm, lả lướt nhưng cũng quắc thước, cương nghị. Người thủy thủ già chú ý đọc những dòng chữ cuối cùng của trang Nhật Trình và ngẩn ngơ lắc đầu. Trong gần bốn mươi năm trong nghề, chưa bao giờ ông được đọc một trang Nhật Trình kỳ lạ đến như thế...

... những vùng sâu thẳm màu xanh thẳm, những ánh bạc huyền diệu sáng lên, tắt đi như mời gọi. Tiếng gọi thiêng liêng từ đáy đại dương làm tôi rung động từng tế bào... Say... Say...

Trước khi gập quyển sách lại, ông Phó Trưởng Tàu nhặt một vật nhỏ dài bằng hai đầu ngón tay. Vật ấy nằm giữa hai trang giấy: một sợi tóc đàn bà, dài mượt, đen nhánh. Ông nhìn ngáy sợi tóc và tưởng tượng đến người đàn bà nào đó đã sống trên du thuyền này.

– Ông sắp... Ông coi này...

Tiếng một thủy thủ vang lên sau lưng làm ông Phó Trưởng tàu quay lại. Người thủy thủ đưa ra trước mặt ông một cái sắc da anh vừa tìm thấy ở dưới một chiếc giường. Sắc đựng đầy giấy bạc đô-la xanh, những tờ giấy 20, 50, và 100.

– Trong này có tới 100.000 đơn là ít...

Nét mừng rõ hiện rõ trên mặt người thủy thủ:

– Tìm được số tiền đô la này, mình sẽ có tiền thưởng cũng lớn lắm, xếp ời.

Theo luật hàng hải quốc tế, ai tìm được những chiếc tàu bị đắm hay những đồ vật giá trị trôi dạt trên biển đều phải nộp cho những toà án hàng hải nhưng sau đó đều được hưởng tiền thưởng tùy theo trị giá những thứ tìm lại được.

Ông phó tàu lắc đầu:

– Bộ chú mày muốn lấy tiền thưởng ngay lập tức hay sao đây ? Còn đợi đưa ra toà án hàng hải nữa chứ ? Còn lâu lắm mới được cầm tiền thưởng. Đừng vội vàng... Vả lại, ở đây cũng đâu có quán rượu, có gái mà chú mày cần tiền ?

Ông cầm lấy cái sắc đầy tiền trong hai bàn tay đưa lên cửa người thủy thủ và đóng khoá lại. Một tay ông cầm cái sắc, tay kia ông cầm quyển sổ Nhật Trình và ra hiệu cho hai thủy thủ trở lên boong.

Ông chỉ tay lên cột buồm:

– Các chú có biết cái này là cái chi không ? Đó là cái buồm. Ngày xưa, khi chưa có máy móc người ta vẫn dùng cái buồm này để đi biển và người ta vẫn vượt những đại dương băng băng. Hai chú ở lại đây trở tài hạ buồm xuống và quấn nó lại. Còn tôi vì không muốn đứng đây sét nét mấy chú tôi trở về tàu trước. Tôi sẽ nộp ngay ông Thuyền Trưởng cặp bạc này, các chú yên trí là tiền thưởng của các chú, nếu có ngày các chú được hưởng sẽ không bị ai lấy trộm mất nửa đồng. Tôi sẽ bảo ném dây và các chú ràng du thuyền này vào với tàu mình.

Cách đó vài trăm thước, trên mặt biển lặng sóng, ông Thuyền trưởng chiếc tàu chở hàng tuy là tàu Việt Nam nhưng mang cờ hiệu tàu Panama, đứng trong ánh nắng chiều vàng nhìn người phụ tá của ông đi một mình trở lại trên chiếc xuồng máy nhỏ. Ông cũng nhìn thấy hai người thủy thủ ở lại trên du thuyền đang hạ buồm của du thuyền xuống. Biết trước những việc phải làm ông cho mệnh lệnh dây ràng sang cho du thuyền.

Khởi hành từ Đà Nẵng chở cá khô và mắm sang Mã Lai, họ trông thấy chiếc du thuyền này trước đó nửa tiếng đồng hồ và đã tránh sang bên phải hai độ để tàu khởi chạm vào du thuyền. Ông Phó thuyền trưởng chiếu ống nhòm nhìn sang du thuyền và nhận thấy trên boong du thuyền, cả trong phòng máy của du thuyền, không có qua một bóng người nào. Ông cũng nhận ra thấy tai lái của du thuyền được gài cứng để du thuyền chỉ một hướng theo gió đi thẳng về Nam. Nhưng tình trạng này cũng không làm ai ngạc nhiên. Ở những vùng duyên hải, họ thường gặp những du thuyền loại này. Chủ nhân, hoặc ít nhất những người trên loại du thuyền này toàn là những ông bà nhà giàu chán sống đầy đủ trên bãi đất nên đua nhau lênh đênh trên mặt biển chơi. Có khi trên du thuyền chỉ có mỗi một người. Vào những ngày biển êm và trời đẹp như hôm nay, và vào giờ này chủ nhân của du thuyền có thể đang bận rộn nấu ăn bữa chiều trong căn bếp nhỏ dưới lòng du thuyền. Nhưng khi tàu hú còi gọi ba lần mà vẫn không thấy ai hiện trên boong du thuyền, ông Phó

đã báo động với ông Chánh. Chiếc tàu hàng sau khi làm một đường vòng kính bán nguyệt, đã chặn đường gió của du thuyền, làm cho cánh buồm đang căng gió của du thuyền chùng xuống mà vẫn không thấy bóng người trên du thuyền. Hai ông Chánh, Phó tàu hàng bỗng cảm thấy lo âu, sợ sợ như sắp phải chứng kiến một tai nạn. Họ cho máy chạy giựt lùi để giữ cho tàu ngang với du thuyền, sau đó một chiếc xuồng được thả xuống biển, do ông Phó tàu lên xuồng cùng với hai thủy thủ để sang du thuyền xem có chuyện gì lạ xảy ra bên đó.

Tình Nữ, Đà Nẵng Việt Nam. Đó là hàng chữ đọc thấy trên nền trắng mát của thân du thuyền. Tình Nữ ? Tên thuyền thơ mộng dữ. Ông Chánh đứng nhìn sang du thuyền và sự tò mò của ông càng tăng khi ông thấy người phụ tá của ông một mình trở lại tàu. Người nào đó trên du thuyền mang tên Tình Nữ kia chắc là đau nặng nằm liệt dưới ca bin ? Ông cũng thắc mắc không hiểu trong trường hợp nào một chiếc du thuyền mỏng manh như thế này, loại du thuyền được chế tạo với mục đích đưa người ta đi chơi ở ven biển, lại đi xa bến của nó là Đà Nẵng đến tận đây ?

Ông Phó bước lên khoang, tay xách cái sắc da và quyển sổ. Ông Chánh hỏi trước:

– Ở bên ấy họ đau hay là chết mất cả rồi ?

– Biến mất. Không có qua một người nào bên đó cả.

Ông Phó trả lời bằng vẻ mặt và giọng nói của kẻ vừa nhìn thấy ma mà vẫn còn nghi ngờ :

– Họ tan biến đi trong không khí. Vụ này y hệt vụ tàu ma Marie Céleste vậy. Thật lạ lùng.

Ông nói tiếp bằng một giọng chen lẫn xúc động :

– Theo nhận xét của tôi, họ phải là hai người trên du thuyền, một

người đàn ông và một người đàn bà. Lạ nhất là trước đây một tiếng đồng hồ, còn có ít nhất là một người trên thuyền.

– Chờ ràng dây xong, mình trở sang đó xem xét kỹ một lần nữa. Ông có thấy gì lạ trong sổ Nhật Trình của họ không ?

– Toàn ghi những chuyện lảm cẩm gần như không dính líu gì tới cuộc hải hành...

Ông Phó tàu đưa cuốn Nhật Trình cho ông Chánh và mở cái sách :

– Ông coi cái này hấp dẫn hơn này... Toàn đô la xanh. Nếu những người nào đó trên du thuyền có gặp trở ngại, chắc chắn không phải là vì họ thiếu tiền...

Ông Chánh nhìn những sấp giấy bạc màu xanh nằm trong lòng sách với vẻ khả nghi của người nhìn những tờ bạc giả. Ông cầm vài tờ lên xem kỹ hơn, nhưng không, đó là giấy bạc thật. Toàn là đô la thật của Hoa Kỳ. Đôi lông mày rậm của ông nhíu lại. Như vậy là nghĩa lý gì ? Ông cầm cuốn sổ Nhật Trình đi vào phòng làm việc của ông. Ông Phó xách túi bạc vào theo.

Ông Chánh ngồi vào bàn, đặt quyển sổ bìa cứng lên bàn và lật tìm những trang cuối. Những dòng chữ bay bướm nhảy múa dưới mắt ông :

– Tình yêu... tình yêu... tình yêu như cái chết...

Người Trưởng tàu càng thắc mắc và khó hiểu hơn. Câu cuối cùng của tập Nhật Trình này giống như câu cuối của một quyển tiểu thuyết tình nào đó ông đã đọc ngày xưa. Ông còn nhớ mang máng đó là chuyện của hai người trẻ tuổi yêu nhau tha thiết nhưng định mệnh tàn nhẫn làm cho một người chết vì tai nạn, người yêu còn sống tự ý đi vào cái chết với niềm tin chắc rằng sau khi chết, ở trong cái chết, họ sẽ gặp lại nhau...

Ông lật ngược và đọc nhanh những trang cuối của tập Nhật Trình. Xong, ông từ từ gấp cuốn sổ lại và đi trở ra đứng trên khung cửa sổ nhìn về phía chiếc du thuyền.

Vài phút yên lặng trôi qua, ông Chánh từ từ nói:

– Khi nào các thủy thủ trở về tàu, ông lại ra lệnh cho tàu mình tiếp tục đi, ông Phó...

Ông Phó ngạc nhiên:

– Mình không quay trở lại sao ông ?

– Quay trở lại làm chi ? Đem du thuyền trở về Đà Nẵng ư? Hay quay lại để tìm xem có xác người nổi quanh đây không ư ? Vô ích. Chúng ta cứ đi. Chúng ta đem tàu này sang Manila cũng được...

– Nhưng thưa ông... chắc chắn phải có người ở quanh đây. Khi tôi lên du thuyền, ấm nước dùng để pha cà phê của họ vẫn còn nóng, cà phê còn trong ly. Du thuyền chỉ chạy có 2 hải lý 1 giờ. Tôi chắc chắn họ chưa bỏ thuyền được lâu. Nếu chúng ta quay trở lại, thế nào cũng tìm thấy họ.

Ông Chánh lắc đầu:

– Không. Chúng ta sẽ không tìm thấy gì đâu. Ông tin tôi đi.

Mặt trời đỏ ối xuống trên biển làm cả mặt biển có màu vàng. Tuy không quay trở lại hẳn đất liền nhưng con tàu chở hàng cũng chạy vòng trở lại và đánh một vòng tròn năm cây số quanh chỗ họ bắt được du thuyền Tình Nữ. Họ đặt một thủy thủ canh chừng trên cao với ống nhòm cực mạnh. Thủy thủ này có nhiệm vụ chiếu ống nhòm nhìn quanh và báo động khi thấy một vật gì lạ có thể nghi là người trôi trên biển. Họ là những thủy thủ nhà nghề và họ biết biển cả đòi hỏi những gì ở họ. Nhưng công lao tìm kiếm của họ đều vô ích. Họ không tìm thấy gì hết, không nhìn thấy gì ngoài những vùng nước

bạc mệnh mỏng như sa mạc, màu nước mỗi lúc một thắm dần cùng với mặt rời lặn xuống...

Khi đêm xuống hẳn, họ ngừng cuộc tìm kiếm để tiếp tục cuộc đi, ông Chánh mở chiếc cặp da trước mặt hai viên sĩ quan của tàu và cùng đếm số tiền Mỹ Kim tìm thấy trên du thuyền. Số tiền lên tới 98,000 Mỹ kim. Tiền được bỏ vào sách và đặt trong két sắt của tàu, khoá kín.

Khi ông Chánh làm xong bản báo cáo trường hợp tìm thấy chiếc du thuyền mang tên Tình Nữ bên trên không có người và ghi vụ này trong sổ Nhật Trình của tàu, kim đồng hồ chỉ mười một giờ đêm. Ông Chánh trở vào giường ngủ với quyển Nhật Trình kỳ lạ của chiếc du thuyền Tình Nữ. Ông nằm đọc quyển Nhật Trình này để suy nghĩ, để cố tìm ra những sự gì bí mật, rùng rợn hay huyền diệu đã xảy ra trên du thuyền.

Ngọn đèn đọc sách ở đầu chiếc giường nhỏ thủy thủ được bật lên. Ông Chánh mở quyển sổ và thấy một sợi tóc nằm ngang trang giấy. Ông nhẹ hai ngón tay cầm sợi tóc lên soi vào ánh đèn. Sợi tóc đàn bà, dài và đen nhánh mịn và mượt. Ngay cả giờ đây, khi rời xa da thịt, sợi tóc như vẫn còn sống. Đúng như lời ông Phó nói : trên du thuyền phải có hai người, một người đàn ông, và một người đàn bà. Sợi tóc này cho ông Chánh biết rằng ít nhất người đàn bà trên du thuyền đó phải là một người đàn bà đẹp, quyến rũ, đa tình nữa. Ông chợt nhớ đến cái tên Tình Nữ của du thuyền. Đem một người đàn bà đa tình như người đàn bà có sợi tóc này trong lòng chiếc du thuyền nào cũng phải được đặt tên là Tình Nữ. Nếu ông còn trẻ, nếu ông lệnh dènh một mình với một người đàn bà đẹp, đa tình trên chiếc du thuyền đó, ông cũng phải đặt tên thuyền là Tình Nữ.

Ông Chánh cảm thấy hơi hối tiếc. Hồi nãy, ông đã ở lại trên chiếc tàu chứ không chịu cùng sang du thuyền với ông Phó để kiểm soát lại thật kỹ du thuyền lần thứ hai. Nếu ông qua đó, có thể ông sẽ tìm thấy những dấu vết gì đó mà ông Phó của ông không tìm thấy. Ông vẫn tin ở sự sáng suốt của người phụ tá của ông nhưng trong một

vụ ly kỳ như vụ mất tích có màu sắc tình ái huyền bí này, người đi tìm dấu vết không chỉ cứ sáng suốt là đủ. Mà còn cần nhiều tưởng tượng nữa. Phải là người biết yêu thương, từng yêu đương, từng sung sướng, và đau đớn vì tình yêu mới nhìn thấy tình yêu ở nơi có tình yêu, hoặc ở nơi từng có tình yêu mà nay đã vắng những người từng yêu nhau ở đó.

Ông Chánh tự tin rằng nếu ông lên du thuyền, lên ngay lúc mới tìm thấy du thuyền kia sáng mai thì muộn mất rồi, những dấu vết trên đó có thể đã bị những thủy thủ lên đó trước ông làm mất ; ông có thể đoán biết được một số những sự việc đã xảy ra đưa đến sự mất tích của tất cả mọi người trên thuyền. Chắc chắn đã có một tấn thảm kịch xảy ra trên đó, và thảm kịch chắc chắn cũng mới xảy ra chỉ trong vòng vài tiếng đồng hồ trước khi tàu ông gặp du thuyền. Và cũng đúng như lời ông Phó nói : chắc chắn trước đó một giờ đồng hồ còn phải có t nhất là một người trên du thuyền, bằng cớ không thể chối cãi được là ấm nước pha cà phê trên bếp còn nóng, cà phê còn trong ly.

Và giờ này, trong lòng chiếc du thuyền trống, tràn đầy bóng tối, không một người, đang được kéo theo con tàu này trên biển kia, biết đâu lại chẳng nhẹ nhàng di chuyển những bóng ma ? Biết đâu linh hồn của kẻ chết chẳng còn vương vấn nơi đó... ?

Người thủy thủ già cố gắng gạt những hình ảnh tưởng tượng ra khỏi óc để chú ý vào việc đọc tập Nhật Trình Tình Nữ...

## Chương 1

Ngày... tháng... năm...

Trời nóng bức và người khó chịu, dù là ở trên biển. Các, bạn tôi và cũng là người cộng tác với tôi đã về Saigon. Các về để tìm liên lạc

với những người Mỹ thể thao thích săn bắn dưới nước với mục đích đưa họ ra Nha Trang và Đà Nẵng này để chúng tôi có việc làm. Nghề của tôi và Các là nghề thợ lặn và lồi thể thao săn bắn dưới nước là một kiểu chơi của những người ngoại quốc giàu tiền, người Á Đông chưa mấy ai biết chơi trò này. Nên khách của hai chúng tôi toàn là người ngoại quốc, đa số là người Mỹ.

Nếu nước ta thanh bình, không cần nhiều, chỉ cần an ninh tối thiểu của người du khách được bảo đảm thôi, chắc chắn sẽ có nhiều du khách ngoại quốc tới thăm viếng nước ta. Nước ta có biển, có rừng, có núi, có đủ các thứ thú dữ và cá lạ. Nhưng tiếc thay, chiến sự dai dẳng mãi làm cho người ngoại quốc có lý do để ngần sợ không tới chơi Việt Nam. Trước đây mấy năm, trong thời miền Nam còn tương đối thanh bình, Các và tôi mở ra văn phòng hướng dẫn săn bắn dưới biển này và có đông khách, chúng tôi sống được ung dung với cái nghề mà chúng tôi thích. Nhưng từ đầu năm nay, thời vàng son của hai chúng tôi qua đi, du khách tới thật vắng. Do đó hôm nay mới có việc Các phải về Saigon tìm mối thân chủ hoặc là tìm công việc khác. Các nghe nói có một hãng Nhật Bản đang định tìm những chiếc tàu Nhật bị phi cơ đồng minh đánh đắm ở biển Việt Nam trong thời thể chiến thứ hai vừa qua để vớt lên, Các nghĩ rằng chúng tôi có thể làm công cho hãng này. Trong vùng duyên hải này, chúng tôi biết khá nhiều nơi có tàu Nhật Bản.

Bây giờ là 10 giờ sáng và tôi ngồi trên một chiếc xuồng kiểm soát lại dàn máy lặn của tôi. Người thợ lặn phải dượt lặn mỗi ngày và lúc nào cũng phải tin chắc ở sự hữu hiệu ở dàn máy lặn của mình, chỉ một sơ thất nhỏ là tính mạng mất luôn. Xuồng tôi đậu gần một cầu tàu vắng và tôi nghe tiếng xe hơi chạy vào cầu tàu.

Một chiếc xe Falcon tuyệt đẹp dừng lại giữa cầu xi măng. Nhưng khi người thiếu phụ từ trong xe hơi bước ra, tôi thấy chiếc Falcon không còn đẹp nữa. Người thiếu phụ này mới thật đẹp, thật lộng lẫy và quyến rũ. Chiếc Falcon mờ nhạt đi bên cạnh nàng.

Nàng bạn đầm để lộ cánh tay trần và cặp đùi dài, thon. Nhìn xa, tôi

đoán biết là bộ ngực nàng phải nở và cặp đùi nàng phải rắn chắc lắm. Tôi cũng nghĩ tuy nàng là thiếu phụ nhưng chưa có con, dáng đi của nàng mềm mại nhưng vẫn chưa phải là cái mềm của những người đàn bà từng sinh nở.

Ra khỏi xe, đứng trên nền xi măng bắt đầu có hơi nóng nàng nhìn về phía tôi. Rồi nàng gỡ cặp kiếng đen ra khỏi mắt và đi về phía tôi. Tôi có cảm giác như cả một khối mật ong ngọt thơm đến gần tôi khi nàng đi tới.

— Chào ông — Nàng gật đầu và nói: — Tôi xin lỗi. Ông có phải là ông Hoàng Chương ?

Tôi đứng dậy:

— Dạ, phải.

Tôi thắc mắc không hiểu sao nàng lại biết tên tôi và nàng gặp tôi có việc gì. Nếu nàng định mượn tôi dẫn nàng làm những cuộc lặn dưới biển xanh này để bắt cá thì tuyệt vời quá. Nghề của tôi ít nhất cũng có cái thú hơn nhiều nghề khác, nhất là hơn nghề thầy thuốc, là tôi chỉ gặp toàn những thân chủ khỏe mạnh, vui sống, yêu đời.

Sự xuất hiện của người thiếu phụ đẹp và có vẻ giàu tiền, lịch sự và sang này làm cho góc biển đang nắng nóng như dụi mắt hẳn đi.

Người thiếu phụ đứng trên cầu tàu cao nhìn tôi như để đánh giá con người của tôi. Rõ ràng là nàng có ý muốn nhờ tôi làm một việc gì đó nhưng còn e ngại, do dự một điều gì đó.

Tôi thấy rõ mặc dầu đây là lần thứ nhất tôi được gặp nàng, rằng người đàn bà này không phải là loại đàn bà thích thú nhìn ngắm đàn ông lạ ở trần. Lúc ấy tôi chỉ mặc một chiếc quần tắm, vì tôi đang sửa soạn nhảy xuống biển. Tuy vậy, trước mắt người đàn bà sang đẹp này, sự sơ sài về y phục của tôi cũng làm tôi khó chịu, nếu tôi còn bận chiếc quần jean thì cũng được đi.

Tôi hỏi lại nàng;

– Bà cần gì tôi ?

Như người đang suy nghĩ đến một chuyện khác, nàng tỏ ra sững sốt vì câu hỏi của tôi.

– À, tôi muốn hỏi ông một chuyện...

Nàng nhìn quanh như để tìm lối bước xuống xuống với tôi. Nhìn đôi giày cao gót của nàng tôi nói:

– Kheo bà té thì nguy, để tôi lên bờ nói chuyện.

Lên đến cầu tàu và đứng trước mặt nàng, tôi thấy rõ chiều cao của nàng. Nàng cao gần bằng tôi, cao và to. Tóc nàng để dài xõa trên vai và màu trắng của chiếc robe càng làm nổi màu hồng mịn của đôi môi và làn má nàng. Đôi mắt nàng trong, đen, mở lớn nhìn tôi. Từ người nàng tỏa ra một mùi thơm hoà với mùi nước biển làm tôi ngây ngất. Bất giác, tôi nghĩ đến cảnh tượng khi người thiếu phụ này yêu đương. Kẻ nào được hưởng thụ nàng chắc hẳn phải giàu tiền, giàu uy quyền hoặc phải là kẻ có căn tu từ nhiều kiếp trước.

Tuy thân thể cao to, mắt lớn, miệng lớn và gò má cao nhưng nàng vẫn rất quyến rũ, rất nhiều nữ tính. Bỗng tôi cảm thấy bối rối, ngượng ngùng trước mắt nàng vì những ý nghĩ mang hình ảnh dục tình vừa nổi lên trong óc tôi. Tôi như sợ nàng biết tôi vừa nghĩ đến những chuyện ấy.

Tôi nhắc lại:

– Bà cần gì tôi ?

– Tôi xin tự giới thiệu trước — nàng nói, nét mặt vẫn nghiêm trang và xa xôi, Tôi là bà... Thanh. Chồng tôi là ông Nguyễn Thanh. Tôi

được biết ông là chuyên viên săn bắn dưới nước, tôi muốn tới nhờ ông làm cho một việc.

Chúng tôi rời sân nắng để vào đứng dưới bóng mát của nhà kho gần đó. Chiếc Falcon của nàng đậu gần cửa nhà kho, nàng mở cửa xe ngồi vào tay lái và nói chuyện với tôi đứng bên ngoài. Một bàn tay nàng đặt trên vành bánh lái, một tay nàng đặt trên cửa xe. Tôi nhận thấy nàng không mang nhiều nữ trang. Trên tay nàng chỉ có chiếc nhẫn cưới gắn vài hạt kim cương nhỏ và một chiếc đồng hồ đàn bà nhỏ xíu cũng có gắn kim cương. Chiếc đồng hồ nhỏ bằng bạch kim đó chắc phải trị giá cả trăm ngàn chứ không dưới.

Tôi thấy rõ là nàng ngần ngại không muốn nói hoặc là nàng khó nói. Những ngón tay thon của nàng gõ nhẹ trên bánh lái chứng tỏ nàng bối rối, tôi lại hỏi :

– Chuyện gì cần đến tôi, thưa bà ?

Mắt nàng ngược lên nhìn tôi nhưng ngay sau đó, nhìn thẳng ra trước mặt ngay :

– Tất nhiên là việc liên quan đến tài năng chuyên môn của ông. Tôi nhờ ông lặn tìm cho một vật bị rơi chìm dưới nước.

– Ở biển này ? Tôi hỏi

– Không. Ở một hồ nước cách đây chừng 40 cây...

– Vật bị rơi xuống nước là vật gì ?

– Một khẩu súng săn.

– Một khẩu súng săn ? — Tôi mỉm cười — Tôi đang cần việc làm thật nhưng tôi cũng không muốn làm thiệt bà. Tôi nghĩ nếu chỉ là mượn thợ lặn để mò vớt một khẩu súng bắn chim mà thôi, bà có thể mua luôn khẩu súng mới khác, đỡ tốn tiền hơn... Hai nữa, một khẩu

súng đã rơi xuống nằm trong bùn nước thì cũng bị hư hại mất rồi. Nước vùng này vẫn là nước mặn.

Tôi thấy rõ đôi mắt của nàng ánh lên sự lo âu, nàng như sợ tôi sẽ từ chối. Dường như nàng cũng biết khá nhiều về nghề chuyên môn của tôi, bởi vì nàng nói:

– Ông sẽ không mất công nhiều đâu, ông cũng không cần mang theo bộ đồ dùng để lặn nhiều giờ dưới biển, chỉ một bình dưỡng khí là đủ. Như khi ông lặn xuống bắn cả biển vậy.

– Tôi hiểu, tuy nhiên tôi vẫn thấy rằng bà nên mua khẩu súng khác thì hơn...

– Để tôi giải thích rõ hơn vì sao tôi phải tìm lại khẩu súng đó cho bằng được. Nó quý và đắt tiền lắm, súng một nòng thôi nhưng nòng súng làm bằng một thứ kim khí đặc biệt, những đường kẻ trong nòng súng được làm bằng bạch kim, cán súng bằng gỗ quý. Khi mua nó, ông chồng tôi đã phải trả số bạc tới 700 đô la.

– 700 đô là ?? Đắt dữ vậy sao ??

Tôi hỏi tiếp:

– Trong trường hợp nào một cây súng đắt tiền như vậy lại rớt xuống đáy hồ được ?

– Nhà tôi ngồi trên thuyền đi săn lúc trời chưa sáng trên hồ và một tai nạn rủi ro làm nhà tôi đánh rớt súng xuống hồ.

Tôi im lặng nhìn nàng vài giây. Tôi thấy rõ là nàng bối rối và nàng vừa nói dối, ít nhất nàng cũng nói một chuyện không đúng sự thật về cây súng nằm dưới đáy hồ. Và tôi suy nghĩ, những câu hỏi liên tiếp theo nhau đến trong óc tôi. Trước hết anh chồng của nàng đâu ?? Hắn đánh rơi cây súng quý ấy xuống hồ, hắn phải là người lặn xuống mò lên chứ ? Tại sao hắn lại để vợ hắn đi ? Tại sao hắn lại mua một

cây súng đắt tiền đến thế dùng vào việc đi bắn vịt nước lấm lấm ? Những cây súng săn trung bình chỉ trên dưới 100 đô la. 100 đô la cũng đã là đắt lắm rồi. Chắc chắn có sự bí ẩn gì đây trong vụ này.

– Đáy hồ, chỗ chòng bà đánh rút cây súng sâu chừng bao nhiêu thước ? Tôi hỏi

Tia hy vọng sáng lên trong mắt nàng :

– Chỉ từ ba thước rưỡi đến bốn thước.

– Nếu chỉ nông thế thôi thì tôi chỉ bà cách này. Bất cứ một chú bé con nào biết bơi chút đỉnh cũng có thể lấy lên được vật đó cho bà. Bà chỉ phải trả chúng chừng 500 đồng tiền công là xong. Các chú chần trâu trong vùng có thể lặn xuống bốn, năm thước sâu mà không cần dùng đến đồ nghề rắc rối của thợ lặn. Nếu bà muốn chắc chắn hơn, bà chỉ cần đến các tiệm bán đồ thể thao mua một cái kiếng dùng để nhìn dưới nước. Bây giờ loại kiếng đó đắt lắm là ngàn bạc...

Nàng sửng sốt:

– Ông từ chối không làm dùm tôi ư? Tại sao ? Tôi xin trả công ông theo như ông muốn.

Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại không sốt sắng đi theo người thiếu phụ đẹp, sang và quyến rũ này. Tôi đang ở trong thời kỳ ngồi chơi sơi nước rất nặng, tức là thất nghiệp, đúng ra tôi đang không có cả nước để mà ngồi uống, trừ nước biển là thứ không ai có thể uống nhiều được. Người thiếu phụ này có vẻ sẵn sàng trả tôi số tiền tôi đòi hỏi. Tôi có thể vẽ vờ ra thành một ngày công. Ít nhất, tôi cũng được đi chơi với nàng cả một ngày cho đỡ buồn. Việc nhảy xuống hồ vớt cây súng lên chỉ là một trò trẻ nhưng việc được làm quen với một thiếu phụ kiều diễm như nàng không phải là việc dễ xảy ra.

Tôi nhún vai và nói ra sự thật :

– Tôi từ chối vì lương tâm nghề nghiệp. Người thợ lặn tự trọng không ai chịu đi làm những vớ vẩn mà bất cứ người nào biết bơi chút đỉnh cũng có thể làm được. Nếu việc bà nhờ là một việc nguy hiểm, có thể làm nguy đến tính mạng của người thường, tôi sốt sắng nhận lời ngay.

Thấy tôi quyết liệt, nàng xuống nước năn nỉ:

– Ông giúp tôi mà. Tôi đâu có quen ai biết bơi trong vùng mà nhờ làm việc đó ? Ông nghĩ coi nếu như tôi nhờ một chú chần trâu nào đến lặn xuống mò dùm, rồi mò không được, chuyện đó sẽ ồn lên, những người lớn hơn sẽ lên tới lặn xuống vào ban đêm, và chúng tôi sẽ mất cây súng. Hai nữa, việc lặn xuống mò tìm được cây súng cũng không phải là dễ đâu. Từ bờ hồ tới chỗ nhà tôi biết là rớt mấy cây súng xa tới ba trăm thước. Chúng tôi không biết đích xác súng rớt xuống chỗ nào trong khoảng ba trăm thước đó.

– Tại sao súng rớt xuống hồ mà ông chồng bà lại không biết ngay là sao ?

– Lúc đó trời còn tối, lại có gió lớn. Nhà tôi sợ gió thổi thuyền lật nên lẳng đi không chú ý tới cây súng.

Nàng nói cũng có lý. Có lý về việc cần có một người thợ lặn nhà nghề để tìm vớt lại cây súng thôi, trường hợp chồng nàng làm rớt súng xuống hồ có thể khác hẳn. Sự tò mò tự nhiên nổi lên trong tôi. Tôi muốn biết rõ hơn về vụ này, và nhất là muốn biết rõ hơn về người đàn bà này. Có chuyện gì làm cho nàng sợ hãi ? Tôi cảm thấy rõ ràng là nàng sợ hãi và việc nhờ tôi đi tìm cây súng cho nàng chỉ là một cái cớ để nàng làm quen với tôi. Tôi tin chắc là như thế nhưng tôi cũng biết rằng nàng không có ý làm quen với tôi để dùng tôi như một anh tình nhân khỏe mạnh phục vụ nàng về mặt sinh lý. Nàng có thể đa tình, có thể cần nhiều tình dục nhưng người đẹp như nàng, có vẻ giàu tiền như nàng, nếu nàng muốn, nàng thiếu gì tình nhân. Đàn bà như nàng không cần phải vất vả đi tìm mới có sự

thỏa mãn về sinh lý.

Còn tôi, lâu quá rồi tôi không được gần đàn bà. Tôi muốn nói đến đàn bà đẹp, đa tình, da thịt nõn nà và thơm, loại đàn bà khi yêu đương như mặt trăng dương nổi sóng, rung động như bị điện giật trong vòng tay đàn ông, không phải là loại gái giang hồ mãi dâm da thịt mềm như bún và hành nghề như một cái máy. Ý nghĩ về dục tình làm cho mắt tôi nhìn nàng có những tình ý gì khác và nàng cảm ngay thấy nhân diện của tôi. Nàng bối rối hơn và nàng phải quay mặt nhìn ra biển.

Nhưng tôi vẫn chưa chịu nhận lời ngay. Tôi biết là nàng cần tôi tuy chưa biết cần làm gì ? Chắc chắn không phải chỉ để tôi lặn xuống vớt dùm nàng khẩu súng mà tôi tin chắc rằng nàng, hoặc anh chồng nàng, cố ý vớt xuống đáy hồ — và tôi đòi hỏi nàng phải năn nỉ tôi thêm. Ít khi được đàn bà đẹp năn nỉ, tội gì không đòi hỏi hưởng thụ cho đã.

Quả nhiên, nàng phải nói thêm:

— Xin ông giúp tôi.

Với giọng nói ấy, nếu vật nàng bị mất và muốn tìm lại có nằm dưới đáy vực sâu muôn trượng, có bị canh giữ bởi mười con khủng long, hai mươi con bạch tuộc, bốn mươi con giải, tôi cũng sẽ như Dương Qua nhảy xuống vực thẳm để tìm Tiểu Long Nữ.

— Bà muốn bao giờ đưa tôi đến vớt súng cho bà ?

Đôi mắt nàng lại sáng lên:

— Ngay hôm nay thì tốt. Hôm nay ông có thể đi được không ? Nếu ông không có gì bận hôm nay.

— Tôi không bận gì cả. Nói thật với bà là tôi đang thất nghiệp nặng...

– Nếu vậy thì hay quá. Tôi có sẵn xe kia, ông có thể mang theo đồ lặn của ông, bỏ vào thùng xe, chúng ta chỉ đi chừng 45 phút là tới nơi.

– Bà chờ tôi mười phút.

Trở xuống xuống, tôi xếp lại bộ đồ thợ lặn đang lau chùi đem lên gửi ở nhà kho của bến tàu, tôi lấy trong nhà kho một bình dưỡng khí, cùng cặp kiếng đeo mắt và bận quần áo. Tôi bận sẵn chiếc quần tắm ở bên trong để khi tới hồ có thể sẵn sàng nhảy xuống nước ngay. Khi trở ra xe, tôi thấy nàng ngồi bên cạnh, nhường tay lái chiếc xe cho tôi. Nàng cười, đây là lần thứ nhất tôi thấy nàng cười vui:

– Tôi bơi lội cũng tạm được — nàng nói — Nhưng chưa thử lặn lần nào...

Vô tình tôi đề nghị những cuộc gặp gỡ giữa tôi và nàng mai sau:

– Nếu bà muốn lặn, tôi có thể giúp bà. Người đã biết bơi là có thể lặn được.

Sau khi nói câu đó, tôi cảm thấy bực bội. Tôi lại thắc mắc không biết người đàn bà này có thực sự muốn tôi đi tìm vớt cho nàng một vật đáng giá bị rơi dưới nước hay nàng có ẩn ý gì khác ? Ẩn ý này tất nhiên chỉ có thể là vì dục tình. Tuy đang thất nghiệp cả công việc lẫn ái tình, tôi cũng không hào hứng khi thấy mình có thể được dùng như một thứ dĩ dục.

Ý nghĩ ấy ám ảnh tôi làm tôi mất hứng thú được lái một chiếc xe Falcon mới toanh bên một người đàn bà đẹp. Đáng lẽ tôi phải vui thú vì chuyến đi bất ngờ này mới phải chứ ? Nhưng cũng có thể là người thiếu phụ sang và quyến rũ này đã chán ngấy những anh tình nhân tầm thường nàng muốn thử dùng một chú thợ săn coi sao như những bà mệnh phụ thử dùng những anh kếp hát mà họ thường khinh vì thất học và ngu dốt vậy.

Rồi tôi lại nghĩ lại. Cũng có thể tôi nghi oan cho nàng. Cũng có thể là nàng cần đến tài chuyên môn của tôi thật. Từ khi gặp nhau cho đến phút này tôi chưa thấy nàng để lộ một cử chỉ hay một lời nói nào khả nghi là đề nghị chuyện dâm dăng cả. Còn về chuyện nàng quá đẹp, quá quyến rũ thì đó thật không phải là lỗi ở nàng.

Xe ra tới cổng kho, tôi dừng lại để dặn ông gác kho vài câu về sự vắng mặt của tôi. Khu bến tàu này có kho hàng và dù vào mùa này, kho hàng gần như trống rỗng, cũng chẳng có mấy ai ra vào, cổng kho vẫn có người gác cả ngày lẫn đêm. Những ông gác ở đây thường chỉ đọc báo và ngủ gật.

Xe chạy trên con đường ven biển, gió biển thổi lộng vào xe làm tóc nàng bay tung. Nàng mở sách lấy ra gói Salem và mời tôi. Nàng cũng gắn một điều lên môi và bật quẹt máy cho tôi mời thuốc. Tuy nàng có vẻ thản nhiên nhưng tôi cũng để ý thấy nàng hay nhìn lên kiếng chiếu hậu, như để xem có xe nào chạy theo hay không.

Mỗi lần nhìn nàng, tôi lại thấy cặp đùi dài, thon và chắc chắn là chắc nịch của nàng lồ lộ trên ghế. Nàng bận jupe và ngồi trong xe hơi, gấu jupe của nàng lên cao hơn đầu gối. Cặp đùi ấy làm tôi xúc động và ảnh hưởng đến tay lái, nên tôi tránh nhìn nàng để chú ý vào việc lái xe. Nàng gọi chuyện:

– Tôi có đọc được một bài báo dài về ông Hoàng Chương trong tờ Thể Thao. Có cả hình của ông nữa.

Tôi mỉm cười. Trong bài báo đó tôi được ca tụng quá kỹ. Người ký giả viết bài đó là bạn học cũ của tôi. Anh quảng cáo tôi tận tình, anh kể cả “chiến công” của tôi khi tôi còn phục vụ quân đội trong đội người Nhái ở căn cứ Hải Quân Cam Ranh. Trong những trận chiến đấu với Người Nhái Việt Cộng có lần tôi hạ được hai anh. Một lần khác tôi bị thương vì mìn nổ chậm của kẻ địch gắn vào thân tàu của ta.

– Nhờ may mắn tôi quen được với ông bạn ký giả — tôi nói — Anh ấy đề cao tôi quá đáng.

Không nói là tôi khiêm nhượng như tôi tưởng nàng hỏi tiếp :

– Tại sao ông không tiếp tục nghề Người Nhái ở trong quân đội ?

– Tôi thấy tôi đã có tuổi, ít nhất tôi không còn trẻ lắm để phục vụ được đặc lực. Quân đội mình bây giờ có nhiều người Nhái tài nghệ thần sầu lắm. Có điều những công tác của người Nhái đều là công tác mật, không được phổ biến nên người ngoài không biết mà thôi. Có phải vì đọc bài báo ấy mà bà biết tên tôi không ?

– Thừa vâng.

Nàng hỏi tôi, đôi mắt nhìn thẳng trên con đường trước mắt :

– Ông có gia đình chưa ?

– Tôi đã lấy vợ một lần, nhưng vì cuộc sống của tôi không cho phép tôi đáp ứng được nàng như nàng đòi hỏi, nên chúng tôi xa nhau cách đây đã hai năm rồi.

– Tôi xin lỗi...

– Không có gì...

Tôi lặng yên. Tuy nói là “không có gì ” nhưng câu hỏi của người thiếu phụ này cũng gợi lên trong tôi cả một dĩ vãng đẹp và nhiều cay đắng như tất cả những cuộc tình tan vỡ trên cõi đời này. Tôi không nói Ngọc người tôi chọn làm vợ không yêu tôi. Nàng chỉ không yêu cái nghề Người Nhái thợ lặn nhiều nguy hiểm mà ít bổng lộc về tiền bạc của tôi. Thời ấy tôi yêu Ngọc và tôi cũng yêu nghề, yêu cuộc sống dưới nước đặc biệt ít người có của tôi. Giữa hai chúng tôi phải có một người hy sinh và tôi tưởng người hy sinh phải là Ngọc. Hoặc là tôi đòi hỏi, chờ đợi quá nhiều, hoặc là nàng đã không chịu hy sinh

và cuộc tình của chúng tôi đã chết.

Bà Thanh, người thiếu phụ đẹp gọi đến cuộc tình của tôi hôm nay như cảm thấy sự suy nghĩ có nhiều luyến tiếc của tôi nên nàng cũng ngồi im một lúc khá lâu. Xe chạy ra khỏi thành phố chừng hai mươi cây số, nàng mới chỉ cho tôi rời quốc lộ đi rẽ vào một con đường nhỏ.

Tôi biết sơ về miền này. Nàng có lý khi nói rằng chúng tôi sẽ đến một cái hồ. Vùng này có nhiều đầm và hồ gần với biển. Chợt nàng hỏi tôi:

– Chắc ông biết rành về tàu biển lắm đấy nhỉ ?

Tôi gật đầu:

– Vâng, tôi có bằng tài công tàu biển, nhưng chỉ những tàu nhỏ thôi. Có thể nói là tôi được sinh ra đời trên mặt biển. Cha tôi là chủ nhân một tàu chở hàng chạy đường Hải Phòng — Saigon bốn mươi năm trước. Ông cũng chạy tàu đi Hồng Kông, Ma Ni Mã Lai, Sanh Ga Po...

Nàng có vẻ mơ màng:

– Như vậy tức là về luật hàng hải, ông cũng biết rành ? Ông có quyền lái tàu đi ngoại quốc chứ ?

– Đó cũng là nghề của tôi. Có điều đã lâu lắm rồi tôi không lái tàu, có thể hồi này tôi hơi kém trước.

Tôi có cảm giác như nàng đang dò xét như người ta dò xét một món hàng trước khi mua. Tôi vẫn chưa rõ nàng định dùng tôi vào việc gì. Dùng tôi vì tài thợ lặn hay vì nghề lái công ? Có sự liên quan nào giữa việc mò tìm một cây súng săn rơi dưới hồ nước với việc lái một chiếc tàu du lịch đi trên đại dương ?

Con đường này tuy nhỏ nhưng cũng được trải đá và cũng dễ chạy xe. Chúng tôi qua một quận lỵ nhỏ và lại bỏ con đường trải đá này để đi vào một con đường đất chạy xuyên qua những cánh đồng nước. Nàng ngoái lại nhìn đằng sau và tôi cảm thấy như nàng yên tâm, bình thản hơn lúc xe mới ra khỏi thành phố. Sau chúng tôi không có chiếc xe nào chạy theo cả.

Sau khi đi ngang vài xóm nhà nghèo buồn, chúng tôi đi vào một vùng hoang vu. Chỉ có những cánh đồng nước và những cồn cát. Tôi như nghe thấy tiếng sóng biển ở trước mặt. Tôi đoán chừng chỉ đi thêm mười cây số nữa là đến biển.

Vùng này thật hoang vu. Nhìn quanh, tôi chẳng thấy qua một bóng người nào. Rồi bên trái tôi hiện ra một cái hồ lớn, mặt nước trắng xóa dưới ánh nắng. Mùi sen tàu từ hồ theo gió bay lên thoảng vào phổi tôi. Nàng chỉ tay:

– Chúng ta đến nơi rồi. Ông cho xe vào con đường kia.

Một con đường đất nhỏ rẽ vào một cánh cổng gỗ. Hồ nước này như là cửa riêng của một ông nhà giàu nào đó. Vì cạnh hồ có một toà nhà gỗ, loại nhà mát để cuối tuần tới nghỉ chơi của nhà giàu. Toà nhà gỗ này mấy năm trước đây có thể được kể là rất đẹp, nên thơ nữa, nay nó đã hơi cũ và nát. Dường như từ mấy năm nay nhà này không còn được sửa chữa hay trông nom cẩn thận. Trên cánh cổng gỗ còn treo tấm biển có hàng chữ Pháp *Défense d'entrer*.

Khi chiếc Falcon ngừng máy, im lặng bao bọc chúng tôi. Cái im lặng càng tăng nhờ tiếng gió và tiếng sóng biển xa xa vọng về.

Tôi theo nàng ra khỏi xe và xách theo túi đồ nghề, đi theo nàng qua khung cổng gỗ vào bờ hồ. Gần toà nhà có một cầu tàu bằng gỗ đã có nhiều rêu bám và nhiều chỗ lung lay. Cánh cầu có buộc một chiếc xuồng.

Bà Thanh chỉ tay vào căn nhà gỗ:

– Tôi có chìa khoá mở cửa nhà này. Nếu ông cần thay y phục ?

Tôi gạt đầu và đi theo nàng lên thềm nhà. Tôi đã bận sẵn quần tắm bên trong và có thể cởi quần áo ngoài, đeo đồ lặn và hành nghề ngay được, nhưng vì tò mò tôi cũng muốn biết trong căn nhà này có những gì. Nàng lấy chìa khoá trong sách mở cửa và tôi theo nàng bước vào nhà. Nhà đóng cửa tối mờ và sự gần gũi với người đàn bà đẹp trong bóng tối làm tôi rạo rực nghĩ đến chuyện ái ân...

Căn nhà rộng hơn là tôi tưởng. Có phòng khách và chắc cả phòng ngủ. Bọn giàu tiền thật sướng. Đưa đàn bà tới đây nghỉ cuối tuần thì thật là thần tiên. Nàng đi tới mở tung khung cửa sổ lớn nhìn ra hồ và ánh nắng tràn vào phòng. Tôi mừng khi thấy ánh nắng làm tan đi những ý nghĩ về dục tình vừa nổi trong tôi.

Tôi đến bên cửa sổ đứng cạnh nàng nhìn ra hồ. Hồ này có chiều dài tới 500 thước, chiều ngang tới 200 thước. Tôi hỏi nàng :

- Bà biết gần đúng chỗ ông nhà đánh rơi khẩu súng chứ ? Nếu không biết rõ, hai trăm thước nước tìm cũng lâu công lắm...

Nàng chỉ tay:

– Nhà tôi ngồi trên xuồng đi từ đầu cầu gỗ này, tới gần đám sen kia thì biết là đã rơi khẩu súng... Tôi sẽ chèo xuồng cho ông để ông đỡ vất vả...

Tôi nhìn thấy trong lòng chiếc xuồng đậu bên cầu có nước và sinh nên bảo nàng :

– Tôi thì không sao nhưng nếu bà bận bộ này mà xuống xuồng thì hư hết...

– Tôi có bộ áo tắm cũ để ở đây. Tôi cũng thay áo chứ...

– Nếu vậy chúng ta nên bắt tay ngay vào việc. Có thể là tôi tìm thấy súng ngay trong 15 phút cũng có thể là tôi phải lặn mò vài ba tiếng...

Lời nói của tôi chưa dứt, tôi nhận thấy nàng như rùng mình. Toàn thân nàng như cứng ra trong đợi chờ, trong sợ hãi. Tôi cũng lắng nghe. Trong bầu không khí im lặng bao quanh chúng tôi dường như vừa vang lên một tiếng động rì rì : tiếng động cơ xe hơi. Ngoài con đường kia có một chiếc xe hơi vừa chạy đến.

Nàng nghiêng mặt nhìn tôi. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau.

Tôi gằn giọng:

– Bà định làm trò gì vậy ?

Nàng ngần ngừ và như nhiều sợ hãi hơn là ngạc nhiên:

– Làm trò gì ? Sao ông hỏi tôi lạ vậy ?

– Tôi biết bà sợ có người đi theo. Từ lúc xe ra khỏi thành phố, bà không ngừng nhìn vào kiếng chiếu hậu để kiểm soát những xe chạy đằng sau. Phải bà sợ ông chồng bà đi theo tới đây không ?

Nàng ngừng mặt cao lên và ánh mắt nhìn tôi không còn sợ hãi nữa. Ánh mắt ấy hiện ý giận dữ. Tôi biết nàng vừa kiêu vừa nhiều tự ái khi nàng nói:

– Chồng tôi đi theo ? Tôi làm gì vụng trộm mà sợ chồng tôi đi theo ?

Đến lượt tôi ngạc nhiên vì đã đoán không trúng. Tôi hạ giọng:

– Nếu tôi nghĩ lầm, xin tha lỗi. Nhưng tôi thấy rõ là bà sợ hãi điều gì...

Cơn giận của nàng cũng dịu ngay. Nàng dơ tay lên vuốt nhẹ mái tóc dày và quay mặt nhìn ra hồ :

– Thú thực với ông là tôi có hơi nóng nảy. Chuyện riêng của tôi ông không cần biết. Có điều tôi có thể nói là nếu tôi có bị ai đi theo, kẻ đó không phải là chồng tôi.

Nàng và tôi im lặng vài giây. Nàng tiếp với nụ cười gượng nở trên vành môi :

– Ông Hoàng Chương... Ông đã tỏ ra lịch sự với tôi. Tôi mong ông đừng làm cho tôi bối rối thêm...

Nàng nói đúng. Tôi đã đi theo nàng vào cuộc đi tìm khẩu súng mà tôi biết rằng có nhiều mờ ám này quá dễ. Tôi vẫn chưa nói gì hết với nàng về tiền thù lao. Nàng tới vẫy tay một cái và tôi như một anh chó ngoan ve vầy sung sướng đi theo bà chủ. Tôi biết là vụ nàng yêu cầu tôi làm có nhiều mờ ám tôi vẫn đi theo nàng, tôi còn quyền gì đòi hỏi ? Một sự kiện lạ lùng nữa đến với tôi, tôi nhận thấy tôi sẵn sàng bảo vệ người đàn bà tôi mới gặp này. Sự bảo vệ có thể đi đến liều mạng. Tôi biết những rắc rối của nàng không dính líu gì đến tôi và tôi sẽ là một chú quân tử Tàu, một gã anh hùng rơm nếu tôi liều mạng đứng ra bảo vệ nàng. Tuy biết như vậy xong tôi vẫn biết chắc rằng nếu có thể liều mạng để bảo vệ nàng, tôi sẵn sàng liều ngay, không chút do dự.

Một lần nữa tôi dục:

– Nếu vậy bà đi thay áo đi. Tôi sẵn sàng rồi...

Nàng chỉ tay vào căn phòng bên phải :

– Ông vào phòng này thay đồ. Tôi qua phòng bên kia...

Tôi làm theo lời nàng. Căn phòng nhỏ này đúng như tôi đoán, là một phòng ngủ. Trong đó có hai cái giường nhỏ, cửa lưới chắn muỗi, tủ gương. Tôi nhìn thấy đèn điện. Chắc nhà này có máy điện riêng. Vừa xa nàng, tôi càng thấy rõ cái cảm giác da thịt của nàng gần gũi

hơn. Tôi đứng sừng nhìn cái giường và tường tượng... Tôi khó chịu với chính tôi khi thấy mình bị ám ảnh quá nặng về thân thể của nàng

Tôi thay y phục thật nhanh và trở ra khỏi phòng. Trong căn phòng nhỏ bên trái, sau cánh cửa đóng, tôi nghe tiếng động của nàng. Không đứng lại tôi xách đồ nghề đi ra cầu tàu trước.

Tôi nhảy xuống chiếc xuống, cầm cái ống lon tát nước trong xuống ra ngoài, Mồ hôi bắt đầu chảy trên lưng và trán tôi. Khi nàng đi ra tới nơi. Tôi ngừng lên và thân thể nàng trong chiếc maillot de bain màu rêu làm cho tôi muốn đứng tim.

Nước da nàng trắng nhưng không phải là màu trắng bệch bệnh hoạn. Trắng nhưng mờ ảo một màu hồng bên trong, toàn thân nàng cân đối với những đường cong... Những đường cong mà tôi không có lời lẽ nào để diễn tả cho đúng. Những đường cong tuyệt mỹ. Lời lẽ có vẻ tầm thường và cải lương, và được các ông thợ viết tiểu thuyết dùng nát khi cần tả những người đàn bà có thân hình quyến rũ, nhưng không còn lời nào đúng hơn. Cánh tay nàng tuy to nhưng vẫn có hình thon trên đó mướt một làn lông tơ như trên những trái đào mùa xuân tươi mát. Cặp đùi nàng làm tôi nhớ đến cặp đùi được bảo hiểm bạc triệu đô la của cô đào Cyd Charisse.

Nàng có thể làm kiểu mẫu cho nhà điêu khắc tạc tượng Nữ Thần Venus. Với mái tóc ấy, nàng có thể là hình ảnh tượng trưng cho sự Sống và Dục Tình.

Không dám nhìn nàng lâu hơn, tôi cúi mặt xuống hùng hục tát nước.

Rồi nước trong xuống cũng cạn và tôi lắp hai bơi chèo vào chốt sắt, giữ xuống cho nàng bước xuống. Nàng ngồi trước mặt tôi. Tôi với tay lên cầu gỗ, lấy bình dưỡng khí đeo vào lưng, mang kiếng lên tóc và ra hiệu cho nàng chèo xuống.

Tôi cúi nhìn xuống hồ. Chỗ này hồ còn nông, chỉ chừng thước rưỡi nước. Và nước hồ khá trong cho tôi nhìn thấy đáy. Xuống ra xa cầu

tàu, nước sâu hơn và tôi không còn nhìn thấy gì dưới đáy, trừ màu nước xanh. Đi được nửa đoạn đường từ cầu tới đám sen, tôi ra hiệu cho nàng ngừng chèo.

– Tôi lặn mò từ đây đến đám sen kia. Bà chèo xuống từ từ đến đám sen kia nếu không thấy tôi lên thì chèo trở lại cầu. Nhưng bà đừng đi xa tôi quá. Bà sẽ biết tôi lặn ở chỗ nào qua những bọt nước tôi thở nổi lên mặt hồ. Có thể là tôi lặn xa ra hai bên bờ hồ một chút...

Nàng ngồi im và chăm chú nhìn tôi sửa soạn lặn. Tôi đeo kiếng xuống mắt và gài ống dưỡng khí vào miệng, xóc lại lần cuối bình dưỡng khí trên lưng và nhẹ nhàng trườn mình xuống hồ.

Chỗ này hồ sâu chừng ba thước và nắng lớn làm tôi có thể nhìn rõ ràng đáy hồ. Xuống tới đáy, tôi vung tay chạm nhẹ vào mặt bùn. Một làn bùn đề bốc lên sau ngón tay tôi phớt qua. Bùn sinh nhiều quá. Và bùn lầy là điều mà người thợ lặn nào cũng sợ. Vật mình tìm nó có thể bị chìm trong làn bùn sinh dày và mềm này làm cho người thợ lặn, có thể đi ngang ngay chỗ nó nằm mà vẫn không ngờ. Còn chuyện vục tay xuống sinh để tìm trong cả vùng đáy hồ mấy trăm thước vuông này là một chuyện tôi khó làm nổi. Tôi chỉ còn hy vọng là khẩu súng dài khi rơi xuống nước sẽ hoặc là cắm nòng súng xoay cán xuống sinh, ít nhất vẫn còn một phần súng trồi lên mặt sinh và tôi sẽ nhìn thấy nó. Ngừng đầu lên, tôi thấy chiếc xuống ở ngay trên đầu.

Hai mái chèo của xuống chém nghiêng vào nước, làm bắn lên những đường bọt trắng. Tôi bơi đi, cố ý lướt nhẹ trên mặt sinh để đáy hồ không bị khuấy động. Tôi lượn một vòng tròn và đi sang phía xuống bên kia. Gặp một thân cây khá lớn với cành và gốc rễ còn nguyên nằm đó, tôi bơi tới gần xem xét kỹ. Cây súng có thể bị sóng đánh tới vướng vào gốc cây này

Chiếc xuống với người thiếu phụ quỵn rũ trôi chậm trên đầu tôi. Giây phút theo nhau qua. Tôi nhìn thấy vài ống bơ rỉ. Đó là những lon bia, những lon Coca-Cola của những người tới đây câu cá hay

bắn vệt trời uống và liệng xuống. Một lùm rong làm tôi chú ý. Nhưng ở đây tôi chỉ thấy vương nhiều lưới câu và dây câu.

Từ chỗ xuống nước tôi bơi về phía đám sen chừng hai mươi thước thì thấy khẩu súng.

Nếu tôi bơi thẳng về phía đám sen ngay từ đầu, đừng bơi vòng vòng, có thể tôi đã gặp khẩu súng này sau vài phút xuống nước. Nòng súng cắm xuống sình, cán súng trồi cao trên đáy hồ. Tôi bơi tới nắm lấy nó và đạp chân mạnh cho trồi lên mặt nước. Chiếc xuống chỉ xa tôi chừng năm sáu thước. Nàng trông thấy tôi nổi lên và vội bơi trở lại.

Thấy tôi giơ khẩu súng lên cao khỏi mặt nước, nàng mở lớn cặp mắt như ngạc nhiên rồi mỉm cười :

– Ông tìm thấy nó lạ quá.

Tôi đưa khẩu súng cho nàng rồi bỏ ống dưỡng khí ra khỏi miệng, gỡ cặp kiếng ra khỏi mắt, tôi nói:

– Trẻ con cũng có thể tìm thấy...

Leo lên xuống, tôi cầm khẩu súng lên coi. Đúng là một khẩu súng săn đất tiền. Nàng nói đúng. Giá của khẩu súng này có thể tới 200 đô la. Đó là loại súng săn của những nhà giàu Âu Mỹ. Tôi thả súng xuống nước khỏa mạnh cho bùn rơi khỏi nòng rồi giơ cao nó lên, tôi mở súng nhìn vào nòng.

Người thiếu phụ như biết rằng tôi sẽ nhìn thấy gì ở trong nòng súng. Nên nàng ngồi yên. Nàng chờ đợi phản ứng của tôi đến quên cả việc chèo xuống trở về.

Tôi không biết nhiều lắm về súng nhưng là thợ lặn hành nghề lâu năm, từng vớt nhiều đồ vật bị rơi dưới nước, tôi chỉ cần xem một vật là có thể biết rõ nó đã nằm dưới nước lâu chưa. Nhưng khẩu súng

rõ ràng không phải là một vật bị nằm dưới đáy hồ này lâu quá 24 tiếng đồng hồ. Nòng súng được chế bằng thép tốt có thể không bị nước ăn han rỉ ngay nhưng báng súng bằng gỗ chắc chắn phải bị ngâm nước nếu súng đã rớt lâu quá một ngày. Đằng này tôi thấy cán súng vẫn nguyên vẹn, vẫn bóng. Tôi biết rằng khẩu súng chỉ vừa mới được ném xuống hồ nhiều lắm là tối hôm qua.

Và tôi nhớ lại những vết bánh xe hơi tôi nhìn thấy hiện trên mặt đường dẫn vào toà nhà nghỉ mát kia. Người thiếu phụ đẹp và quyến rũ nhưng cũng đầy bí mật và khả nghi này đã một mình lái xe tới đây trong ngày hôm qua và chính tay nàng đã ném khẩu súng này xuống hồ.

Nàng làm thế với mục đích gì ?

## Chương 2

Nàng từ từ chèo xuống trở về cầu gỗ.. Tôi buộc xuống vào cầu rồi lặn lẽ xách đồ nghề cùng khẩu súng đi lên theo nàng. Thùng sau của chiếc Falcon vẫn còn mở, tôi bỏ đồ lặn của tôi cùng khẩu súng của nàng vào đó. Ý nghĩ bị một người đàn bà đánh lừa, gọi đi làm một chuyện vớ vẩn, lại làm cho tôi bất mãn. Tôi đóng nắp thùng sau chiếc xe xuống thật nhanh.

- Ông Chương... Ông có vẻ không bằng lòng điều gì ?

Nàng hỏi và cho rằng nàng giả vờ ngây thơ, tôi đáp sẵn:

- Tính tôi thế...

Tôi đi lên thăm nhà và trở vào nhà trước. Nàng đi theo tôi. Tuy tỏ ra cứng rắn và thô lỗ, trong lòng tôi cũng thấy lung lay : nếu trong căn nhà vắng này, nàng tỏ tình với tôi, chính tôi cũng chưa biết sẽ đối phó ra sao. Cự tuyệt thì tiếc mà đón nhận thì cảm thấy mình thẹn quá. Nếu tôi bày ra trường hợp này để chinh phục nàng thì lại khác...

Nàng đi vào phòng và tần ngần đứng ở giữa phòng. Thái độ của tôi làm cho nàng do dự và bối rối, nàng nhắc lại lời nàng đã nói trước đó :

- Ông tìm được cây súng chóng quá. Tôi tưởng phải mất công hơn thế nhiều...

Tôi quay lại nhìn nàng và thấy làn môi nàng nở nụ cười gượng :

- Nếu bà muốn tôi mất công nhiều hơn — Tôi gần giọng — .. bà phải chịu khó đem cây súng ấy liệng xa hơn nữa. Như liệng ở góc hồ phía bên kia chẳng hạn. Tôi khó chịu vì không hiểu bà liệng cây súng xuống hồ rồi đi tìm tôi đến mò để làm gì ? Bộ bà không có việc

gì hay hơn để làm sao ? Tôi nghĩ người như bà nếu bà muốn... thiếu gì chàng trai sẵn sàng phục vụ ái tình. Cần gì phải mất công đi tìm thằng thợ lặn chuyên môn như tôi ???

Tôi cảm thấy rất một nửa mất và mất tôi ứa nước mắt. Nàng tát tôi quá mạnh. Nàng dang thẳng cánh để tát tôi. Phản ứng của nàng thật dữ và thật nhanh, nhất là không ngờ.

Tôi trừng mắt nhìn nàng và thấy nàng cũng trừng mắt nhìn tôi. Thái độ và phản ứng kỳ cục của nàng làm tôi khó hiểu. Tôi không thể đánh lại nàng nhưng cũng không nên cứ đứng đó chờ phản ứng của nàng. Chi bằng rút lui là hơn. Tôi lủi vào căn phòng ngủ có để bộ y phục của tôi và để mặc nàng đứng đó.

Không thể giải tỏa cơn giận bằng cách nào khác, tôi quay lại giận hờn chính tôi. Từ nửa tháng nay tôi toàn gặp những chuyện gì đâu. Nói là xui sẻo không đúng, tôi như gã vô duyên gặp chuyện nào là y như rằng làm hỏng chuyện đó. Như hôm nay chẳng hạn. Ừ thì cho nàng có bày đặt ra chuyện rớt và mò cây súng để đưa tôi đến đây thì đã sao ? Mà đã chắc gì nàng bày ra chuyện mất súng ? Nếu nàng muốn tìm một gã đàn ông khỏe mạnh, sạch sẽ để đưa tới đây làm chuyện ái ân cho thỏa mãn sự đòi hỏi cái xác thịt căng đầy nhựa sống đó, nàng có thiếu gì cách. Cần gì nàng phải bày ra trò vớt súng lòi thôi, rắc rối này ? Mà dù nàng có bày đặt đi nữa thì đã sao ? Nàng còn tệ nhị và kín đáo hơn nhiều chị đàn bà cần ái tình khác ở cõi đời này...

Đang đói khát ái tình như tôi mà được một thiếu phụ lịch sự quyến rũ, đẹp như nàng để mắt xanh đến là một hân hạnh quá rồi, tôi còn làm cao. Ra cái điều khó khăn chỉ mình được quyền chọn đàn bà chứ đàn bà không có quyền chọn mình. Bối khí. Tôi tự sỉ vả tôi và đốt một điếu thuốc lá hút cho dịu bức bối.

Bỗng có tiếng giày đi bên ngoài. Tôi đứng sững với điếu thuốc lá gần trên môi nhưng chưa châm lửa. Nàng giận dỗi bỏ ra xe hơi trước ư ? Không phải. Tiếng giày tây của đàn ông và dường như

không phải chỉ có một người tới. Cả hai cùng là đàn ông. Căn phòng tôi đang đứng có khung cửa sổ nhưng nhìn ra hồ, tôi không thể nhìn được cổng nhà và cửa ra vào.

Chồng nàng tới ? Dắt theo một ông cảnh sát làm nhân chứng ? Đúng rồi, tôi nhớ lại thái độ của nàng trong xe trên đường đi từ thành phố tới đây. Nàng luôn luôn nhìn lên kiếng chiếu hậu để xem có chiếc xe hơi khả nghi nào theo dõi không. Và hồi nãy, trước khi xuống hồ, nàng rõ ràng có vẻ sợ hãi khi nghe tiếng động cơ xe nổ gần đây.

Bố con khỉ tào. Tôi tự chửi tôi câu nữa. Đúng là số tôi đen như mồm chó. Không những chỉ mồm chó thường mà thôi, đen như mồm chó mực.

Tôi thấy tôi xuẩn ngốc và vô duyên nữa. Ba mươi sáu tuổi đời, gần không biết bao nhiêu là đàn bà có chồng và chưa chồng, chưa bao giờ tôi thấy tôi ngu dại như lần này. Tôi sắp bị can dự vào một vụ ly dị giữa vợ chồng người. Tôi sắp phải đóng vai “gian phu”, vai trò mà tôi thù ghét, khinh bỉ nhất đời. Hành động ái ân vụng trộm với vợ người khác bị gọi là thông gian, và tôi sắp bị người ta kết cho cái tội đó mặc dầu tôi chẳng ăn cái giải gì hết. Tôi không phải là tình nhân của nàng nhưng người ta đâu có để cho tôi yên thân. Chắc chắn sẽ chẳng ông dự thẩm đoàn nào tin tôi khi tôi kể lể rằng tôi chỉ theo người đàn bà đó tới nơi vắng vẻ này để mò cho nàng cây súng săn rớt dưới đáy hồ... Tôi sẽ bị giữ ở cảnh sát cuộc rồi đưa ra dự thẩm, và nếu tôi sui xẻo hơn chút nữa, có thể tôi sẽ bị tổng giam...

Bị ru vào trường hợp cực chẳng đã này, người ta không còn cách đối phó nào hay hơn là chạy trốn. Tôi nhìn quanh. Phòng này có cửa sổ nhưng lại có cửa lưới đóng chặt. Dù có vượt được ra ngoài, tôi cũng khó lòng chạy thoát được. Nhưng bên ngoài vẫn im lặng. Hai kẻ tới nơi còn chờ đợi gì đây ?

Đi tới khung cửa, tôi áp tai vào đó lắng nghe.

Một giọng đàn ông vang lên:

- Kia... Ma đăm Vũ Dương... Người đàn bà đẹp nhất Đà Nẵng. Nàng tới đây để câu cá hay bắn chim đây ? Người đàn ông có điểm phúc được đi với nàng tới đây đâu rồi ?

Hai kẻ đến không phải là anh chồng bị mọc sừng của nàng và ủy viên cảnh sát hoặc thừa phát lại sao ? Tại sao hắn lại gọi nàng là Ma đăm Vũ Dương trong khi nàng tự giới thiệu với tôi nàng là bà Thanh ?

- Ông muốn gì ?

Giọng nói của nàng có những âm thanh sợ hãi, nghe thật nhỏ.

- Nàng dư biết là tôi muốn gì — Giọng gã đàn ông lại vang lên rõ ràng và có vẻ tự tin — Tôi không muốn gì hết ngoài cái mà tôi đã muốn và nàng đã biết...

Tôi có cảm giác như gã đàn ông đó bên ngoài làm cho nàng sợ hãi và gã như muốn rợn chơi với nỗi sợ của nàng.

- Ông vẫn không chịu tin rằng tôi không biết gì hơn ông sao — Nàng nói như người kêu lên — Tôi mới là người có quyền hỏi ông về chồng tôi. Anh ấy đi mất tích. Tôi không biết chồng tôi đi đâu, đi làm việc gì và hiện giờ ở đâu. Tôi không có tin tức gì của chồng tôi hết.

Sau một tiếng cười nhẹ như chế nhạo, giọng nói của gã đàn ông lại cất lên :

- Diễm Lan... Cô có thể đẹp, cô quyến rũ nhưng cô đóng kịch không khéo. Và vụ này không phải là một vở kịch. Cô không thể che chở cho thằng chồng hèn nhát của cô được mãi. Trước sau gì bọn tôi cũng tóm được nó. Nó không thể qua mặt được bọn tôi. Tôi mong cô hiểu như thế và đây là lần tôi nhẹ nhàng cuối cùng với cô. Tôi tin rằng cô đủ thông minh để hiểu rằng cô cần có thái độ khác nếu cô

muốn chúng tôi trọng cái nhan sắc hơn người của cô.

Gã ngừng lại vài giây như để cho nàng thấm thía lời đe dọa đó. Tôi lắng nghe. Lần thứ hai tôi nghe thấy một cái tên lạ : Diễm Lan. Tên này chắc là tên riêng của nàng, còn Vũ Dương là tên chồng nàng. Như vậy là nàng đã nói dối tôi khi nàng tự giới thiệu chồng nàng tên là Nguyễn Thanh. Qua những gì tôi vừa được nghe, vợ chồng nàng có chuyện rắc rối gì đó ở bọn người có vẻ không lấy gì làm hiền lành và hành động hợp pháp cho lắm. Và chồng nàng hiện đang trốn, bọn người đó theo rồi nàng để tìm chồng nàng.

Và nàng có cái tên đẹp là Diễm Lan.

Cái tên thật hợp với nàng.

Tôi nghe câu hỏi đột ngột vang lên:

- Hấn đâu ?

Không nghe thấy tiếng Diễm Lan trả lời.

Gã đàn ông không nhắc lại lần thứ hai câu hỏi. Một tiếng bộp vang lên trong cái im lặng của không gian. Tiếng động tuy nhỏ nhưng cũng làm cho tôi giật mình. Đó là tiếng động của một bàn tay người đánh vào má người.

Quên cả đề phòng tôi đẩy nhẹ cánh cửa nhìn vào. Trong phòng có ba người. Diễm Lan ngồi trong lòng chiếc ghế mây, hai chân nàng thu cả lên lòng ghế. Hai tên đàn ông cùng đứng quay lưng về phía tôi. Một tên cũng ngồi trong chiếc ghế đối diện với Diễm Lan, tên thứ hai đứng ngay trước ghế Diễm Lan. Gã đang cúi xuống và tôi thấy rõ gã đang dơ tay tát vào mặt nàng.

Cái tát thứ hai dánh xuống và tuy bị che lấp vì tầm lưng gã trâu lằn côn đồ hung hãn, tôi cũng nhìn thấy mái tóc Diễm Lan bay sang một bên vì cái tát quá mạnh.

Phản ứng tự nhiên làm cho Diễm Lan đưa tay ra chống cự. Dường như nàng muốn xĩa móng tay vào mặt gã côn đồ. Tôi nghe rõ tiếng gã hự lên cười như khoái trá và gã đưa một đầu gối lên đè xuống bụng Diễm Lan, một tay gã phóng xuống chụp lấy ngực áo nàng :

- Muốn khốn nạn cho khốn nạn...

Óc tôi không suy nghĩ đến chuyện nhảy vào cứu Diễm Lan. Chân tay tôi tự động làm việc ấy.

Tôi đập tung cánh cửa và lao thẳng tới tám lưng hộ pháp của gã côn đồ. Sức lao của tôi làm cho gã ngã lộn qua chiếc ghế. Tôi cũng ngã nhào sang một bên cùng với tiếng rú của Diễm Lan.

Vừa chấm sàn nhà, tôi đã vùng dậy sửa soạn đánh nữa. Nhưng một cử chỉ của gã ngồi trên ghế làm tôi dừng lại :

- Đứng đó, đủ rồi, bạn...

Tôi nhìn gã. Đó là một gã thanh niên hầy còn trẻ, dáng người nhỏ nhắn, thanh tú. Điểm đặc biệt ở gã là gã ăn bận thật sang, thật đẹp. Tay gã cầm khẩu Luger ngắn, nòng chĩa thẳng vào bụng tôi. Nhưng vẻ mặt và thái độ của gã vẫn ung dung như gã biết trước tôi sẽ nhảy vào và gã không coi tôi ra gì hết.

Làn môi mỏng dính của gã nở nụ cười như tán thưởng hành động của tôi trong khi đôi mắt sắc của gã vẫn lạnh lùng, tàn nhẫn một cách kỳ lạ. Thái độ của gã làm tôi rùng mình. Tôi hiểu rằng trong hai gã đàn ông tôi phải đối phó một cách bất đắc dĩ và mù quáng này, gã trẻ tuổi nhỏ con, ăn mặc đúng mode này mới là tên nguy hiểm. Gã có thể lạnh lùng để nhẹ cho tôi một viên đạn vào chân như đó chỉ là một trò đùa nhả nhận.

- Người hùng liều mạng nhảy vào cứu người đẹp — Gã nói tiếp, thản nhiên như đùa rỡn — Người hùng có Karaté, tức là Không Thủ

Đạo. Nghe ghê thấy mẹ. Như phim tàu Hồng Kông được lắm. Người hùng này to con hơn Kép Vương Vũ ốm nhom quảng cáo thuốc chùi răng Chà Và nhiều. Đòn người hùng vừa biểu diễn vừa rồi chắc là... Thiết chương Xuyên Càn Cổ ? Rất tiếc tại hạ là kẻ yếu như sên nên phải vội vã dùng đến khẩu súng pháo dã man nào đó để đối phó với người hùng. Đáng lẽ tại hạ cũng phải dờ võ công Thiếu Lâm Chợ Lớn ra để đối phó với Không Thủ Đạo của người hùng. Rất tiếc ở đây không có sẵn ông đạo diễn Trương Chệt để dàn xếp cho tại hạ có thể nhảy lên cao hai mét rưỡi, đá liền một lèo như cậu Lý Tiểu Long. Súng ống coi bộ không mấy hào hùng trước mặt người đẹp...

Trong lúc cả tôi lẫn Diễm Lan không ngờ nhất, gã thu khẩu súng lại cài vào thắt lưng như đó là một vật hoàn toàn không có hiệu lực gì và cũng không cần thiết.

Tôi vẫn đứng chết một chỗ vì kinh nghiệm cũng cho tôi biết rằng gã rút súng thật nhanh và gã cũng có vẻ bắn súng rất trúng. Gã không sợ gì tôi hết và gã có lý. Nếu gã không có súng, tôi có thể nhờ yếu tố bất ngờ, đá ngất tên trâu lẩn và áp đảo gã luôn. Tôi trừng mắt nhìn gã và cơn thù hận trong tôi bốc lên.

Gã trâu lẩn đứng lên và cơn giận trong tôi tiêu đi thật nhanh. Tôi cảm thấy rõ hơn bất cứ ai trong căn phòng này sự vô lý trong hành động can thiệp mù quáng của tôi. Tôi hoàn toàn là người ngoại cuộc, tôi không hề hay biết gì hết về những việc làm chắc chắn là ám muội của mấy người này nhất là không hay biết tí gì về một cặp vợ chồng tên Vũ Dương. Tôi cũng chẳng biết hai gã đàn ông này thuộc loại người gì ? Tôi chỉ biết một điều chắc chắn chúng không phải là cảnh sát.

Và sự xuất hiện của chúng đem đến cho tôi một sự kiện khác ngoài dự liệu của tôi : chúng đi theo người đàn bà đẹp tên là Diễm Lan để tìm chồng nàng, và chồng nàng tên là Vũ Dương chứ không phải là Nguyễn Thanh. Gần Diễm Lan có mấy tiếng đồng hồ tôi đã biết chắc rằng vợ chồng nàng có dính líu vào ít nhất là một vụ làm ăn bất hợp pháp nào đó.

Gã võ sĩ đã hết thời lên đài so găng nhưng còn dư sức đâm chết người đứng dậy. Gã được gọi là Quý Xe Tăng hoặc Quý Tàu Bò, riêng tôi gọi gã là Quý Trâu Lăn, hoặc Quý Khỉ Đột. Ngày xưa, cách đây chín, mười năm khi gã còn phong độ để lên đài, gã có thể giống một chiếc xe tăng từ từ đi tàn phá địch thủ, nhưng nay gã chỉ còn giống con khỉ đột. Hai cánh tay gã vòng vòng ra hai bên, khuỳnh khuỳnh như không thể khép sát được vào mạng sườn. Mặt gã bự và sần sùi nhưng đôi mắt gã ti hí như mắt lợn. Tôi cao hơn gã nhưng gã to gấp đôi tôi. Gã nhìn tôi để ước lượng sức phản kháng của tôi và để lựa nhược điểm đánh tôi ngã.

Trâu Lăn tiến tới một bước nhưng gã bảnh bao ngăn lại bằng một tiếng ra lệnh ngắn :

- Tóp...

Trâu Lăn năn nỉ, khi gã nói bọt trắng nổi lên hai bên vành môi đĩa trâu đen sì:

- Cho tôi đánh bỏ mẹ nó. Không đánh chết đâu mà sợ... Đánh chút thôi.

Gã bảnh bao quả quyết :

- Đã nói không là không.

Tôi vẫn chưa thấy sắp loại gã bảnh bao này vào giới nào trong xã hội. Nếu tôi không gặp gã trong trường hợp này và nếu tôi không thấy tận mắt động tác rút súng thật nhanh và đầy tự tin của gã với vẻ người phong nhã ấy, tôi có thể nghĩ gã là một nhà trí thức, một thứ giáo sư văn chương từng du học nhiều năm ở những đại học Hoa Kỳ về nước. Đôi mắt lạnh và vẻ thản nhiên của gã cho tôi biết gã là kẻ nhiều thủ đoạn và vô cùng nguy hiểm

Trâu Lăn thè môi liếm mép với vẻ tiếc rẻ rồi lại nhìn Diễm Lan:

- Không cho đánh thẳng ấy thì thôi nhưng mình mần thêm em này một châu nữa, bắt em khai chứ ? Gã hỏi trống không, giọng đầy hy vọng.

Diễm Lan ngồi như pho tượng trong lòng ghế. Tôi cũng đứng ngây ra, đợi chờ. Nếu chúng còn đánh Diễm Lan trước mặt tôi, tôi sẽ không thể nào đứng yên nhìn nàng bị hành hạ. Dù biết chắc rằng phản ứng là có thể ăn đòn như tử hoặc lãnh một viên đạn đồng, tôi vẫn cứ can thiệp. Bằng cách này hay cách khác, tôi không thể đứng yên nhìn Trâu Lăn tát Diễm Lan. Tôi không phải là người hùng nhưng thằng đàn ông không thể nào đứng yên được trước vài cảnh diễn ra ngay trước mặt.

Tất cả đều do gã bảnh bao quyết định. Gã chiếu cặp mắt sáng lên ánh thú vị như gã thấy rằng việc để cho Trâu Lăn tra tấn Diễm Lan trước mặt tôi là một việc làm hết sức gợi cảm và hấp dẫn. Nhưng sau cùng, gã lắc đầu:

- Vô ích. Mất thì giờ. Không bao giờ nên đánh đàn bà, dù là đánh bằng cành hoa. Cụ Khổng dậy như dzậy. Tao sẽ có cách khác thần diệu hơn để bắt nàng phải khai ra chỗ nắp của thằng khốn nạn ấy. Nó không thể nào thoát được tay tao. Mà có thể hãm hiếp nàng những lúc khác, ở nơi khác. Để mày thỏa mãn ở đây, người hùng này sẽ bắt buộc phải can thiệp và tao không muốn cho người hùng đi xe Đức. Chưa phải lúc. Đầu chắc có đấy.

Và gã nhìn quanh:

- Tuy nhiên — gã nói rành rẽ như thầy giáo giảng bài — Vì mình đã mất công theo nàng tới đây, mình cũng nên kiểm soát coi trong nhà này có dấu vết gì của Vũ Dương hay không. Mày chịu khó đi soát sơ qua những căn phòng này. Coi có mẫu tàn thuốc lá nào vứt ở đây không. Nó hút thuốc Wilson đầu lọc...

Trâu Lăn nhìn tôi bằng cặp mắt lơn nặng những hận thù. Nhớ lại

những cái tát gã đặt lên má Diễm Lan. Tôi cũng nhìn lại gã với sự thù hận không kém.

Trâu Lăn sục sạo trong những căn phòng nhỏ quanh đó. Không khí nặng nề và căng thẳng chỉ bị xáo trộn bởi những tiếng lịch kịch do Trâu Lăn gây ra. Tôi đưa mắt nhìn Diễm Lan. Hai má nàng đỏ hồng và dường như một bên mặt nàng bị sưng tím. Tuy nàng không khóc nhưng hai mắt nàng tràn đầy nước mắt. Một dây vai áo tằm của nàng bị đứt. Nàng dơ bàn tay lên chặn ngực, chỗ áo tằm bị đứt dây vai trĩ xuống và mắt nàng lo âu nhìn gã bảnh bao. Gã này như chán ngấy cảnh hai chúng tôi đứng và ngồi ngây như tượng nên quay mặt nhìn ra cửa sổ. Miệng gã khẽ huýt gió bản Thiên Thai.

Trâu Lăn hùng hục trở lại:

- Cóc thấy cái gì đáng kể hết.

Gã bảnh bao hỏi lại:

- Cóc thấy cái gì hết nghĩa là sao ?

- Nghĩa là... theo tôi lâu rồi nhà này không ai ở.

- Vậy thì tốt.

Trâu Lăn lại chiếu cặp mắt rắn độc của gã về phía tôi :

- Còn thằng này ? Biết đâu nó lại chẳng biết chỗ tị nạn của Vũ Dương ? Mình giả vờ lịch sự hỏi nó vài câu chẳng ? Nơi này thanh vắng hỏi chuyện nó là nhất rồi, còn chờ đi đâu nữa ?

Gã gạ:

- Để tôi hỏi nó đôi câu, mất vốn mất lãi gì đâu mà sợ ?

Nhưng một lần nữa, gã bảnh bao lại gạt đi:

- Thôi, cho tao về. Theo như tao nghĩ thì cậu hai đây không biết gì về chồng người đẹp kia đâu. Chàng theo nàng tới đây có thể là để thay thế chồng nàng... an ủi nàng. Chuyện thơ mộng ấy không đáng gì đến bọn mình. Ái tình là một cái gì mà không nên can thiệp.

Gã đi ra cửa trước và Trâu Lăn đi theo gã.

Trong sự im lặng gần như hoàn toàn, tôi nghe tiếng chân hai gã đi xa dần rồi tiếng động cơ xe hơi nổ gần đó. Chúng đi xe theo nàng và tôi tới đây nhưng chúng đậu xe ở xa và đi chân tới.

Tôi đi tới cửa sổ và đứng đó hít thở những hơi dài. Toàn thân tôi căng thẳng như một sợi dây đàn và giờ đây, khi sự nguy hiểm đã qua, mồ hôi tôi toát ra như tắm.

Khi tôi quay trở lại nhìn nàng. Diễm Lan vẫn ngồi yên trên ghế, tay nàng vẫn giữ chỗ áo rách trên ngực nàng.

- Cám ơn anh — Nàng nói mà mắt vẫn nhìn vào khoảng không — Tôi xin lỗi vì đã lôi kéo anh vào vụ này. Chúng ta nên về thôi.

Tôi đi tới gần nàng :

- Tôi tưởng Diễm Lan cũng nên nói qua cho tôi biết một chút về vụ này. Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả. Bọn hai tên đó là ai ? Chúng tìm ông chồng Diễm Lan để làm gì và tại sao chồng Diễm Lan lại phải lánh mặt chúng ? Nhất là tôi muốn biết nguyên nhân cái chuyện liên can đến tôi nhiều nhất: tại sao Diễm Lan lại vứt khẩu súng xuống hồ để có cơ đến gọi tôi tới đây ?

Đôi mắt vẫn còn đầy nước mắt của nàng chiếu lửa khi nhìn tôi. Trong cơn giận dữ nàng càng đẹp, nàng càng quyến rũ. Giờ đây tôi đã biết nàng không tìm cách đưa tôi tới đây vì mục đích làm tình, nàng đang trong cơn bối rối, khổ sở và sự thắc mắc của tôi chỉ làm

cho nàng tăng thêm bối rối. Nhớ lại niềm nghi ngờ nặng những dục tình của tôi, tôi nói tiếp:

- Tôi cũng phải xin lỗi Diễm Lan vì tôi đã nghi ngờ bấy bạ. Nhưng Diễm Lan cũng phải hiểu cho tôi, tôi cũng tò mò như mọi người.

Cơn giận của nàng dịu đi và như nền trời sau cơn giông, nét mặt nàng tươi hơn, sáng hơn. Rồi nàng mỉm cười. Với khuôn mặt còn nguyên những dấu tàn phá và đôi mắt đầy lệ, nụ cười ấy làm cho tim tôi run động:

- Anh không cần xin lỗi tôi. Lỗi ở tôi hết. Anh thắc mắc là phải, xong chuyện của chúng tôi không liên quan gì tới anh. Anh biết chỉ thêm phiền cho anh mà thôi. Thú thật với anh là tôi quả có bày đặt ra vụ đi mò với khẩu súng này để tính một việc khác lớn hơn. Nhưng bây giờ tôi có thể thay đổi ý định.

Tôi cảm thấy nàng do dự nửa muốn nói nửa lại không muốn, nên tôi giúp nàng nói:

- Diễm Lan tính một việc lớn có tôi tham dự ? Phải không ?

- Anh quá tinh nên Lan không thể giấu được anh...

Nàng đứng dậy:

- Chuyện của Lan hơi dài. Để Lan bận y phục rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Nàng vào trong căn phòng nhỏ và tôi ra ngồi ngoài hiên, đốt điếu thuốc lá hút. Tôi ngừng suy luận về sự bí mật mà tôi vừa bị lôi kéo vào hôm nay, vì tôi biết rằng có suy nghĩ đến nát óc tôi cũng không sao hiểu được. Tôi chưa nắm đủ yếu tố để hiểu. Hai nữa nàng sắp nói cho tôi biết. Qua sự xuất hiện của hai tên côn đồ, tôi chỉ lờ mờ biết rằng việc mà Diễm Lan cùng anh chồng tôi chưa gặp của nàng đã làm, đang và sắp làm, là một chuyện bất hợp pháp, nguy hiểm

đến tính mạng nữa. Xong tôi chưa thể đoán biết vai trò của tôi trong vụ này.

Chừng năm phút sau Diễm Lan trở ra. Nàng đã bận y phục đàng hoàng và trang điểm lại. Trừ vết sưng tím trên nửa mặt nàng, nàng trở lại sang đẹp và trang trọng, quý phái nữa, như phút ban đầu tôi nhìn thấy nàng hiện ra trên bến tàu tươi nắng.

Nàng ngồi xuống cạnh tôi và tôi mời nàng điều thuốc. Khi tôi bật quẹt cho nàng châm thuốc, một bàn tay phớt nhẹ trên chỗ mặt nàng bị sưng :

- Lan cần phải cảm ơn anh lần nữa — Nàng nói, giọng ngọt và chân thành — Nếu không có anh, Lan không hiểu Lan sẽ ra sao ?

Tôi biết đây là lúc thuận lợi nhất để tôi hỏi về chồng nàng :

- Như vậy tức là Lan biết chồng Lan hiện đang ở đâu ?

Bình thản như đó là một chuyện rất thường, nàng gật đầu :

- Dạ...

Tiếng dạ thật ngoan. Tôi, trong phút mê loạn tưởng như đó là tiếng “dạ” ngoan ngoãn của người vợ trẻ, đa tình, mê chồng và dạ chồng. Có lẽ tôi đã từng nghe nhiều người đàn bà “dạ” tôi, và Loan cũng từng “dạ” như nàng nhiều lần xong không hiểu vì sao tôi không ghi nhận những tiếng “dạ” đó. Tiếng “dạ” ngoan này vang lên trong tim tôi như đó là tiếng đàn bà “dạ” thứ nhất trong đời mà tôi được nghe.

Khi đã tự trấn tĩnh được, khi nhớ lại rằng là vợ kẻ khác, tôi vội nói:

- Tôi chỉ hỏi thế thôi, tôi không cần biết chồng Lan hiện đang ở đâu..

- Lan không nói thì rồi anh cũng biết. Lan có bồn phận phải nói hết cho anh biết trước khi ngỏ lời nhờ anh...

- Lan định nhờ tôi làm việc gì ?

- Một việc mà chỉ một người thợ lặn chuyên môn lại có tài lái biển mới có thể làm được. Xong, trước khi nói đến chuyện Lan định nhờ anh, anh để Lan nói cho anh biết chuyện vợ chồng Lan trước. Lan không biết nên nói gì trước, nói gì sau...

Thấy rằng tôi cần phải tỏ ra sốt sắng, tôi đặt câu hỏi giúp nàng dễ nói:

- Vợ chồng Lan bị rắc rối với cảnh sát ư?

- Rắc rối với cảnh sát cũng có nhưng ít thôi. Anh đã thấy hai người vừa rồi. Hai người đó không phải là nhân viên cảnh sát.

Nàng nhìn xa xôi ra mặt hồ và bắt đầu nói:

- Vợ chồng Lan cần một người thợ lặn thật giỏi, biết cả lái tàu biển. Có người bạn nói với Lan về anh nhưng Lan chưa được biết anh là người thế nào. Phải là người vừa có nghề chuyên môn lại có óc mạo hiểm mới có thể nhận lời làm việc vợ chồng Lan định nhờ. Nên Lan mới phải bày đặt ra vụ đi mò súng này để có dịp đưa anh tới đây, làm quen với anh và dò hỏi, tìm biết về anh trước khi dám ngỏ lời. Thật ra Lan biết là bọn họ đi theo Lan nhưng Lan tưởng là bọn mình đã đánh lặc được bọn họ. Không ngờ... xong, việc họ theo chúng ta tới đây có lẽ cũng không tai hại gì lắm, có khi lại tốt cho vợ chồng Lan vì họ tưởng rằng Lan... có tình ý riêng với anh nên tới đây với anh.

Nàng dừng lại e lệ khi nói đến chuyện tình ý riêng. Tôi cũng ngượng vì không phải chỉ có gã bảnh bao và tên Trâu Lăn là tưởng lầm mà thôi, tôi cũng tưởng lầm về việc làm của nàng.

Để che lấp ngượng ngùng tôi hỏi:

- Như vậy có nghĩa là vợ chồng Lan định đi tàu biển tới một nơi nào đó và mò lặn một vật gì ngoài biển ư? Việc đó lòi thoi lắm, mình tôi làm sao nổi ? Cần phải có cả một toán chuyên viên làm việc cả tháng trời, cần có giấy phép của chính phủ mình và nếu gần hải phận nước khác, phải có cả giấy phép của chính phủ nước đó.

- Anh chưa biết rõ những gì vợ chồng Lan cần anh làm. Việc này anh có thể làm được, chỉ cần mình anh là đủ. Nếu cần đến người thứ hai là khó thành. Nói tóm lại, việc như vậy: vợ chồng Lan muốn nhờ anh lái một chiếc tàu nhỏ, đưa hai người rời Việt Nam đi sang Manilla, Phi Luật Tân. Trước khi tới Manila, tàu sẽ dừng lại ở một nơi ngoài biển và anh sẽ lặn xuống với lên một vật. Lan cần nói rằng vụ này không được hợp pháp lắm. Hai người đó cần ra đi khỏi nước mà cảnh sát không hay biết nhưng Lan tưởng việc đưa hai người xuất ngoại lén lút cũng không phải là một tội trạng quá nặng...

Tôi ngắt lời nàng:

- Chuyện đó cò tùy theo hai người ra đi đó có tội hay không với pháp luật. Nếu họ phạm tội giết người hay là cộng sản thì Lan có treo giải bạc triệu tôi cũng không làm đâu. Tôi nói rõ trước để Lan khỏi cần phải nói thêm, Lan cũng đừng dùng tiền bạc để lòi kéo tôi. Tôi nói thật đó, Lan đừng giận...

Nàng vội nói:

- Không, Lan bảo đảm với anh rằng hai người này không phạm hai cái tội anh vừa nói đó.

- Nếu vậy họ phải bỏ nước trốn đi vì nguyên nhân gì ?

Nàng thở dài:

- Vì họ chỉ muốn sống yên ổn. Thật ra họ chỉ muốn được sống không thoi, không cả hy vọng sống giàu sang như những ông bà tỷ phú bỏ đi sống ở nước ngoài an bình.

- Nếu không phải là can phạm chính trị thì có thể được.

Nhận ra là tôi đã vô tình làm nàng hiểu lầm là tôi bằng lòng nhận đề nghị của nàng, tôi vội tiếp:

- Tôi chỉ nói rằng hai người đó có thể đi được thôi. Lan cứ kể đi, nếu tôi không giúp được, tôi có thể chỉ cho Lan cách làm sao để hai người đó có thể đi được tới nơi bình yên, hoặc giới thiệu một người khác giúp Lan.

- Nếu anh không nhận lời, Lan thấy không tìm được người khác. Vì hai người đó bắt buộc phải ra đi từ Đà Nẵng. Đây là những gì anh phải làm nếu anh nhận lời. Anh sẽ đi mua và trang bị một chiếc tàu, nhỏ thôi, đủ chỗ cho ba người đi đủ sức vượt biển sang Phi. Chiếc tàu ấy phải đủ sức vượt biển đồng thời phải thô sơ để cho một người có thể điều khiển được với sự phụ lực của hai người không biết gì về hàng hải. Vợ chồng Lan sẽ bỏ tiền ra cho anh mua tàu. Trang bị lại tàu. Tất cả mọi khoản tiền cần thiết sẽ do vợ chồng Lan lo hết, anh sẽ không phải bận tâm đến tiền bạc.

Tôi ngắt lời nàng :

- Nếu đi, chúng ta sẽ không mua tàu biển hay tàu sắt mà là mua một chiếc du thuyền, loại thuyền đóng bằng gỗ nhưng vượt được biển. Du thuyền có động cơ, có cả buồm để có thể đi bằng buồm tiết kiệm dầu xăng mang theo. Lan có biết một chiếc du thuyền như thế trị giá bao nhiêu không ?

- Lan có hỏi qua... Nếu giá tiền không quá 2 triệu đồng thì vợ chồng Lan có đủ tiền.

Nàng nhìn tôi như để dò xét trong lúc tôi trở lại im lặng. Hai triệu đồng. Đúng là thời giá một chiếc du thuyền như thế.

- Lan đề nghị với anh những điều kiện này: du thuyền sẽ mua với

tên anh, anh đứng tên xin giấy phép xuất ngoại với lý do du lịch. Sau khi anh đưa vợ chồng Lan sang đến Phi, du thuyền sẽ là của anh, hoàn toàn của anh, cùng với số tiền 5,000 đô la nữa. Anh có thể lấy trước khoản tiền này trước khi thuyền rời bến.

Nàng không hỏi tôi nghĩ sao, nàng cũng không đòi tôi phải trả lời ngay, nàng chỉ im lặng chờ đợi.

Tôi nhìn ra mặt hồ loáng nắng chiều và tôi như nhìn thấy trên mặt nước ấy hiện hiện chiếc du thuyền Đồng Nai, chiếc du thuyền tôi mơ ước từ lâu nhưng chưa bao giờ tưởng tượng đến chuyện kiếm tiền mua nó vì tôi biết rõ hơn ai hết rằng tôi không thể nào có đủ tiền để làm việc ấy. Nhất là trong thời kỳ tôi đang xui xẻo này. Bán cả người tôi đi cũng chưa đủ tiền mua một phần mười chiếc du thuyền Đồng Nai. Du thuyền đó cũng được chế tạo một năm ở một hãng với chiếc du thuyền Hương Giang của Cựu Hoàng Bảo Đại. Một ông chủ đồn điền cao su cà phê người Pháp là chủ nhân chiếc Đồng Nai, nhưng trong năm qua ông Tây này vừa từ trần, những người thừa kế của ông ở cả bên Pháp và họ giao cho một sở địa ốc ở Saigon phát mại tài sản của ông Tây. Theo tôi biết du thuyền Đồng Nai được đặt giá 2 triệu đồng nhưng đã nửa năm nay chưa bán được. Lý do là vì đa số những ông nhà giàu ở Saigon hồi này đều mới giàu sau khi người Pháp bỏ Đông Dương ra đi, các ông này đều còn thích giải trí bằng những trò đặc biệt Á Đông như đánh bạc, chơi đồ cổ, vợ bé, vợ bao v.v.. Chơi du thuyền vừa tốn tiền vừa nguy hiểm : đi ra biển lỡ gặp bão hay tai nạn bất ngờ, đắm tàu chết mất mạng có phải là dại không ? Tôi hy vọng có thể mua được chiếc du thuyền tuyệt đẹp ấy với giá 1 triệu rưỡi. Thêm vào đó 500.000 đồng trang bị thêm, sửa chữa cho thật hoàn hảo, du thuyền sẽ vượt biển đi Hồng Kông, Sanh Ga Po, Mã Lai, Ma Ni v.v. nhẹ nhàng và dễ dàng như đi từ bến Thủ Thiêm ra cáp.

Tuy chưa nói ra lời nhận làm công việc này, trong thâm tâm tôi đã biết tôi sẽ không từ chối. Tôi không thể từ chối được một là tôi quá mê được làm chủ một du thuyền, hai là vì Diễm Lan. Con người hùng trong tôi không cho phép tôi từ chối lời yêu cầu của nàng.

Tôi chắc Diễm Lan cũng biết là tôi sẽ nhận lời, xong vì tế nhị, nàng vẫn không tỏ lộ rằng nàng đã biết chắc. Nàng im lặng để cho tôi suy nghĩ và sau đó, nàng hỏi:

- Anh thấy sao ? Anh nhận lời giúp vợ chồng Lan không ?

Chợt nhớ ra một chuyện, tôi hỏi lại nàng :

- Việc của tôi chỉ là đưa hai người đi, lặn xuống biển mò vớt một vật trong phi cơ chìm dưới đó, rồi đưa hai người tới Phi Luật Tân? Nếu mò tìm không thấy thì sao ?

- Thì cũng thẳng đường đi luôn. Không lẽ mình cứ quanh quẩn cả năm ở trên biển.

Lần môi nàng hơi mỉm cười khi trả lời tôi câu hỏi ngô nghê đó.

- Hai người sẽ lên đất Phi không có thông hành, không giấy tờ ? Lan có biết rằng vào xứ người lén lút như vậy khó khăn chừng nào không ? Hai người có thể bị bắt và trục xuất trong vòng 8 ngày ?

Nàng đáp ngay rất tự tin :

- Việc đó đã giải quyết xong. Anh khỏi thắc mắc.

- Còn cái vật giá trị gì đó nằm dưới chiếc phi cơ rớt xuống biển ? Vật đó là của riêng ông chồng Lan hay là... ?

Một lần nữa, nàng đáp ngay:

- Là của riêng của chồng Lan.

- Ông chồng Lan tên là gì ? Nguyễn Thanh hay là Vũ Dương ?

- Vũ Dương.

Tôi bỏ qua chuyện nàng nói dối tôi rằng chồng nàng tên là Nguyễn Thanh. Khi mới gặp tôi và chưa biết tôi có chịu cộng tác hay không, nàng bắt buộc phải giữ bí mật tên thật.

- Còn tên ăn bận bảnh bao hồi nãy ? Tên hấn là gì ?

- Lan biết tên hấn là Khôi. Hấn có biệt hiệu là Khôi Bác Sĩ. Trước đây có lần hấn mạo nhận là bác sĩ ở Paris về và bị được tất cả mọi người. Ai cũng tưởng hấn là bác sĩ thật kể cả những ông trong chánh phủ. Cho đến bây giờ nhiều người vẫn cứ nhất định nói rằng hấn là bác sĩ thật.

Tôi nhớ lại thái độ nho nhã, lịch sự và hào hoa của tên mà bây giờ tôi biết tên là Khôi. Hấn quả thật có vẻ trí thức và bác sĩ nhiều hơn rất nhiều ông bác sĩ chính cống mà tôi biết.

- Tên đó muốn tìm ông chồng của Lan ?

- Hấn chỉ là một tên trong một bọn. — Nàng đáp mơ hồ — Nhưng Lan không muốn nói dối anh.

Nàng tiếp sau vài giây do dự :

- Anh cần biết rõ để đề phòng. Hai người lên tàu đi với anh sẽ là vợ chồng Lan chứ không ai hết. Bọn đó muốn ngăn không cho chồng Lan đi. Chúng nó theo vợ chồng Lan từ Saigon tới đây và Lan chắc chúng nó cũng đoán được là vợ chồng Lan định đi ra khỏi nước bằng đường biển. Chúng sẽ làm đủ mọi cách để ngăn cản.

Tôi cảm thấy nàng muốn nói... “Kể cả việc giết người “. Nếu nàng có nói, tôi cũng không lấy làm lạ. Thái độ hai tên vừa xuất hiện cho tôi biết rằng chúng sẵn sàng giết người và chúng đã từng giết người.

Biết vậy nhưng tôi không thấy ngán. Máu người hùng trong tôi đã nổi lên. Lâu rồi tôi không sống nguy hiểm và tôi đã thấy nhớ, thấy

thêm nguy hiểm. Khi ra khỏi đoàn Người Nhái, tôi đã chán ngấy những trò giết người. Tôi vẫn nghĩ rằng tôi không sợ, tôi chỉ chán. Tôi không còn hăng hái lẫn xả vào cuộc giết chóc nữa nhưng khi bị khiêu khích như trong trường hợp này chẳng hạn, tôi vẫn phản ứng mạnh và nhanh, đúng lúc. Cho đến phút này tôi hài lòng với tôi. Có thể là tôi hơi tự kiêu nhưng chắc có cũng không hại gì, thằng đàn ông không vợ con, không tiền bạc, không địa vị như tôi nếu không còn tự kiêu thì còn gì đáng nói nữa ?

Tiếng nói của người đàn bà quyến rũ vang lên bên tai tôi :

- Vợ chồng Lan không thể cầu cứu cảnh sát. Bởi vì nếu muốn được bảo vệ của cảnh sát phải khai rõ với họ tất cả. Với bọn chúng, còn có thể đối phó được chứ với cảnh sát thì vô phương.

Tôi đứng dậy đi vài bước tên sân cỏ. Linh tính đàn ông bỗng dưng báo động cho tôi biết rằng nếu ngồi gần người đàn bà này, nếu nghe nàng nói thêm ít câu nữa, tôi sẽ mất hết tự chủ. Tôi sẽ chỉ còn biết gật đầu và gật đầu. Sức quyến rũ, hấp dẫn của nàng quá mạnh và tôi tự động phản ứng. Chắc gì nàng đã nói sự thật với tôi ? Lén lút ra đi như thế chắc chắn vợ chồng nàng phải phạm tội với pháp luật. Nếu nàng không phạm tội thì chồng nàng. Từ ngày biết suy nghĩ tới giờ tôi vẫn khinh bỉ những kẻ làm bậy để rồi tù tội. Tôi không cho rằng tù tội là một điều vinh hạnh một chiến tích. Tôi vẫn cho tù tội là một nhục nhã. Không lẽ đã nửa đời người bây giờ tôi lại lao vào một vụ phạm pháp chỉ vì đôi mắt đẹp của một ả đàn bà ? Nếu chịu làm những việc có thể bị tù tội, tôi đã làm từ lâu rồi và nếu chấp nhận tù tội, có thể giờ này tôi đã có tiền, tôi đã không nghèo mạt rệp như thế này.

Nàng cũng đứng lên. Đi tới trước mặt tôi, nàng đặt nhẹ bàn tay lên tay tôi và đôi mắt nàng nhìn tôi như có màu xanh, như có màu tím. Đôi mắt ấy u buồn và van xin.

- ... Mong anh giúp...

Không thể từ chối được ánh mắt của nàng, tôi vội quay đi.

- Có thể tôi nhận lời — tôi đáp — nhưng sáng mai tôi sẽ trả lời dứt khoát. Sáng mai lúc 10 giờ. Nếu sợ bọn chúng nó theo dõi thì Lan khỏi cần đến bên tôi. Lan có thể gọi điện thoại tới kho hàng Thanh Long. Người gác sẽ gọi tôi ra nói chuyện.

### Chương 3

Diễm Lan thốt ra một tiếng thở nhẹ như để trút nỗi lo âu hồi hộp chứa đựng trong ngực nàng. Chúng tôi đi về phía chiếc Falcon và lần này tôi nhường tay lái lại cho nàng. Tôi cần tỉnh trí để suy nghĩ. Tổng kết lại những gì nàng đã nói với tôi, thật ra tôi vẫn chưa được biết gì nhiều về vợ chồng nàng.

Nàng mở máy xe và tôi đốt một điếu thuốc lá khác. Tôi thấy rằng tôi chỉ xuôi lòng chấp nhận lao đầu vào vụ này bởi vì tôi có cơ hội làm chủ một du thuyền. Nhưng muốn làm một việc mà có thể được hay không là một việc khác. Người Pha Lãng Sa có câu : “Vouloir c'est pouvoir” thật đấy nhưng mà cái “vouloir” đó của họ là một “vouloir” có điều kiện “Vouloir” khổ hạnh, chịu đựng, tự học dành dụm để rồi sau chừng hai, ba mươi năm khi kẻ muốn đã già cỗi đẽ, già cúp hình thiếc có thể trở thành giàu có, thành công, đỗ đạt chứ không phải là cái “vouloir” muốn gì cũng “pouvoir” ráo trội. Tôi muốn làm chủ nhân một chiếc du thuyền trôi lênh đênh trên biển cả, trên thuyền có rượu, có đàn bà thơm như mít, bùi như sầu riêng, vừa chua vừa ngọt như ô mai mơ Bắc Việt, nhưng kết cuộc có thể là tôi vào nghỉ mát chừng mười năm trong Lầu Bát Giác đại lộ Chí Hoà, hoặc ngày ngày theo Mét Dzu mặc bà ba, ngập píp đi câu cá mập ở hải đảo Côn Sơn bốn mùa gió lộng.

Khi xe đã chạy xa hồ và chúng tôi im lặng chừng 15 phút, tôi mới hỏi:

- Diễm Lan...

- Anh bảo chi ?

Tôi định hỏi nàng rõ hơn về chồng nàng về tai nạn rớt phi cơ. Phi cơ đó là phi cơ nào ? Phi cơ quân sự hay là phi cơ tư ? Có những ai chết rong phi cơ đó ? Nhưng hồi nãy, tiếng “dạ” ngoan của nàng làm cho tôi xúc động, bàng hoàng, tiếng hỏi lại “Anh bảo chi” của nàng

bây giờ lại làm cho tôi xúc động, âm thanh của tiếng “Anh bảo chi” cho tôi cảm giác như nàng có thể và sẵn sàng nói tiếp: “... Anh bảo em nhảy từ tầng thứ 12 lầu Caravelle xuống đường Tự Do ư ? Tưởng chuyện gì khó làm... Anh bảo chi ? ” Tôi hỏi nàng cái câu mà trước đó một giây, tôi không hề nghĩ đến chuyện hỏi :

- Diễm Lan là người gì ?

- Là... người đàn bà Kam Pu Chia.

- Là người Việt Nam thì đã đành rồi, tôi muốn hỏi Diễm Lan là người Trung, người Nam hay là người Bắc ?

Thấy tôi bực bội vì bị đùa, nàng nín cười để nói:

- Diễm Lan là... một nửa Trung, một nửa Bắc. Má của Lan là người Huế, ba của Lan là người Nam Định. Ba Lan là công chức vào làm việc ở Huế lấy má Lan và sinh ra Lan

Tôi nghĩ thầm : Thảo nào. Đàn bà Huế là đàn bà đa tình nhất Đông Dương, đàn bà Bắc là đàn bà tể nhị nhất thế giới. Khi hai tinh hoa của hai thứ siêu phẩm ấy kết hợp lại làm một dám chắc không một anh đàn ông nào trên thế giới này thoát được. Đây là lần thứ nhất kể từ phút gặp nhau, tôi hỏi riêng về nàng.

Nàng cũng không tránh được sự tò mò thông lệ của đàn bà:

- Bảo Lan là Bắc Kỳ cũng được, bảo Lan là gái Huế cũng đúng. Anh thấy Lan.. thế nào ?

- Lan có vẻ Bắc Kỳ nhiều hơn, Lan nói tiếng Bắc...

- Nếu chỉ căn cứ trên tiếng nói thì sai, Lan có thể nói tiếng Huế...

Nàng thốt ra một câu tiếng Huế, tiếng líu lo như chim. Tôi không thạo lắm về ngôn ngữ, tôi không có tài bắt chước tiếng nói và cả một

câu nói dài đó của nàng, tôi không nghe ra được tiếng nào. Tôi nhớ lại một lần vào chợ Đông Ba, tôi gặp hai bà già lớn tiếng nói với nhau và tôi cố ý đứng nghe tới mười phút mà không hiểu hai bà nói gì. Như tôi nghe hai người nói tiếng ngoại quốc.

- Lan đã sống ở Hà Nội bao giờ chưa ?

- Lan được ra Bắc một lần hồi Lan còn nhỏ. Lan 10 tuổi. Lan có được ở Hà Nội chừng ba tháng, nhưng tiếc quá hồi ấy Lan hãy còn quá nhỏ nên chẳng nhớ được gì. Bây giờ khi biết là Hà Nội đẹp muốn về thì hết còn về được. Chắc anh biết nhiều về Hà Nội lắm ?

Người đàn bà Bắc Việt tế nhị trong nàng vừa hỏi tôi câu đó. Nàng không hỏi tôi có sống nhiều ở Hà Nội hay không, nàng mặc nhiên coi tôi là thanh niên Hà Nội vậy.

- Tôi cũng không biết gì nhiều lắm về Hà Nội. Vì năm tôi 20 tuổi, tôi phải rời Hà Nội rồi. Phải là những đã ít nhất là 40 tuổi năm 1954, và phải ăn chơi, phải có tiền nữa, mới có thể nói là biết nhiều về Hà Nội.

Tôi im lặng. Tôi muốn nói với nàng về Hà Nội nhưng lại ngại không thích với không khí mới gặp và âm mưu giữa tôi và nàng. Tôi im lặng vì một mộng mơ của tôi lại đến ám ảnh tôi. Tôi mơ có một ngày nào đưa người đàn bà tôi yêu trở về Hà Nội, tôi tưởng tượng giây phút tôi đứng với nàng bên Hồ Gươm nước xanh dưới bầu trời mùa thu mây trắng, nói với nàng đây là con đường năm xưa anh đã đi. Đây trước kia là bến xe điện. Mọi đường xe điện đều về đây cả Hà Đông, Bạch Mai, Yên Phụ... Căn nhà kia trước kia là rạp xi-nê Philharmonique. Nhà Thuỷ Tạ. Bên kia đường là quán bà Béo. Chỗ này có chú Tàu bán thịt bò khô ngon nhất thế giới. Chú Tàu này là thủy tổ ngành thịt bò khô ở Việt Nam...

Giấc mơ của tôi có từ lâu lắm, và trong những năm gần đây, nó đã bắt đầu phai nhạt. Vì sự xa cách quá lâu dài, tôi như đã tiêu tan hy vọng có ngày trở về Hà Nội khi tôi còn trẻ. Về thì nhất định phải có

ngày trở về chứ, nhưng sẽ trở về khi mình đã già.

Đây là Gia Lâm... Sau lưng tôi là sông Đuống và chỉ nửa giờ nữa tôi và người tôi yêu sẽ về tới chân cầu Long Biên. Bên kia sông Hồng là Hà Nội. Em thấy nước sông đỏ không ? Hà Nội nhiều người đàn bà đẹp lắm nhưng em sẽ là người đàn bà đẹp nhất Hà Nội của anh...

Trong phút mơ màng, tôi thấy hình ảnh người đàn bà tôi đưa về thăm Hà Nội là... Diễm Lan, người đàn bà vợ một người đàn ông khác tuy đang ngồi bên tôi trong chiếc xe hơi đang bon bon chạy nàng nhưng không hề gì về tình cảm với tôi hết. Tôi đã quá mơ mộng. Sự thật chỉ là trong thời gian vừa qua đời tôi thiếu đàn bà, nên như một chú thiếu niên mới lớn đang thèm yêu đương, vừa gần một người đàn bà đẹp lòng tôi đã rung động.

Thực tế làm cho tôi tỉnh mộng. Giấc mơ đưa người yêu trở về thăm Hà Nội chỉ là một giấc mơ không bao giờ có thể thành sự thật. Tôi quên Hà Nội đi để chú ý trở lại hiện tại.

- Nếu có thể được — tôi trầm giọng nói với nàng — Lan nên nói cho tôi nghe nhiều hơn, rõ hơn chút nữa về ông chồng Lan cùng chiếc phi cơ bị rơi dưới biển, Lan nói cũng đã nhiều nhưng tôi thú thật là tôi vẫn chưa hiểu gì lắm.

Nàng gật đầu:

- Anh nói đúng, Lan sẽ kể... Dù anh có không chịu giúp đỡ vợ chồng Lan nhưng Lan tin rằng dù anh có biết chuyện bí mật này cũng chẳng có gì hại vợ chồng Lan, Lan tin rằng anh không phải là người lợi dụng được chuyện bí mật của người khác. Chồng Lan là Vũ Dương, đại úy phi công nhưng đã giải ngũ được ba năm. Tốt nghiệp ở Marrakech, chồng Lan từng được đi tu nghiệp ở Hoa Kỳ. Chồng Lan quen biết nhiều người ngoại quốc nhờ thời gian được biết phái sang lái phi cơ Hàng Không VN bay đường ngoại quốc. Nhờ sự quen biết ấy, sau khi giải ngũ, chồng Lan được mời làm Giám Đốc chi nhánh ở VN của Công Ty Bảo Hiểm Hàng Hải Benson. Anh có

thể điều tra về lý lịch của chồng Lan trong giới bảo hiểm ở Saigon. Với cảnh sát, chồng Lan là một công dân lương thiện. Bọn theo đuổi làm phiền vợ chồng Lan là một tổ chức buôn lậu quốc tế... Anh chỉ muốn biết rằng chồng Lan không có án tích gì với cảnh sát thôi ? Lan nói đúng không ?

- Đúng.

Tôi công nhận như vậy nhưng tôi vẫn chưa hài lòng. Nàng nói nhiều nhưng thật ra vẫn như chẳng nói gì cả. Đúng hơn là nàng chưa chịu nói vào chi tiết chính của chuyện. Như chiếc phi cơ mà vợ chồng nàng muốn nhờ tôi lặn tìm đó rơi trong trường hợp nào ? Trong phi cơ có gì và vợ chồng nàng muốn tìm vật gì trong phi cơ ? Tôi hy vọng nàng sẽ kể và tôi không còn phải đặt câu hỏi. Tuy chồng nàng, phi công Vũ Dương nào đó, không có án tích gì với cảnh sát xong chắc chắn là chàng phải làm những việc ám muội. Bọn anh chị buôn lậu không mất thì giờ theo đuổi làm phiền những công dân hoàn toàn lương thiện.

Tôi nói đến chiếc phi cơ rơi:

- Với tư cách là thợ lặn chuyên môn, trước khi trả lời có nhận lời không, tôi có lời khuyên Lan rằng... Lan nên nói với ông Vũ Dương... Nếu ông ấy không biết đích xác chỗ phi cơ rơi, mọi việc tìm kiếm chỉ là vô ích. Ít nhất ông ấy cũng phải chỉ được chỗ phi cơ rơi trong vòng 1 cây số.

Nàng có vẻ rất quả quyết khi trả lời tôi :

- Anh có thể yên tâm về việc ấy. Chồng Lan biết đích xác chỗ phi cơ chìm. Vì chính chồng Lan là người lái phi cơ ấy.

Nàng không nói gì nữa và tôi cùng im lặng. Sự nghi ngờ nổi lên mạnh trong tôi. Nhưng cùng lúc đó tôi ngạc nhiên vì thái độ gần như là hững hờ thái quá của tôi. Tất nhiên việc vợ chồng nàng nhờ tôi nguy hiểm và bất hợp pháp tôi mới có thể được hưởng 5,000 đô la

và cả một chiếc du thuyền. Tôi mơ được làm chủ một du thuyền đi biển từ bao năm nay, bây giờ có cơ hội tốt, tại sao tôi còn lưỡng lự ? Hơn nữa, tôi cảm thấy Diễm Lan có vẻ thành thật với tôi. Nàng không phải là người đàn bà quen giả dối, lừa gạt.

o o o

Về tới vùng ngoại ô thành phố, chúng tôi dừng lại ở một quán nước ven biển. Trời bắt đầu tối và nơi đây vắng người. Khách trong quán chỉ có hai người : Diễm Lan và tôi. Chúng tôi ngồi ở một góc khuất nhìn ra biển và ở đây tôi đã nói lên lời thứ nhất riêng về Diễm Lan

Nàng ghi số điện thoại của tôi vào một tờ giấy nhỏ và ghi số điện thoại nhà nàng vào mảnh giấy khác đưa cho tôi.

- Ngày mai, khi Lan gọi dây nói cho anh, Lan sẽ gọi từ một máy điện thoại công cộng. Việc Lan gọi cho anh thì dễ rồi còn khi anh muốn gọi lại cho Lan thì anh nên cẩn thận Lan không tin rằng bọn chúng lại lén nghe được điện thoại ở nhà Lan nhưng biết đâu đấy, mình đề phòng vẫn hơn. Nếu anh cần gọi lại nhà cho Lan, anh cứ nói rằng anh cần gặp Lan là Lan hiểu. Chúng ta sẽ gặp lại nhau ở quán này ? Được không ?

Tôi nghĩ đến những cuộc hẹn hò của tình nhân. Những quán nước vắng vẻ ở ven biển này chỉ sống nhờ những cặp tình nhân đủ loại. Nếu bọn Quý Xe Tăng Tàu bỏ gì đó theo dõi Diễm Lan và thấy nàng tới quán này gặp tôi, bọn chúng chắc chắn càng tin rằng chúng tôi gặp nhau chỉ vì tình và tôi là kẻ được nàng tuyển lựa để cho anh chồng đang lánh mặt của nàng mọc sùng.

Sau cái gật đầu đồng ý của tôi, nàng nói tiếp:

- Anh chỉ cần hẹn mấy giờ gặp là Lan đến. Nếu như mai này anh nhận lời cộng tác với vợ chồng Lan, chúng mình chỉ còn có thể gặp nhau một lần nữa thôi. Lan sẽ gặp anh để cùng thảo luận những chi tiết cần thiết lần cuối, đưa số tiền anh mua tàu và sửa soạn. Chỉ khi nào mua xong tàu và sẵn sàng ra đi, anh mới cho Lan biết thôi.

Tôi thấy nàng sắp đặt đúng nhưng trong lòng bỗng dưng tôi thấy thất vọng. Tôi thầm nghĩ ra những chuyện khó khăn để tôi có thể được gặp nàng nhiều hơn trước khi thấy nàng cùng xuống tàu với chồng nàng.

Chúng tôi ngồi im nghe tiếng nhạc êm từ máy hát trong quán vọng ra. Vài phút êm đềm trôi qua. Diễm Lan ngừng lên và bắt gặp đôi mắt tôi đang nhìn nàng đắm đắm. Vẻ nghiêm trọng của ánh mắt tôi làm nàng ngạc nhiên :

- Anh suy nghĩ chi vậy ?

- Tôi đang nghĩ tới Lan. Lan là người đàn bà đẹp nhất mà tôi được gặp. Tôi nghĩ Lan phải được sống yên lành ở trong nước. Đi ra sống ở nước người tôi chắc rồi Lan sẽ buồn lắm.

Tôi không có quyền nói câu đó nhưng tôi đã nói. Nói như thế tôi chỉ là một thằng đàn ông nếu không đều thì cũng tàn ác, vì tôi làm nàng buồn. Nói xong tôi lặng người đi và nàng cũng lặng đi. Sau đó, nàng gượng cười :

- Cám anh lần nữa.

Hồi nãy, khi tôi nhảy ra đánh gã trâu lẩn cứu nàng, nàng đã ngỏ lời cám ơn tôi một lần.

Như sợ nàng còn ngồi bên tôi trong khung cảnh thơ mộng của bãi biển hoàng hôn này, tôi sẽ còn nói nhiều lời tai hại nữa, tôi sẵn giọng :

- Lan về đi.

Nàng hiểu tôi nghĩ gì, sợ gì, tôi chắc thế, vì sau khi nhìn lâu xuống mặt bàn — nàng cũng tránh để tôi nhìn vào mắt nàng — nàng đứng dậy :

- Anh cũng về chứ ? Lan đưa anh về phố...

- Không. Lan về một mình đi. Đừng nên để nhiều người nữa trông thấy Lan đi với tôi.

Nàng nói nhanh trước khi bước đi:

- Sáng mai mười giờ Lan sẽ gọi điện thoại tới anh. Lan hy vọng anh sẽ không bỏ rơi Lan, Lan cũng không thể bỏ rơi chồng Lan được.

## Chương 4

Tôi nhìn theo nàng uyển chuyển đi về chỗ đậu chiếc Falcon. Một phút sau nàng đã không còn bên tôi nữa. Gió biển thổi mạnh nhưng tôi vẫn như ngửi thấy mùi hương của nàng phảng phất quanh tôi. Tôi đứng dậy đi vài bước vu vơ. Giờ này hẳn còn sớm quá, tôi chưa muốn trở về căn phòng cô độc trơ trọi của tôi ở một căn nhà lâu gần bến tàu. Tôi trở vào quầy và gọi rượu uống.

Và hình ảnh nàng ám ảnh tôi mãi, nhiều tưởng tượng đến với tôi làm cho tôi rạo rức. Tôi hiểu trường hợp của tôi vẫn đề chỉ là đã lâu rồi tôi không gần đàn bà, không giải quyết sinh lý. Nay một người đàn bà quyến rũ làm nổi dậy sự thèm muốn xác thịt đó trong tôi. Tôi chỉ cần một người đàn bà. Tôi nghĩ đến chuyện đi tìm vài người đàn bà chơi bời tôi quen trong thành phố, nhưng không hiểu vì sao tôi cứ ngồi chết ở quán nước bên bãi vắng này.

Chợt nhớ rằng tôi đói. Từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì, tôi gọi thức ăn và ngồi nhẩn nha uống rượu một mình, ăn một mình. Trí óc tôi không cần suy nghĩ về Diễm Lan. Bất cứ tôi nghĩ đến việc gì, dòng tư tưởng của tôi rồi cũng đưa tôi về Diễm Lan.

Tôi tự nhủ : “Mình chẳng biết gì nhiều về người đàn bà ấy, ngoài việc nàng đã có chồng và chồng nàng dính líu với một bọn côn đồ, bị bọn chúng tìm bắt và chồng nàng đang phải lánh mặt, phải trốn tránh. Nàng thật đẹp và quyến rũ nhưng nàng đâu có phải là người đàn bà đẹp, đa tình đầu tiên mình gặp trong đời ? Mình đã 36 tuổi rồi, đã một đời vợ... Mình đâu còn non dại gì mà hoảng hốt náo loạn vì sự xuất hiện của một người đàn bà ? “

Rồi tôi nghĩ đến cái việc tôi được đề nghị làm. Tất nhiên đó là việc khó, nhưng cũng không khó khăn quá lắm. Nếu không khó khăn, người ta đã chẳng phải nhờ đến tôi. Nếu Vũ Dương, biết rõ chỗ phi cơ rơi, hoặc giả nếu y ghi sai địa điểm cũng chẳng sao — việc không tìm được xác phi cơ sẽ không phải là lỗi ở tôi — chuyển đi và

tìm vớt sẽ kéo dài nhiều lắm là một tháng. Ba mươi ngày sống trên du thuyền giữa biển với Diễm Lan và chồng nàng. Ba người, hai gã đàn ông và một ả đàn bà trên du thuyền. Nếu không có anh chồng nàng thì đẹp quá. Tôi tự cười tôi ngẩn ngơ với ý nghĩ đó. Ở đời, nếu những ước ao của chúng ta thành sự thật thì... loạn.

Ba mươi ngày trên mặt biển với vợ chồng nàng rồi tôi sẽ trở thành chủ nhân chiếc du thuyền lý tưởng. Và 5,000 đô la ? Cuộc đời quá đẹp, tôi được đãi thọ quá hậu. Tôi còn đòi hỏi gì nữa ? Với số tiền ấy, và chiếc du thuyền, tôi có thể thực hiện được chuyến đi vòng quanh thế giới. Đi trong hai năm cũng chưa tiêu hết tiền. Tôi sẽ tới những hải cảng lạ không có cả tên trên bản đồ thế giới. Và tôi sẽ có điều kiện viết du ký. Viết vẫn là giấc mộng đẹp nhất trong những giấc mộng đẹp của tôi. Tôi vẫn nghĩ tôi là một văn sĩ chưa viết và loại văn tôi thích viết nhất là du ký.

Tám giờ tối, tôi rời quán nước và đi lang thang ven biển. Vào khoảng mười giờ đêm, tôi về tới bến tàu. Tôi sống trên căn phòng ở trên lầu một căn nhà sau kho hàng Thanh Long. Căn nhà này nằm trong vòng rào của kho hàng và phải đi qua cổng có người gác của kho hàng. Khi tôi về tới đó, ông Tám — Ông già gác kho ban đêm — ra hiệu cho tôi vào trạm gác của ông. Ông Tám ngồi buồn nên thích nói chuyện, thích nhậu lai rai. Nhưng tối buồn, tôi vẫn ra đây ngồi uống la-ve, đánh cờ tướng với ông cho qua thời gian.

- Ông Chương.. — Ông bảo tôi — Có người tới tìm ông. Vẫn còn chờ ông trong đó..

Tôi nghĩ ngay đến Diễm Lan:

- Người đến tìm tôi là đàn ông hay đàn bà ? Tôi hỏi lại.

- Đàn ông. Người lạ. Mới tới đây lần đầu. Không phải bạn quen của ông đâu. Y có nói với tôi là y muốn nhờ ông một việc gì đó.

Mười giờ đêm rồi, nếu có người nào cần tôi và chịu khó chờ tôi đến

giờ này chắc phải là việc quan trọng. Nhưng phòng tôi khoá cửa, hấn chờ tôi ở đâu ? Ông Tám như đoán biết ý nghĩ của tôi nên nói ngay :

- Y có xe hơi. Y nói y sẽ ngồi trong xe chờ ông.

Tôi đi qua sân xi-măng và vòng ra đằng sau kho hàng. Nơi đây khuất và đầy bóng tối. Bên chiếc xe camiontte của Các và tôi có một chiếc xe hơi lạ. Tôi biết đó là xe của ông khách quý nào đó đến tìm tôi. Qua làn kính xe, tôi trông thấy trong xe có đốm lửa thuốc lá đỏ.

Tôi vừa huýt gió vừa đi đến chiếc xe hơi. Đốm lửa đó trong xe cũng chuyển động. Người ngồi trong xe bước ra. Khi nhận ra người đó là ai, tiếng huýt gió tự động tắt trên môi tôi.

Người đến tìm tôi và chịu khó chờ tôi đến giờ này là tên Trâu Lăn — Quý Xe Tăng, cựu võ sĩ Quyền Anh nhà nghề — tên côn đồ đã đánh Diễm Lan và bị tôi tấn công bất ngờ hồi trưa nay trong căn nhà mát bên hồ nước. Nơi đây tuy nhiều bóng tối nhưng tôi vẫn nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn và căm thù của gã sáng trong khuôn mặt sần sùi. Vẻ khựng lại ngạc nhiên của tôi làm cho gã thích thú. Thản nhiên chậm rãi, gã cất giọng khàn khàn :

- Chú mày không ngờ thằng đến lại là tao hả ?

Sự ngạc nhiên làm tôi quên đề phòng. Tôi hỏi gã :

- .. Tìm làm gì ?

Gã cười phè phè:

- Có chuyện cần đến chú mày thì tao mới đến chứ. Chuyện quan trọng. Ông chủ cần cho chú mày coi cái này.

Gã quăng điếu thuốc đi và thò tay vào túi áo, đồng thời gã bước đến gần tôi. Đột nhiên, hai nắm tay gã vung ra và nhanh như chớp gã

đấm liền tôi hai trái vào bụng. Trái đấm thứ ba của gã là một quả direct tay mặt tổng thẳng vào mặt tôi...

Nếu trúng quả direct đó, chắc chắn tôi phải ngất. Nhưng phản ứng của tôi tuy đến chậm nhưng vẫn đến. Kinh nghiệm cận chiến của tôi từ những ngày sống trong quân ngũ giúp tôi ngã được ra đằng sau và trái đấm của Trâu Lăn bay sát mặt tôi. Nhưng cánh tay của gã cũng chạm vào mặt tôi và tôi ngã ngửa xuống đồng dây chảo.

Những cú đấm cũng làm tôi choáng váng. Tôi nhìn lên. Trâu Lăn đứng dang hai chân trên tôi và gã cười hềnh hệch:

- Ông chủ là toa. Biết chưa ? Ông chủ đến cho mày một bài học về phép lịch sự. Không thằng nào đụng đến ông chủ mà không bị vỡ mặt. Hồi nãy, trước mặt đấy, mày hào hùng lắm kia mà ?

Gã thò tay ra ngoắc ngoắc :

- Đứng lên con. Đứng lên ông cho con bài học. Ông không ưa đánh những thằng nằm dưới chân ông.

Tôi nhớ lại cũng bàn tay lớn tướng như cái quạt nan đó của gã đã tát vào má Diễm Lan, chính gã là thằng đã chặn đầu gối lên lòng Diễm Lan giữ nàng ngồi chặt trên ghế để hành hạ nàng. Và tôi điên lên. Tôi đã dợm chồm lên nhưng ngay lúc đó, ý nghĩ nếu không đối phó khéo léo, tôi sẽ bị gã đánh như từ đến phải đi nằm nhà thương đêm nay làm tôi tỉnh lại. Đánh thì phải đánh rồi, nhưng gã là võ sĩ nhà nghề, gã lại khỏe hơn tôi quá nhiều, và gã nhất định đánh cho tôi phải mang thương tích...

Tôi chỉ có một lợi điểm hơn Trâu Lăn. Đó là điểm gã không biết tôi từng ở trong đoàn Người Nhái và từng được huấn luyện về cận chiến như một Biệt Kích. Gã coi thường tôi và gã nghĩ rằng đêm nay gã sẽ nện cho tôi một trận thỏa thích. Tôi cần cho gã tin tưởng hơn như thế.

Cách hay nhất để gã coi thường tôi là dùng Quyền Anh đối phó gã. Đánh Boxe, tất nhiên tôi phải thua. Gã đứng dạng chân chờ tôi đứng dậy mới đánh. Gã có quyền tỏ ra anh hùng.

Tôi xông tới dùng thế Quyền Anh đánh gã và lãnh thêm một cú móc, một cú suynh. Tôi chỉ cố gắng tránh đòn để gã đâm trúng mặt. Bị một đâm tóa đom đóm mắt là sau đó có giờ đòn giang hồ ra cũng đi đứt. Gã cười hênh hếch và lại đứng thủ thế chờ cho tôi lồm cồm bò dậy. Gã như con meo vờn con chuột.

Nhập nội lần thứ ba, tôi mới giờ ngón nghề. Tôi bắt được tay phải của gã và gã không hiểu tôi đánh đòn gì mà lại quay lưng lại áp vào ngực gã. Trước khi quật gã qua vai, tôi đánh cùi chỏ tay trái vào bụng gã. Hự. Gã học lên trên vai tôi và lãnh đòn. Nhưng gã nặng quá. Để gã tới trăm ký. Lâu rồi tôi không dượt nên đòn quật qua vai tôi chỉ đủ sức liệng gã ngã vào đồng dây chảo và dây xích ở góc sân.

Không ngờ ăn đòn, như con trâu điên gã vùng dậy. Gã nhào đến tôi, hùng hục nhào đến không khác gì cái xe tăng. Tôi cũng đã nóng mắt lên, không còn tránh đòn hay giả vờ nữa, tôi dùng hết sức đánh lại. Gã đâm quá mạnh. Tay tôi đã gạt được quyền của gã nhưng vẫn bị trúng quyền vào vai. Cú đâm làm tôi lạng người ra đằng sau. Chân tôi vướng vào đồng sắt và tôi ngã ngựa...

Không còn anh hùng chờ tôi đứng lên nữa. Trâu Lăn nhảy tới đá tôi. Tôi tránh được cú đá thứ nhất và bắt được chân gã khi gã đá tôi cú thứ hai. Lấy hết sức, tôi hất mạnh gã. Gã mất đà loạng choạng. Đến lượt tôi nhảy mạnh đá vào bụng gã.

Nơi chúng tôi đánh nhau bây giờ là sát mé sân kho. Bên dưới là biển. Nước thủy triều đã rút và từ trên sân này xuống mặt nước cao tới 4 thước. Trâu Lăn ngã từ trên sân xuống biển. Nhưng trước khi rơi xuống mặt nước, đầu gã đập vào thành sắt của chiếc tàu không người đậu ngay đó. Như trong cơn ác mộng tôi nghe tiếng xương sọ đập rộp vào thành sắt rồi Trâu Lăn rơi ùm xuống nước...

Gã chìm mất luôn...

Đứng bên trên, tôi vừa thở vừa nhìn xuống, chờ đợi thấy gã nổi lên. Trên mặt nước màu đen loáng ánh đèn, tôi chỉ thấy những bọt nước òng ọc theo nhau nổi lên nhưng không thấy người...

Chỉ có những ý nghĩ hoảng loạn trong tôi nổi lên. Tôi có thể đánh nhau với Trâu Lăn, gã có thể nện cho tôi một trận như tử phải đi nằm nhà thương hoặc ngược lại nhưng tôi không thể đánh chết gã. Gã mà chết vì thương tích, trận đánh lộn sẽ trở thành án mạng và tôi trở thành sát nhân. Khi té xuống, đầu va phải thành tàu dưới kia, Trâu Lăn đã ngất đi và gã sẽ chết chìm dưới đó nếu tôi không nhảy xuống cứu được gã lên.

Tôi đã biết rõ mực nước ở bến tàu này. Chỗ này rất sâu. Vào giờ này tuy nước thủy triều xuống nơi này vẫn còn sâu tới 10 thước từ mặt nước xuống dưới đáy.

Trâu Lăn nặng lắm. Tôi lại không biết chắc gã đang nằm đúng chỗ nào. Cần có bình dưỡng khí mới có thể mang gã lên được. Nhưng đến lúc đó tôi mới chợt nhớ là bình dưỡng khí nhỏ của tôi cùng kiến đeo mắt còn nằm trong thùng xe của Diễm Lan. Nếu chạy vào mở kho lấy bình dưỡng khí lớn ra dùng, phải nhanh lắm là 10 phút tôi mới lặn xuống được, 10 phút thì gã chết trương lên rồi còn gì.

Ý nghĩ Trâu Lăn chết dưới đó làm tôi như người bị điện giật. Tôi chỉ kịp cầm chiếc đèn bấm chuyên dùng dưới nước để trên sàn tàu và nhảy xuống nước. Đúng như tôi nghĩ chỗ này nước thật sâu. Dưới đáy đầy những cọc sắt dây thép và hàng trăm thứ không tên khác.

Tôi tìm thấy Trâu Lăn nhanh hơn tôi tưởng.

Gã nằm ngửa, dựa lưng vào một thành xi-măng, không cần sờ tay vào người gã, tôi đã biết là gã đã chết. Từ mái tóc gã một vệt mờ bốc lên. Đó là máu...

o o o

Tôi không biết tôi nổi lên mặt nước vào lúc nào...

Khi tỉnh lại tôi thấy tôi quì gối trên sàn xi-măng giữa một vũng nước. Và tôi nghĩ ngay tới cái chết của Trâu Lăn cùng hậu quả của nó.

Tôi không cố ý giết gã, nhưng cố ý hay không thì quan trọng gì ? Pháp luật chỉ biết rằng tôi đánh gã và gã chết. Luật pháp có danh từ riêng để chỉ trường hợp này. Và một án tù thích nghi. Năm năm hay mười năm gì đó.

Nhưng người chết đã chết rồi. Bây giờ tôi có than khóc hay hối hận mấy nữa cũng vậy mà thôi. Tôi mệt mỏi ngồi dậy. Đến lúc đó một ý nghĩ khác đến làm tôi choáng váng : Diễm Lan. Tôi phạm tội giết người vì nàng. Nếu sáng nay nàng đừng tới tìm tôi, nếu tôi đừng theo nàng tới căn nhà bên hồ và chạm trán hai tên côn đồ này, giờ này tôi đã yên lành nằm ngủ. Hoặc đi tìm một chị đàn bà trong thành phố đề nghị làm một cuộc ái ân còm... Tất cả đều có nguyên nhân từ Diễm Lan.

Và điều làm tôi ngạc nhiên là tôi không giận trách gì nàng. Tôi thấy lo cho nàng, và lo cả cho tôi khi nghĩ đến việc nàng nhờ tôi, đến hy vọng thoát thân nàng đặt ở tôi và phản ứng của bọn côn đồ đồng đảng với tên Trâu Lăn. Không có tôi, Diễm Lan không thể thoát được. Và bọn côn đồ chắc chắn sẽ giết tôi khi chúng biết tôi đã đánh chết tên Trâu Lăn anh em của chúng.

Tôi phải làm sao bây giờ ?

o o o

Tôi sẽ không báo cho cảnh sát biết về cái chết của Trâu Lăn. Tôi không hào hứng gì khi thấy gã chết nhưng phần nào lỗi cũng ở gã. Nếu gã đừng hung hăng tới đây. Tôi cũng không thể bỏ qua cơ hội tốt ngàn năm một thuở giúp tôi làm chủ được chiếc du thuyền. Tôi bỗng nhận thấy rõ hơn ai hết rằng chỉ có cộng tác với Diễm Lan tôi

mới thoát ra được ngõ bí này.

Nhưng dù có cộng tác với Diễm Lan, dù không có chuyện gì bất trắc xảy ra, chúng tôi cũng chưa thể đi ngay được. Việc mua tàu, làm giấy, sửa lại tàu cũng phải mất nửa tháng là nhanh lắm. Mà xác Trâu Lăn thì chỉ ngày mai, ngày mốt là nổi lên. Ông Tám gác đàn là người biết gã vào đâu chờ gặp tôi. Ông Tám sẽ khai chuyện đó với cảnh sát và người bị tình nghi là thủ phạm thứ nhất mà các anh Cớm vồ vẫn là tôi. Trên mặt tôi, trên hai tay tôi lại có nhiều vết xây sát chứng tỏ tôi vừa qua một trận ẩu đả dữ dội. Chẳng cần phải tìm hiểu người ta cũng biết ngay tôi là thủ phạm.

Phải có một biện pháp nào giúp tôi chạy tội chứ ? Tôi đi lên bến, tôi móc gói thuốc lá trong túi áo và đốt một điếu. Tôi ngồi xuống góc sân, tôi vừa hút thuốc vừa suy nghĩ. Cảnh vật quanh tôi vẫn yên lặng, vắng vẻ và không có gì lạ. Ông Tám chắc đang ngủ gật ngoài kia. Nơi đây xa với chỗ ông ngồi gác, ông ta lại hơi nặng tai, chắc chắn ông không biết có trận đánh nhau trong này. Nếu biết ông ta đã mò vào coi rồi.

Tôi suy nghĩ thật gấp để tìm một lối thoát. Tôi có thể giữ cho xác Trâu Lăn không nổi lên mặt nước bằng cách đem dây chèo xuống buộc chặt xác gã vào những thân cột sắt dưới đó. Gã có thể nằm ở dưới đó cả mười năm cũng không ai biết. Chỉ cần một năm thôi, khi tôi đã đi khỏi đây và sau mười hai tháng, nếu người ta có tìm thấy bộ xương dưới biển, sẽ không còn ai nhớ đến tôi. Ông Tám gác đàn cũng đã quên vụ đêm nay nếu tới ngày đó ông còn làm gác đàn ở đây.

Tôi nhớ đến chiếc xe hơi của Trâu Lăn và một tia sáng loé lên trong óc tôi. May ra thì thoát. Tôi sẽ lái chiếc xe của gã ra khỏi đây và ông Tám ngồi trong phòng gác nhìn ra, nhập nhoạng, sẽ nghĩ rằng người lái xe đi ra là Trâu Lăn. Ông khách tới hỏi tôi đã đi về. Tôi sẽ bỏ xe của Trâu Lăn ở ngoài phố. Bọn côn đồ sẽ nghi là Trâu Lăn bị bắt hay mất tích. Việc của tôi sau đó là việc lên trở về nhà mà ông Tám không biết.

Tôi tới xem chiếc xe của Trâu Lăn. Nhưng xe không có chìa khoá công tắc. Chìa khoá nằm trong túi gã và thế nào tôi cũng phải lặn trở xuống đó thăm gã một lần nữa. Lần này tôi phải mang mắt kiếng và bình dưỡng khí, vì tôi bắt buộc phải ở lâu dưới đó.

Trở xuống đó với xác Trâu Lăn, hai mắt mở trừng trừng nửa đầu nát bầy là một cơn ác mộng đối với tôi. Nhưng không thể chạy trốn được ác mộng nếu tôi muốn được sống ở ngoài những bức tường u ám của nhà tù. Một lần nữa, tôi lấy hết can đảm để bắt tay vào việc.

Khi tôi trở xuống. Trâu Lăn cũng nằm nguyên chỗ cũ. Tránh nhìn vào mặt gã, tôi móc tất cả những vật trong túi gã ra. Bao da chìa khoá nằm ở túi quần gã. Chiếc ví da cùng những giấy tờ khác của gã được tôi vùi sâu xuống bùn. Tôi cởi cả chiếc đồng hồ tay của gã và vùi xuống bùn luôn. Nếu chẳng may vài ngày nữa cảnh sát có tìm thấy cái xác sinh chương này, họ cũng khó tìm ra được căn cước gã. Bọn côn đồ chắc chắn sẽ không tới khai báo với cảnh sát. Song tôi mở cuộn dây thép mang theo, dằng xác gã thật chặt vào góc cột...

Khi tôi trở lên, một vùng trời đầy sao lấp lánh chờ đón tôi. Chưa bao giờ tôi thấy cuộc đời đáng sống và cảnh vật trên mặt đất đẹp đẽ, dễ chịu đến thế. Tôi nhìn đồng hồ. Đã 45 phút trôi qua kể từ lúc tôi về tới cổng kho hàng này.

Tôi trở lên phòng thay quần áo và ngồi vào chiếc xe Trâu Lăn. Tôi sẽ lái xe ra cổng kho và hy vọng ông Tám, giờ này đã say rượu nhập nhèm, sẽ tưởng lầm tôi là Trâu Lăn. Chỉ sợ một điều là nếu ông ta quá cẩn thận, chặn xe lại để hỏi thì lời thôi to. Nhưng không còn cách nào khác hơn. Tôi phải liều đưa chiếc xe của Trâu Lăn ra khỏi đây. May sao ông Tám đang mãi đọc báo. Ông ta không cả thèm ngừng lên nhìn khi chiếc xe chạy qua cổng.

Tôi bỏ chiếc xe của Trâu Lăn ở khu gần chợ và trở về bằng tắc xi. Xe ngừng ở cổng kho và tôi đi bộ qua cổng. Lần này ông Tám nhìn

thấy tôi. Ông ra hiệu cho tôi tới gần.

- Thầy Chương... Sao tối nay thầy đông khách quá đi...

Ai tới nữa? Trái tim tôi đập hụt một nhịp. Đồng đảng của Trâu Lăn đến tìm gã ư?

- Có một bà vừa gọi điện thoại tới hỏi thầy — Ông già tiếp — Tôi tưởng thầy còn ở trên phòng nên đang định vào gọi thầy...

- Tôi cùng ra với ông khách hỏi nãy, ông không thấy tôi ư?

- Vậy sao ? Có thầy ngồi trong xe hơi chạy ra hỏi nãy sao ? Tôi tưởng chỉ có mình ông khách..

- Bà nào gọi đây nói cho tôi đó có nhắn gì không, ông Tám ?

- Bà ấy nói cần liên lạc với ông gấp..

Ông Tám ngạc nhiên khi nhìn thấy những vết bầm tím trên mặt tôi :

- Ủa... thầy sao vậy ?

- Hồi nãy tôi bị té ở cầu thang... Không sao...

- Mặt thầy tím bầm và có chỗ sưng đỏ. Sao thầy không bôi thuốc đi ? Đến mai nó mới đau ạ...

Ông lục trong túi lấy ra một mảnh giấy:

- Về bà khách của ông gọi tới thì đây... Bà ấy nhắn ông gọi điện thoại lại gấp số này. Bà ấy còn chờ ông ở đó tới 12 giờ đêm..

Hy vọng đến như giông bão. Tôi cần gặp Diễm Lan ngay đêm nay. Tôi sẽ nhận lời đề nghị của nàng ngay đêm nay và bảo nàng đưa ngay tiền để tôi mua chiếc du thuyền, chỉ có cách đó tôi mới thoát

được tình trạng rắc rối này...

Diễm Lan cần gặp tôi ? Cũng có thể là nàng phải đối phó với những nguy hiểm nào đó vừa mới xảy ra. Nơi nàng hẹn tôi là một quán ăn đêm ở ven biển. Tôi biết quán này mở cửa rất khuya nhưng tôi cũng biết nàng không thể ngồi một mình quá lâu ở đó.

## Chương 5

Tim tôi đập mạnh và tôi thốt ra một hơi thở dài khi thấy chiếc Falcon của Diễm Lan còn đậu ở bãi đậu xe trước cửa hàng ăn. Chiếc xe quá đẹp, quá lộng lẫy, nó như đập vào mắt người qua đường. Nếu Diễm Lan không muốn bị theo dõi, nàng cần phải để chiếc Falcon này ở nhà.

Diễm Lan đứng trước cửa hàng ăn. Dường như nàng do dự không biết nên về hay nên chờ tôi thêm ít phút nữa. Thật may, tôi không phải vào hàng ăn tìm nàng.

Tôi cho chiếc camionette của tôi chạy từ từ vào sát vỉa hè và đưa tay vẫy nàng. Nàng nghiêng người và khi nhận ra tôi, nét mặt nàng tươi hơn. Tôi nhào người ra mở cửa xe cho nàng và nàng lướt mình lên ngồi vào xe thật nhanh. Tôi cho xe chạy ngay. Mái tóc của nàng sát bên vai tôi và mùi hương từ người nàng, da thịt nàng tràn đầy không khí quanh tôi.

- Có chuyện gì lạ mới xảy ra ư ? Diễm Lan ?

Nàng đáp ngay, giọng nàng như vẫn còn xúc động:

- Bọn chúng lại tới lục soát nhà Lan trong lúc Lan không có nhà...

Tôi cho xe chạy ra con đường ven biển. Trên những con đường vắng này, tôi có thể biết dễ dàng nếu chúng tôi bị xe khác theo dõi. Tâm trí tôi suy đoán việc vừa xảy ra : tại sao bọn côn đồ lại tới lục soát nhà riêng của nàng ? Chúng định tìm gì ở đó ? Và tại sao nàng biết có chúng đến khi nàng không có mặt ở nhà ? Theo những gì tôi đã biết, bọn côn đồ chỉ muốn tìm một người đàn ông tên là Vũ Dương. Và khi chúng tới để tìm một người, chúng không mở tung những ngăn kéo, không để lại dấu vết để Diễm Lan có thể biết. Tôi bắt đầu nghi rằng Vũ Dương, chồng, nàng, hiện trốn trong nhà nàng. Thực ra tôi chưa hề hỏi nàng về chuyện Vũ Dương hiện đang ở đâu,

vì trước đây tôi chưa quyết định nhận lời nàng. Bây giờ tôi có quyền hỏi và có quyền biết.

Xe chạy qua một cột đèn điện sáng và nàng quay người nhìn tôi :

- Anh Chương... Mặt anh sao vậy ?

- Cũng có chuyện mới xảy ra với tôi. Tôi sắp kể cho Lan nghe đây.

Trên khung kiến của chiếc xe, tôi như nhìn thấy hiện ra bộ mặt sần sùi của gà Trâu Lăn. Làn da sần sượng ấy của gã sắp trương lên dưới nước. Tôi do dự vài giây: Không bao giờ nên thú tội giết người với đàn bà. Kinh nghiệm sống dạy tôi điều khôn ngoan ấy. Nói ra với người đàn bà này những sự thực về cái chết của tên côn đồ, tôi trao cho nàng một vũ khí nguy hiểm để nàng áp đảo tôi nếu nàng muốn. Tôi sẽ bắt buộc phải nhận lời đề nghị của nàng. Tôi sẽ thiệt, thiệt thòi nhiều. Rất nhiều. Nhưng ngay sau đó tôi lại có quyết định trái ngược hẳn : tôi phải tin ở nàng. Tôi chỉ mới được biết nàng chưa đầy 4 tiếng đồng hồ nhưng tôi đã quyết định tin tưởng ở nàng. Có thể tôi còn khờ khạo nhiều hơn là tôi tưởng.

Tôi nhìn lên kiến chiếu hậu. Đằng sau xe chúng tôi có hai chiếc xe khá chạy theo. Nhưng xe đó có thể chỉ là xe của những cặp tình nhân đưa nhau đi chơi đêm. cũng có thể có một xe theo dõi của bọn côn đồ. Tôi nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn.

Diễm Lan hỏi hộp dục tôi:

- Có chuyện gì anh kể cho Lan nghe đi...

- Thằng Trâu Lăn tới tận chỗ tôi ở để tìm tôi.

- Trâu Lăn là ai?

- ... thằng khốn nạn đánh Diễm Lan hồi trưa ở căn nhà bên hồ.

- Thằng đó ? Nó tới tìm anh làm chi ?

- Vì hồi trưa tôi đánh nó ngã mà nó chưa đánh lại được tôi nên nó tìm tới để đánh tôi một trận. Tôi và nó đánh nhau. Tai nạn bất ngờ xảy ra. Tôi đá nó ngã từ trên sân kho hàng xuống biển. Khi ngã xuống, đầu nó đập vào mạn chiếc tàu đậu bên dưới.

Bàn tay nàng tự động nắm chặt lấy cánh tay tôi:

- Nó không.. ?

Nàng như nghẹn lời nên không thốt ra nổi tiếng “chết”.

- Nó chết rồi.

Tiếng nói của tôi như một đòn vô hình đánh mạnh lên Diễm Lan. Nàng gục mặt vào vai tôi và toàn thân nàng rung động. Đã có một kẻ chết kể từ phút nàng xuất hiện trong đời tôi. Không lẽ người đàn bà quyến rũ như nàng lại là người chỉ đem tới chết chóc ?

Tiếng nói của nàng như thì thầm bên tai tôi :

- Lỗi tại em. Em đã đưa anh vào vụ này.

Lần đầu tiên nàng xưng em.

Tôi cũng xúc động. Tôi phải cố gắng chế ngự chính tôi để giữ cánh tay mặt của tôi khỏi choàng ra ôm lấy vai nàng kéo gì nàng lại. Tôi gất lên:

- Đừng nói thế. Không lỗi ở ai hết. Chỉ có nó là có lỗi. Ai bảo nó tìm đến gây sự.

Như hiểu vì sao tôi lại gất gỏng, nàng im lặng rời xa vai tôi và đợi chờ.

Tôi kể lại cho nàng nghe từ đầu trận xung đột gây thành án mạng.

Đêm khuya, trăng đã lặn và trời thật tối. Tôi cho xe xuống ở triều bãi cát. Ở đây chỉ có tiếng sóng biển đập ì ầm, thành phố ở xa sau lưng chúng tôi. Vào giờ này, thành phố cũng đã ngủ.

Tôi kể xong, Diễm Lan im lặng một lúc lâu trước khi thở dài :

- Vẫn là lỗi tại em. Em không bao giờ tha thứ cho em cái tội đã kéo anh vào vụ này.

Giọng nói buồn rầu bỗng thoáng những âm thanh hy vọng.

- Mình có thể đưa ra bằng chứng nói rằng đó là một tai nạn không ?

- Bây giờ thì không còn được nữa rồi.. Bởi vì như tôi vừa mới nói cho Lan biết đó, tôi đã lặn xuống dùng xích sắt dằn gã vào những chân cột, để giữ cho gã nằm ở dưới đó mãi mãi. Hai nữa nếu tự nhiên gã ngã xuống đó mới là tai nạn, có đánh nhau là có người phải chịu trách nhiệm. Nhưng tôi không muốn nghe Diễm Lan tự kết tội. Em không có lỗi gì hết..

- Chúng mình sẽ làm gì bây giờ ?

- Tôi cũng chưa biết chắc tôi phải làm gì. Trước pháp luật, tôi là kẻ giết người, nhưng có điều tôi chắc chắn là tôi không muốn nằm ép rệp năm bảy năm trong tù hay ngồi chờ bọn đồng đảng của tên đó tới giết tôi trả thù. Chỉ có Lan và tôi biết đó là một tai nạn.

Nàng trở lại bình thản.

- Anh quyết định gì em cũng làm theo.

- Nếu Lan nói vậy thì tốt. Tôi quyết định như vậy...

Tôi trình bày với nàng kế hoạch của tôi và kết luận:

- Em phải tin tôi. Em phải đưa cho tôi số tiền mua luôn, không bao giờ em còn thấy mặt tôi nữa. Tôi biết tôi đòi hỏi ở em hơi nhiều nhưng không còn cách nào khác. Em phải tin ở lời hứa của một gã mà em chỉ mới gặp có chưa đầy một ngày..

Nàng quyết định nhanh hơn là tôi tưởng:

- Chỉ cần lời hứa trở lại của anh là đủ. Nếu em không tin anh, em đã không kể cho anh nghe những gì anh đã biết trước khi anh nhận lời đề nghị của em. Em sẽ viết cho anh tấm séc để anh đến lãnh tiền ở một ngân hàng Saigon. Anh cần bao nhiêu để mua du thuyền và trang bị ?

- Hai triệu đồng. Hiện có một chiếc du thuyền thích hợp lắm cho chuyến đi này cần bán ở Saigon. Du thuyền đặt giá 2 triệu nhưng tôi biết tôi có thể mua với giá triệu rưỡi. Tôi cần nửa triệu để mua sắm những thứ cần thiết. Tôi sẽ ghi tất cả những chi tiêu và đưa cho em coi khi nào em lên du thuyền.

- Em có mang theo tập ngân phiếu đây. Em ký ngay cho anh.

Nàng mở sách tay và tôi bật quẹt cho nàng viết séc:

- Căn cước của anh mang tên Hoàng Chương chứ ? Em có thể viết trả cho người cầm phiếu nhưng số tiền hơi lớn, sợ nhân viên ngân hàng làm khó anh.

- Đề tiền người lãnh tiền là Hoàng Chương. Khi bọn tên Khôi có dò biết được Lan chi tiền cho ai, mà tôi không tin là chúng dò biết được, bọn mình không chừng đã sang tới Hoa Kỳ rồi. Tôi không muốn chúng biết là tôi đưa vợ chồng Lan đi.

Nàng dùng câu bút hiệu Parker-Mate thật xinh mang sẵn trong sách viết và ký chi phiếu cho tôi. Sau khi cất tờ chi phiếu vào ví cẩn thận, tôi nói :

- Cho tôi biết số nhà và số điện thoại của Lan ở đây.

- 106 đường Phú Xuân. Điện thoại 4239.

Tôi ghi số nhà và số điện thoại của nàng vào tấm card ghi địa chỉ có sẵn trong ví tôi. Kinh nghiệm cho tôi biết rằng những con số mà người ta tưởng là nhớ kỹ nhất có thể bị quên bất tử khi người ta cần biết.

- Ngay sáng mai tôi sẽ đáp phi cơ về Saigon. Mọi việc mua bán sẽ được thực hiện ở Saigon. Có thể ba ngày sau tôi sẽ có mặt ở đây, nhưng cũng có thể lâu hơn. Chúng mình hẹn nhau nhiều nhất là năm ngày. Nếu có chuyện gì trục trặc tôi sẽ gửi điện tin ký tên là... Phúc Thành, Lan nhớ chưa ? Phúc Thành. Nếu Lan nhận được điện tín nói rằng : Dì Tư đau nặng phải vào nằm bệnh viện Saint Paul tức là tôi gặp chuyện trục trặc phải ở lại Saigon lâu hơn. Nếu điện tín viết rằng : Dì Tư đã khỏi bệnh. Về nhà ngay. Lan biết là tôi đã về Đà Nẵng ngày đó. Tôi ký tên dưới điện tín là Phúc Thành. Tôi tin rằng bọn chúng nó không có cách gì chặn thư từ, điện tín của Lan để đọc trước đâu nhưng chúng mình cẩn thận vẫn hơn. Từ ngày mai, Lan sẽ không nhận được tin gì của tôi nữa. Mua xong du thuyền và làm xong giấy tờ sang tên, tôi sẽ nhờ người lái du thuyền ra Đà Nẵng và tôi trở về Đà Nẵng bằng phi cơ. Chờ mất hai ngày, hai đêm là du thuyền của chúng mình tới bến Đà Nẵng. Tôi sẽ cho thuyền đậu ở nơi khác để bọn chúng nó không biết. Bởi vì sau khi gã Trâu Lăn mất tích, chắc chắn chúng rình rập quanh kho hàng Thanh Long, nơi tôi ngụ, để dò tìm. Sau khi du thuyền tới, chúng ta sẽ ra đi ngay để cho bọn chúng không kịp trở tay...

Nàng ngắt lời tôi:

- Chúng mình sẽ làm cách nào để lên du thuyền mà chúng không biết ?

- Bây giờ chưa phải là lúc chúng mình quyết định chi tiết đó. Theo tôi

nghĩ, thể nào cũng có những rắc rối, trở ngại khác mà chúng ta phải thanh toán trước khi có thể ra đi. Nhưng Lan đừng lo Tôi sẽ thu xếp hoàn hảo cho Lan. Khi nào mua xong du thuyền và trở lại đây, tôi sẽ tìm cách liên lạc với Lan sau. Lan có thắc mắc gì không ?

- Không có gì thắc mắc cả. Em hài lòng vì em đã chọn đúng người có thể giúp được em đi thoát...

Tôi nhận thấy nàng cố tình không nói đến Vũ Dương, chồng nàng. Nếu sự thật chỉ có tôi và nàng lên chiếc du thuyền ra khơi, cuộc đời sẽ thần tiên biết bao ?

Tội vội vã xua đuổi những hình ảnh tưởng tượng đó ra khỏi óc tôi. Tưởng tượng tôi ra đi cùng nàng trên du thuyền, chỉ một mình nàng và tôi thôi, là một tưởng tượng tai hại.

- Có anh giúp, em tin tưởng là em sẽ thoát — Nàng tiếp — Em không còn cô đơn và sợ hãi nữa.

Trong giây phút tôi quên mất hoàn cảnh gay cấp và đầy nguy nan mà tôi vừa dấn thân vào, tôi quên xác gã Trâu Lăn nằm dưới cầu tàu quên bọn côn đồ sẵn sàng giết người. Quên cả người chồng tôi chưa hề gặp của nàng. Chỉ có nàng và tôi ở bên nhau, trên một bãi biển vắng đêm khuya sóng biển như thì thầm.

Rồi tưởng tượng, mặc dầu bị xua đuổi, vẫn trở lại lôi cuốn tôi. Tôi quên cả chuyện nàng chỉ gần tôi vì tôi có thể đưa vợ chồng nàng trốn đi khỏi nước. Cảnh bãi biển vắng ban đêm giúp cho tưởng tượng của tôi tăng trưởng. Không ai đưa nhau tới đây để bàn chuyện mua du thuyền, gửi điện tín... ký ngân phiếu. Người ta đưa nhau đến đây để được gần với nhau, được yêu nhau, hôn nhau.

Tôi chỉ cần vòng tay ra là ôm được nàng...

Nhưng người đàn bà là vợ một người khác. Có thể là nàng rất yêu chồng nàng, có thể là nàng sẵn sàng hy sinh cho tình yêu chồng.

Chưa có bằng chứng gì cho tôi có quyền nghi ngờ là nàng không yêu chồng. Tôi không có quyền lợi dụng tình trạng cô đơn đang cần giúp đỡ của nàng để ép nàng phải thuận cho tôi hôn nàng. Cái hôn ấy là một sự cưỡng hiếp. Tôi tuy đang thiếu đàn bà, tuy nàng thật đẹp và đa tình, quyến rũ và tuy tôi chỉ cần làm một cử chỉ nhỏ là ôm được nàng, hôn nàng, xong tôi không muốn cưỡng hiếp.

Sự tự chủ làm tôi trở thành lố mãng:

- Còn ông chồng của Lan thì sao ? Tôi đột ngột hỏi — Tôi phải tính đến chuyện làm sao đưa được ông ấy yên lành ra khỏi nhà và lên du thuyền. Ông ấy đang trốn trong nhà Lan phải không ?

Nàng ngạc nhiên :

- Phải. Nhưng tại sao anh biết ?

- Không có gì khó đoán. Tôi đoán ra. Vừa rồi Lan có kể rằng trong lúc Lan đi vắng bọn tên Khôi bác sĩ lại tới lục soát nhà Lan. Phải có người nào đó ở nhà cho Lan biết chuyện ấy. Người đó có thể là ông Vũ Dương.

Nàng gật đầu :

- Anh đoán đúng. Anh tinh thật. Khi nói chuyện với anh chuyện ấy, em thật không nghĩ đến chuyện anh có thể nhận đó đoán biết chồng em hiện có mặt trong nhà..

- Nói rõ hơn cho tôi biết về trường hợp lẩn tránh của ông Vũ Dương. Tại sao ông ấy phải lẩn tránh và tại sao bọn côn đồ lại không tìm thấy ông ấy trong nhà ?

Sự bất mãn vì ý muốn bị kìm hãm làm tôi lố mãng hơn là tôi tưởng, tôi hỏi nàng như dự thẩm hỏi cung can phạm

Nàng ngồi dựa lưng lên thành ghế, ngửa mặt nhìn lên trời đêm qua

khung kiếng xe, nàng hút vào vài hơi thuốc lá Salem trước khi nói:

- Em cũng đang muốn nói rõ hơn cho anh biết. Chuyện của chúng em có thể tóm tắt như vậy : vợ chồng em lần trốn, nói đúng hơn là chồng em phải tránh mặt, đã hai tháng nay rồi. Chúng em tìm cách đi khỏi nước nhưng chưa tìm ra. Lúc đầu chúng em nghĩ bọn côn đồ không biết gì nhiều về em, chúng chỉ giao thiệp với chồng em mà thôi, nhưng chúng em đã lầm. Khi em xuất hiện ở Đà Nẵng, bọn chúng biết ngay và tên Khôi tới ngay Đà Nẵng dò la, theo dõi em. Lẽ ra chồng em đi tìm người và mua tàu, nhưng vì bọn chúng, em phải đi thay chồng em. May mà người đầu tiên em liên lạc lại là anh, nếu gặp người nào khác, không những là chúng em không đi được mà còn bị thêm một người làm phiền nữa.

Như em đã nói với anh, chồng em trước kia là một phi công trong quân đội. chồng em đã giải ngũ mấy năm rồi và nhờ quen biết nhiều, chồng em được mời làm đại diện cho Công Ty Bảo Hiểm Benson. Trụ sở chính của công ty này ở Hoa Kỳ và chi nhánh Đông Nam Á của Công ty đặt ở Manila. Bên ngoài công ty là bảo hiểm hàng hải nhưng bên trong, một số nhân vật chủ chốt trong ban quản trị của công ty này chỉ huy một tổ chức buôn lậu quốc tế. Họ có phi cơ riêng và chồng em, nhờ biết lái máy bay, nên vẫn thường lái phi cơ của công ty đi lại những thủ đô lớn ở Đông Nam Á, như đi Manila, Hồng Kông, Macao, Tokyo. Những phi cơ đó chuyên chở hàng lậu. Có khi là vàng, khi thì kim cương, có cả những chuyến chở ma túy. Chồng em trên nguyên tắc, không được biết số hàng lậu trên phi cơ là hàng gì, trị giá bao nhiêu tiền, anh chỉ biết lái phi cơ về đến nơi và sau mỗi lần như thế, trương mục gửi tiền của chồng em ở ngân hàng lại có thêm một khoản tiền. Công việc làm ăn đều đặn như thế cho đến cách đây ba tháng, chính phủ Việt Nam hợp tác với chính phủ Hoa Kỳ phát động một chiến dịch bài trừ ma túy lớn, văn phòng Benson ở Saigon bị xét bắt ngờ vì nhiều tài liệu về buôn bán ma túy, hàng lậu trong văn phòng bị họ lấy được. Khi đó, chồng em đang bay một phi cơ từ Manila về Saigon. Những người bạn của chồng em kịp thời báo tin được cho chồng em hay ngay lúc phi cơ đang bay giữa biển. Chồng em được lệnh cho phi cơ chìm xuống biển với số hàng

trong đó để phi tang. Chồng em thoát được ra ngoài phi cơ và nhờ có áo phao nên nổi được mấy tiếng đồng hồ trên biển và được một chiếc tàu buôn cứu sống. Không may cho chồng em là tàu buôn lại đi về Saigon. Nếu tàu đi Manila hay Singapore thì chồng em có thể đến những nơi đó và thoát.

Bây giờ nếu chồng em qua được tới Manila, những người bạn thế lực của chồng em ở đó có thể bao bọc chồng em được. Về đến bến Saigon chồng em trốn được lên thành phố trước khi cảnh sát kịp đến bắt. Đó là một may mắn nhỏ nhưng ngay sau đó chồng em gặp một nguy hiểm lớn. Bọn tên Khôi mà anh đã gặp đó thuộc một tổ chức buôn lậu khác ở Việt Nam. Chúng do biết chồng em chở trên phi cơ về một số hàng mà chúng muốn bắt sống chồng em để cướp số hàng ấy. Có thể là chúng nghi rằng chồng em đã đem được số hàng đó về nước. Nhưng nếu chúng bắt được chồng em, chúng sẽ không ngần ngại dùng cách tra tấn và đằng nào chồng em cũng phải chết vì chúng. Chồng em không thể nhờ cảnh sát can thiệp được là vì thế.

Bọn chúng nghi là có chồng em trong nhà nhưng chúng khó lòng bắt được chồng em trong đó. Chồng em trốn ở trên trần nhà, ăn ngủ luôn trên đó. Lối lên trần nhà kín lắm, muốn lên đó phải chui vào trong tủ áo. Tủ áo được xây trong tường kín lên đến trần nhà. Chỉ một mình em biết lối. Cũng có thể là bọn chúng đã nghĩ rằng chồng em đi khỏi nước rồi hay trốn ở nơi khác nhưng chúng vẫn bám sát em, vì chỉ có em là mối liên lạc duy nhất giữa chúng và chồng em. Có thể chúng bám sát em vì nghĩ rằng trước sau gì em cũng vô tình dẫn chúng đến nơi chồng em nấp, hoặc chồng em có thể lén về nơi em ở. Chúng mượn một vi-la ở trước vi-la em ở hiện nay, ở đó chúng có thể kiểm soát nhà em cả ngày lẫn đêm. Em biết bọn chúng theo dõi em từ lâu, tên Khôi có gặp em để đề nghị em hợp tác với y, cho y được gặp chồng em, y hứa danh dự là sẽ không làm hại chồng em, y chỉ muốn chồng em hợp tác. Em không ngờ chúng dám làm dữ với em. Trưa nay chúng đánh em lần thứ nhất. Thực tình là em lo.. Nếu chúng tái diễn trò đó, không biết em có đủ sức chịu đựng hay không.

Nàng ngừng nói, im lặng vài giây rồi tiếp:

- Số hàng trong phi cơ là kim cương. Và đô-la. Tới 100,000 đô-la. Chồng em phải đi khỏi nước bằng mọi cách, mọi giá nếu ở lại là.. chết. Nếu không sang được tới Manila, chúng em cũng có thể sống được yên ổn. Chồng em còn một số tiền gửi ở ngân hàng bên đó và như em đã nói, còn có bạn thế lực. Ở Việt Nam, chồng em hết tiền rồi, trương mục của công ty đã bị sai áp. Chồng em không còn một xu nhỏ.

- Lan vừa mới ký cho tôi ngân phiếu 2 triệu đồng mà ?

- Đây là tiền riêng của Lan. Đúng ra cũng là tiền của chồng Lan nhưng bỏ vào trương mục do em đứng tên. Vì chồng em vẫn sợ có ngày bị bắt, trương mục bị sai áp hoặc phải ở lại ngoại quốc bất chợt không trở về được nên để sẵn khoản tiền đó cho em. Để em sống và tìm cách đi ra ngoại quốc với chồng em. Đó là khoản tiền cuối cùng ở Việt Nam của vợ chồng em. Nói đúng ra, tiền chồng em để cho em cũng chỉ có từng ấy. Em còn một số nữ trang có thể bán được dễ dàng và chiếc xe Falcon. Em đã bán xe cho một nhà mua xe hơi ở đây nhưng còn giữ lại để đi được một tháng nữa.

Tôi suy nghĩ đến một tình trạng mới: khi Diễm Lan ký cho tôi tám chi phiếu 2 triệu đồng một cách dễ dàng, tôi đã nghĩ rằng nàng có rất nhiều tiền. Phải có nhiều triệu bạc người ta mới chi ra 2 triệu một cách thản nhiên, chóng vánh như thế. Và tôi còn nghĩ rằng nếu tôi lãnh tiền và lẫn đi, nàng sẽ không làm gì được tôi và vợ chồng nàng cũng chẳng đau đớn gì lắm. Nhưng nếu đây là số tiền cuối cùng của nàng thì lại khác. Lại thêm một lý do để tôi không thể bỏ rơi nàng. Nếu đúng như nàng nói, nàng là người đàn bà quyết định nhanh và can đảm hơn nhiều anh đàn ông có tiền ở cõi đời này. Khi cần tiền, nàng biết liều. Đàn bà như nàng quả thật quá hiếm.

- Nếu vậy — tôi nói — Tôi có thể tìm mua một du thuyền rẻ tiền hơn. Xong việc tìm mua sẽ mất thêm thì giờ.

Nàng lắc đầu :

- Không. Em không muốn vượt biển trên một du thuyền quá rẻ tiền. Em cũng đã hỏi qua rồi, giá tiền một du thuyền vượt biển được bây giờ phải trên dưới 2 triệu đồng. Không thể rẻ hơn. Nhiều khi chỉ vì hà tiện một chút mà hỏng tất cả. Hai nữa, em vẫn tin rằng với một du thuyền có máy tốt và trang bị đầy đủ, chúng mình có thể vượt được số kim cương và đô la đó. Vượt được thì thiếu gì tiền.

Tôi lại là người nhắc nàng phải lo xa:

- Cũng được. Tôi làm theo ý em nhưng em cũng phải nghĩ đến em sẽ ra sao, nếu có chuyện gì xảy ra với tôi.

Nàng nói ngay, như đó là chuyện rất thường:

- Đàn bà có linh tính. Em tin ở linh tính của em. Nếu anh hỏi vì sao, em không thể trả lời được xong em tin rằng anh sẽ dùng khoản tiền này để mua tàu và anh sẽ mang được chúng em ra khỏi nước. Em tin rằng linh tính của em không sai.

- Vậy thì xong rồi, Tôi hy vọng tôi sẽ không làm cho Lan phải thất vọng. Chúng ta cứ như thế mà hành động. Bây giờ cho tôi được nói với Lan một câu ngoài chuyện hợp tác...

- Có chuyện gì anh cần nói, anh cứ nói...

- Tôi rất tiếc tôi không phải là chủ nhân một du thuyền. Nếu tôi làm chủ du thuyền, tôi sẽ sốt sắng và hân hạnh mời Lan cùng đi với tôi đến bao giờ Lan chán biển thì thôi. Với điều kiện là mời Lan đi một mình...

Tuy đã tự cảnh giác, tôi vẫn nói ra lời tôi không có quyền nói. Nhưng để cho người đàn bà có chồng biết rằng nàng đẹp, nàng quyến rũ và cuộc đời còn có người đàn ông khác ngoài chồng nàng ao ước

được gần nàng không phải là một trọng tội, miễn là thành thật. Nếu chúng ta không chịu nói ra những lời chúng ta muốn nói Thượng Đế còn sinh ra lời nói để làm gì ?

Nàng yên lặng một lúc lâu và tôi cũng yên lặng, tự hỏi nàng đang nghĩ gì, nàng sẽ làm gì ? Tôi không có thì giờ thắc mắc, vì ngay sau đó sự kiện dồn dập xảy ra.

Nàng nhoài người về phía tôi, hai vòng tay nàng choàng lên cổ tôi và tôi như chiếc thuyền nhỏ bị làn sóng lớn đè lên. Vòng tay tôi bỗng đầy những Diễm Lan. Tôi ôm gì lấy nàng và hôn nàng như chưa bao giờ tôi ôm và hôn một người đàn bà nào như thế.

Cũng ngay sau đó tôi biết nàng không ôm chầm lấy tôi vì dục tình mà là vì có người đến. Chúng tôi phải đóng kịch ái ân để che mắt bọn côn đồ vừa đến hai bên xe, để chúng tưởng tôi là tình nhân của nàng chứ không phải là kẻ hợp tác với nàng để đưa chồng nàng đi thoát tay bọn chúng.

Tôi không thích đóng kịch nhưng trong giây phút ngắn mà nồng say ấy tôi cũng đủ thì giờ để nghĩ rằng nếu phải đóng kịch như thế này tôi có thể đóng kịch được suốt đời.

Một giọng nói vừa chế riếu vừa bực dọc vang lên bên tai tôi:

- Đủ rồi đấy được. Hôn hít vừa thôi, mòn hết môi không còn ăn uống được bị giờ.

Chúng tôi rời nhau như một cặp tình nhân vụng trộm bị bắt quả tang đang mùi mẫn. Một ánh đèn pin chiếu vào mặt tôi. Diễm Lan sợ hãi thực sự còn tôi, tôi muốn cười phá lên vì chuyện bọn côn đồ tưởng lầm tôi là tình nhân của nàng.

Tên cầm đầu thốt sau tiếng chửi thề :

- ... Đại ca. Thằng này đâu phải là Vũ Dương.

Lo mừng lẫn lộn trong tôi, tôi mừng vì bọn chúng không nghe được câu chuyện giữa tôi và Diễm Lan, không biết chuyện tôi đang giữ tấm séc 2 triệu nàng ký, lo vì với ánh đèn phin chiếu thẳng vào mặt như vậy, chúng sẽ nhìn thấy những nét xây sát trên mặt tôi, và biết rằng tôi có xung đột với tên Quý Xe Tăng.

Tôi choá mắt không nhìn thấy gì nhưng biết là có tên Khôi, vì tôi nghe tiếng y:

- Quý nó đến hỏi thăm sức khỏe mày hồi tối nay, phải không ?

Nếu tôi chối, y sẽ không tin. Và tôi cũng không thể chối được với từng này chứng cứ trên mặt. Nếu tôi chối, tôi còn sợ chúng nổi khùng và hung dữ hơn. Hai nữa, dù tôi có chối cũng không được, chúng sẽ đến hỏi ông Tám gác dan và biết dễ dàng. Cách hay nhất là nhận nhưng đánh lạc hướng chúng. Tôi vờ chối :

- Anh nói ai đến tìm tôi ? Quý là ai ?

- Đừng có giả vờ ngốc. Tao biết mày không ngốc đến nước ấy. Quý là thằng bị mày đánh trúng một đòn mà chưa trả đũa được hồi trưa này...

- À... tưởng anh nói ai. Trâu Lăn có đến tìm tôi, đánh nhau một trận toi bời rồi huề. Nếu tôi nói tôi thắng nó, anh có thể cho rằng nói dóc. Anh cứ nhìn mặt nó với mặt tôi sẽ biết thằng nào thắng thằng nào...

Y giựt giọng:

- Nó đâu rồi ?

Tôi gượng cười khẩy:

- Nó đi đâu làm sao tôi biết ? Giờ này chắc nó còn nằm ở nhà thương chứ đi đâu nổi.

Lần này tôi run, tôi không còn bạo lắm như hồi trưa khi tôi chưa biết rõ thực lực bọn Khôi. Tuy vậy tôi cũng vẫn cố quan sát xem bọn chúng tới mấy tên. Nhưng ánh đèn pin chiếu thẳng vào mặt làm tôi loà mắt. Bên ngoài tôi chỉ thấy một khối đen.

Khôi gằn giọng nói như ra lệnh:

- Chuyện mày với thằng Quý đánh nhau không có gì quan trọng. Thằng nào chết cũng đáng kiếp. Nhưng sự có mặt của mày bên cạnh em Diễm Lan làm phiền nhiều chúng tao quá nhiều. Chúng tao đang theo em để tìm thằng chồng bất lương của em đã hai lần mày làm chúng tao tưởng lầm. Đây là lần cuối cùng mày được quyền hôn hít em Diễm Lan. Hiểu chưa. Ra khỏi xe..

Tôi không muốn ra khỏi xe chút nào nhưng tôi vẫn phải làm theo lời y. Diễm Lan nắm lấy cánh tay tôi, nàng thở mạnh :

- Đứng... đứng...

Bọn côn đồ biết cách đánh người, chúng tới ba tên, kể cả tên Khôi bác sĩ. Vừa ra khỏi xe, tôi nhào tới tấn công tên cầm đèn pin, ánh sáng tắt và cánh tay phải tôi bị cây đèn đập mạnh vào. Tay tôi lập tức tê dại đi. Tên côn đồ sau tôi nhảy tới ôm ghì lấy tôi, hai tay tôi bị khoá và ngực tôi ưỡn ra chịu những cú đấm của tên tên trước mặt. Gã đấm tôi như đấm bị bông, đấm bao cát trong võ đường : hai cú đấm vào bụng, một cú tống vào mặt. Lúc đầu tôi còn thót bụng lại và ngửa mặt ra đằng sau tránh đòn nhưng chỉ một lúc sau bị đánh quá đau, tôi như mê đi. Bọn côn đồ không tên nào nói một tiếng. Tôi nghe tiếng Diễm Lan khóc rồi tiếng nàng mở cửa xe chạy ra. Dường như nàng muốn chạy tới ôm lấy tôi nhưng bị tên đầu đảng là Khôi Bác sĩ nắm lại, đẩy nàng té xuống đất.

Khi thấy trừng phạt tôi đã đủ, chúng buông tôi ra và bỏ đi, hai đầu gối tôi mềm nhũn và tôi gục xuống cát. Mặt tôi vục mạnh xuống cát và tôi cảm thấy cát ào vào trong miệng.

## Chương 6

Tôi gượng nằm ngửa lại Diễm Lan đỡ tôi nằm dựa lên đầu gối nàng.

- Bọn khốn nạn. Nếu Lan có súng. Lan bắn chúng nó chết hết...

Khi thấy tạm đủ sức ngồi vững được, tôi lết tới bên xe, ngồi dựa lưng vào thành xe. Cánh tay phải của tôi tê nhừc làm tôi không còn cử động được những ngón tay. Tôi dùng tay trái nắm bóp cánh tay phải. Diễm Lan ngồi bên tôi, nàng xoa bóp tay cho tôi.

- Chường đau lắm không ? Nàng hỏi

- Cũng khá, nhưng không sao. Lan có bị thương không ?

- Không. Nó chỉ đẩy Lan ngã.

Chừng một phút sau, chúng tôi trở vào ngồi trong xe. Nàng dùng chiếc khăn tay mỏng và thơm chùi vết vết máu dính cát quanh miệng tôi, rồi nàng đốt một miếng thuốc gắn lên môi tôi. Tôi ngồi nghe tiếng sóng biển và nghĩ đến trận đòn vừa qua. Cũng còn may mắn là bọn côn đồ không thém lục soát trong ví tôi, nếu chúng tìm thấy tấm chi phiếu thì mọi chuyện hỏng cả. Chúng chỉ nghĩ rằng tôi là tình nhân của Diễm Lan, mỗi lần Diễm Lan lên đi gặp tôi chúng đều tưởng nàng đi gặp chồng nàng là Vũ Dương. Chúng không muốn thấy tôi ở cạnh nàng nữa và chúng cho tôi một trận đòn dần mặt. Nếu tôi không chịu làm theo lời chúng, tất nhiên những trận đòn sau này còn rùng rợn nữa. Tôi rùng mình khi nghĩ đến chuyện bọn chúng sẽ tìm tôi để hỏi về cái xác chết của tên Quý Trâu Lăn

- Cánh tay tôi bớt tê và khi thấy có thể lái xe được, tôi mở máy cho xe chạy trở về thành phố. Chúng tôi cùng không ai nhắc lại chiếc hôn vừa rồi, khi nàng nhìn thấy bọn côn đồ tới trước tôi.

Thành phố vắng tanh vì đêm đã khuya lắm. Khi chúng tôi về tới. Tôi

đậu xe sát cạnh chiếc Falcon của nàng. Nàng chỉ việc xuống xe tôi là bước vào được xe nàng. Đây là giây phút chia tay, sáng mai tôi sẽ về Saigon và sớm lắm là ba ngày nữa có thể gặp lại nàng. Tôi cầm bàn tay nàng và không muốn buông ra :

- Lan đừng lo. Mọi chuyện sẽ như tôi đã nói hồi nãy. Trong thời gian tôi không có mặt ở đây, Lan đừng nên ra khỏi nhà, nhất là ban đêm. Cần thận khoá cửa, đừng để bất cứ người lạ nào vào nhà.

Bàn tay nàng xiết chặt tay tôi:

- Lan sẽ làm theo lời anh.

- Lan về đi. Tôi sẽ đi theo xe Lan cho biết nhà.

Nhà nàng nằm trong khu phố mới được xây cất của Đà Nẵng, khu này toàn những vi-la rộng và lịch sự. Xe nàng ngừng trước một toà nhà một tầng lầu. Tôi ngừng xe ở đầu đường nhìn quanh trong lúc nàng xuống xe lấy chìa khoá trong sách tay mở cửa vào nhà. Những vi-la trước cửa nhà nàng đều tối thui, xong nàng đã nói cho tôi biết bọn côn đồ mưu một vi-la đó và trong đó chúng đang nhìn nàng và tôi.

Khi nàng vào nhà, tôi từ từ cho xe đi. Tôi chạy xe vòng ra con đường sau nhà nàng. Con đường này nhỏ hơn, tối hơn những đồng gạch cát sắp sẵn để làm nhà cất cao trong những khu đất trống. Tôi nghĩ đến chuyện đưa Vũ Dương ra khỏi nhà bằng lối sau. Bọn côn đồ đã canh đẳng trước nhà tất chúng cũng canh cả đằng sau, nhưng thoát ra bằng lối sau này vẫn dễ hơn.

Lần đầu tiên tôi thấy rõ những khó khăn của tôi trong những ngày tới. Việc mua du thuyền là việc dễ, việc đưa du thuyền ra khơi cũng là chuyện tôi có thể làm được. Nhưng việc làm sao đưa Vũ Dương ra khỏi nơi bị bao vây này mới là chuyện gay cấp. Một mình tôi sẽ phải đối phó với cả một bọn côn đồ sẵn sàng giết người.

Trở về tới kho hàng ven biển, tôi nghĩ tới gã Trâu Lăn đang nằm dưới 10 thước ngay dưới chân tôi. Gã đã chết và tôi cũng có thể sẽ chết như gã nếu tôi không khéo léo và nhất là nếu tôi không may mắn.

Tôi ra khỏi xe và lên căn phòng nhỏ của tôi. Việc tôi cần làm ngay đêm nay là tìm cách che dấu những vết xây sát trên mặt, làm cho cách tay phải của tôi bớt đau. Tôi mở bếp điện đun nước nóng và lấy khăn tắm nước nóng đắp lên mặt, lên cánh tay. Khi ngả lưng lên chiếc giường nhỏ, tôi có cảm giác đau đớn toàn thân rã rời như tôi vừa bị một chiếc xe tăng hạng nặng chạy qua người...

Tôi nghĩ đến chuyến về Saigon sáng mai. Tôi cần tránh gặp Các, người bạn thân nhất đời của tôi. Tôi sẽ không thể dấu được Các, tôi cũng không thể nói dối. Nếu Các biết tôi mua một du thuyền với giá gần 2 triệu bạc, anh sẽ biết ngay không cần hỏi là tôi vừa nhận làm một vụ áp phe ám muội. Các rất ghét những áp phe mờ ám và thù những kẻ làm chuyện phi pháp vì tiền.

Tôi thức suốt đêm đó. Nhờ nước nóng, mặt tôi bớt sưng và cánh tay phải của tôi đã cử động được gần như thường vào lúc mặt trời lên trên biển. Tôi dành nốt khoảng thì giờ còn lại để sửa soạn ra phi trường. Tôi tắm, cạo râu và viết bức thư để lại cho Các. Tôi đem theo quần áo đi. Tôi sẽ mua một số quần áo, đồ dùng ở Saigon. Thật ra tôi cũng chẳng có gì cần đem theo. Các sẽ ngạc nhiên khi anh trở về đây thấy tôi đi mất, nhưng tôi biết Các sẽ không ngạc nhiên nhiều. Cuộc sống độc thân của chúng tôi thường có những chuyến mất tích bất ngờ như thế, vài tháng sau, có khi vài năm sau chúng tôi mới gặp lại nhau. Và tình bạn của chúng tôi vẫn đậm đà như cũ, như chúng tôi chỉ mới xa nhau có ngày hôm qua.

## Chương 7

– Thưa ông... Bà Diễm Lan có điện thoại cho ông Giám Đốc chúng tôi...

Người chủ phòng phát ngân của ngân hàng long trọng nói với tôi:

- Bà Diễm Lan ngỏ ý muốn ngân hàng chúng để ông lãnh tiền nhanh chóng. Bà muốn nói chuyện với ông vào lúc 5 giờ chiều nay. Bà ấy sẽ từ Đà Nẵng gọi điện thoại tới ngân hàng chúng tôi...

4 giờ 30 tôi đã có mặt trong phòng điện thoại của ngân hàng. Đúng 5 giờ, tiếng nói của nàng vang lên bên tai tôi:

- Chương... Chương... Anh đừng nghĩ em gọi tới đây để kiểm soát anh...

Nàng vội và nói ngay sau khi nghe tiếng nói tôi. Cũng xúc động, tôi gượng cười :

- Đừng nói chuyện ấy. Tôi cũng muốn gọi cho Diễm Lan để báo tin cho em biết.. Mọi chuyện diễn tiến tốt đẹp. Tôi đã lãnh tiền sáng nay và đã mua được du thuyền rồi. Em gọi cho tôi ở đây vậy ?

- Ở phòng điện thoại công cộng của nhà Bưu điện.

- Bọn chúng nó có thằng nào đi theo em không ?

- Có thể có nhưng em không cần để ý. Chúng nó có thể biết em tới bưu điện gọi dây nói đi đâu đó nhưng chúng không thể biết em gọi cho ai. Chúng có thể nghĩ là em gọi cho Vũ Dương càng tốt.

Nàng nói Vũ Dương, chồng nàng, như nói đến một người nào lạ xa với nàng. Như Vũ Dương không phải chồng nàng. Tôi nghĩ thế nhưng vội vã gạt bỏ cảm nghĩ đó đi. Vũ Dương vẫn là chồng nàng.

Và người đàn bà nào cũng thân thiết, tha thiết thì đúng hơn, với chồng họ hơn là với người đàn ông được họ mượn bằng tiền để đưa vợ chồng họ đi trốn, để làm giúp vợ chồng họ một việc. Tôi chắc nàng lo âu nhiều sau khi tôi đi. Nàng muốn biết tin tôi có mua được du thuyền hay không.

Tôi chỉ mới xa nàng có một ngày. Nhưng khoảng thời gian này đã là đủ dài để tôi hồi hộp nghe lại tiếng nói của nàng, dù là tiếng nói đã thay đổi nhiều qua điện thoại.

- Hôm nay em có chuyện gì lạ không ?

- Không. Chúng nó vẫn bao vây nhà em như mọi ngày trước. Sáng nay em đi chợ như mọi ngày. Sáng nay em gọi điện thoại đến ngân hàng cho ông Giám Đốc và hẹn giờ nói chuyện với anh trong một nhà uốn tóc em quen...

Nàng dừng lại vài giây và thở mạnh như người vừa chạy mệt. Tôi nghe rõ tiếng thở của nàng qua gần 1000 cây số cách xa.

- Sao ? Em sao vậy ?

- Em có sao đâu ?

- Anh nghe tiếng em thở...

- ... Em... muốn biết.. như vậy là bao giờ chúng mình có thể đi được ?

Tôi tính nhẩm:

- Chừng 7 ngày nữa. Sớm nhất là 5 ngày nữa.

- Có thể sớm hơn được không anh ?

- Không thể. Nếu mình ở Saigon thì có thể đi trong hai ngày nữa

nhưng mình bắt buộc phải đi từ Đà Nẵng. Phải mất ba ngày du thuyền mình mới ra tới nơi. Tôi còn phải xem xét lại máy móc. Tôi sẽ cho du thuyền ra biển chạy thử chừng ba bốn tiếng đồng hồ.

- Chạy thử ngoài biển ? Em có thể lên thuyền với anh không ?

Lời đề nghị của nàng thật hấp dẫn. Nếu có nàng với tôi trên du thuyền, tôi sẽ cho thuyền chạy nửa ngày và đó sẽ là một chuyến đi biển thần tiên. Trước mắt tôi hiện ra cảnh Diễm Lan bận áo tắm với làn da trắng ngọc. Nàng như một pho tượng bằng ngọc. Buổi trưa nào tôi đã thấy nàng bận áo tắm cùng ngồi với tôi trên chiếc xuồng trên hồ. Buổi trưa ấy tôi đã dại dột không nhìn kỹ nàng. Nàng sẽ bỏ chiếc Falcon lộng lẫy và tố cáo ở chợ, chỉ cần tên theo dõi nàng để lạc nàng.

Nhưng không thể được. Chúng sẽ không để nàng lén đi ra biển thoát. Chỉ cần để chúng nhìn thấy du thuyền là 15 phút sau tên Khôi Bác sĩ đầu đảng của bọn chúng sẽ lên thuyền hỏi thăm tôi nhiều chuyện.

Tôi đành nuốt nước miếng:

- Không được em ơi. Không thể được đâu. Anh muốn có em cùng đi chơi lắm nhưng không được. Nếu muốn chúng mình ra đi được, em phải giữ cho bọn chúng nó không biết là mình có du thuyền. Em không được tới gần chỗ anh đậu du thuyền nữa. Em phải biết ngay cả khi chúng nó giữ huyệt bọn mình, chúng vẫn có thể đuổi theo được mình bằng trực thăng. Bọn chúng nó dám làm được chuyện đó lắm ạ. Anh sợ thằng Khôi Bác sĩ nguy hiểm không kém gì điệp viên 007.

Nàng lặng người đi tới nửa phút trước khi nói:

- Anh có lý, nhưng em sốt ruột quá. Có anh bên cạnh, em yên tâm hơn. Ngày mai anh trở về Đà Nẵng chứ ?

- Chiều mai anh có mặt ở đó rồi. Nhưng anh sẽ không trở về kho

hàng Thanh Long đâu, anh sẽ ở chỗ khác và du thuyền của mình sẽ đậu chỗ khác. Anh sẽ gửi điện tín tới nhà em như chúng mình định trước, báo cho em biết chỗ gặp anh.

- Anh đã nghĩ ra cách nào chưa ?

- Cách gì ?

- ... Đưa Vũ Dương lên du thuyền mà bọn chúng không biết...

Một lần nữa, tôi có cảm giác nghe nàng nói đến chồng nàng như một người đàn ông mà nàng không tha thiết gì lắm.

- À... Tôi đã nghĩ ra một biện pháp. Xong tôi thấy có lẽ việc đưa Vũ Dương lên thuyền không khó, việc làm sao đưa được Lan lên thuyền mà bọn chúng nó không biết mới thật là khó...

- Sao... em lại khó ?

- Khó vì chúng nó không biết Vũ Dương ở đâu, còn em thì chúng theo dõi không rời em nửa bước...

Tôi nghe tiếng nàng thở dài.

Và tôi vội tiếp:

- Em đừng sợ. Nói là khó thôi, tôi tin rằng rồi chúng mình sẽ lên được du thuyền bình an. Khó nhưng không phải là không thể thực hiện được. Tôi nói sơ biện pháp của tôi cho em nghe, để em nói lại với... Vũ Dương và hai người chuẩn bị trước...

Đêm qua, anh đi theo em và thấy con đường đằng trước nhà em vừa sáng đèn, vừa có bọn thằng Khôi ở canh chừng trong một vi-la. Không thể cho Vũ Dương ra bằng lối ấy. Nhưng con phố đằng sau tối hơn. Nhà em có cổng sau không ?

- Có.

- Đằng sau nhà cũng có một khu vườn nhỏ ? Trong vườn nhiều cây không ? Người nào nấp trong vườn đó có sợ người đi ngoài đường trông thấy không ?

- Em chưa thử nhìn bao giờ nhưng chắc không thấy được đâu.

- Anh đã nghĩ được một cách đưa Vũ Dương ra khỏi nhà bằng lối đó ngay trước mắt tên canh chừng mà hắn cũng không biết. Nếu có 'thằng canh ở đằng sau nhà em, thằng đó chỉ có thể ngồi trong một chiếc xe hơi và chiếc xe này phải đậu ở bên kia đường, hơi xa nhà một chút. Anh sẽ tới đó ban đêm, trên một chiếc xe bus nhỏ loại chở học sinh. Anh sẽ mượn chiếc xe này ở Đà Nẵng, xe có cửa lên bên hông mặt. Em và Vũ Dương chờ sẵn trong vườn. Anh sẽ đậu xe lại đó như xe bị hư máy và thành xe sẽ che mắt nhìn của tên côn đồ bên kia đường. Em và Vũ Dương chạy ra, vào xe và xe lại chạy đi. Tên côn đồ sẽ không trông thấy gì hết...

Nàng thở mạnh:

- Hay lắm. Biện pháp ấy có thể thành công được.

- Em và Vũ Dương chỉ mang thật ít hành lý thôi. Một cái sắc tay là đủ. Tôi sẽ mua thực phẩm, đồ hộp dự trữ trên du thuyền. Tủ lạnh của du thuyền lớn lắm, đủ thức ăn cho ba người đi sang tận Hoa Kỳ.

Nàng còn có vẻ muốn nói thật nhiều nữa, nhưng tôi cố gắng cắt :

- Thôi nhé Diễm Lan...

- Ngày mai Lan sẽ gặp anh ở đâu ?

- Nếu không có chuyện gì bất ngờ thì chúng mình đừng tìm cách liên lạc với nhau nữa. chúng ta chỉ liên lạc khi nào sẵn sàng lên du thuyền thôi... Ba hôm nữa chúng mình sẽ gặp lại nhau.

- Ba hôm nữa.

## Chương 8

Du thuyền thật đẹp, đẹp như giấc mộng của tôi. Giấc mộng làm chủ một du thuyền và sống những ngày vàng trên biển rộng, xa cách loài người của tôi đã trở thành sự thật. Gần trở thành sự thực. Tôi đã có đủ điều kiện, chỉ còn cần một chút may mắn.

Thời gian dài đằng dặc rồi cũng qua đi. Tôi trở về Đà Nẵng bằng phi cơ và không trở lại kho hàng Thanh Long, tôi tới ngụ ở một khách sạn nhỏ ven biển. Nơi đây không hẳn là một khách sạn. Nơi đây là một vi-la được chủ nhân làm thành phòng cho mướn, nơi lui tới của những cặp vợ chồng người Pháp. Chủ nhân là một Pháp kiều từng sống nhiều năm ở Đông Dương. Ở đây không ai chú ý đến ai và khung cảnh thật yên tĩnh.

Buổi sáng nắng vàng, từ cửa sổ phòng tôi trong vi-la nhìn ra biển, tôi nhìn thấy du thuyền của tôi — tôi có thể gọi nó là du thuyền của tôi được chứ — nằm ở ven biển. Thuyền đẹp quá. Tôi đứng bên cửa sổ trong buổi sáng đầu tiên nhìn ngắm nó không biết chán. Tôi nghĩ đến chuyện đặt lại tên cho nó là Diễm Lan. Người đẹp như Diễm Lan mới xứng đáng là chủ du thuyền đẹp này.

Sự có mặt của du thuyền ở bến tàu này làm tôi sợ bọn Khôi Bác sĩ cũng để ý thấy. Không biết chúng nó có nghi ngờ gì không ? Chắc chắn chúng phải biết vợ chồng Diễm Lan định trốn đi, nhưng cách trốn đi nhanh nhất, được những kẻ cần đi trốn dùng đến nhiều nhất là bằng đường hàng không, tôi hy vọng dù có nhiều thủ đoạn, tên Khôi cũng không nghĩ đến chuyện vợ chồng Diễm Lan lại dùng đến cách đi phiền phức khó thực hiện là đi bằng du thuyền.

Những ngày chờ đợi thật dài. Tôi cũng không dám liên lạc với Diễm Lan mặc dầu rất muốn, và tôi biết là ở trong thành phố kia nàng cũng từng giờ từng phút chờ đợi tin tôi, tôi cũng không dám lảng vảng đi vào phố dù là ban đêm. Chỉ một tình cờ nhỏ cũng đủ làm hỏng tất cả. Trong tình trạng này, tôi không thể chấp nhận được một

tình cờ. Tôi phải biết trước tất cả phải đối phó được với tất cả. Có như vậy, thêm nhiều may mắn nữa, tôi mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ đưa vợ chồng Diễm Lan ra đi.

Tôi lo âu ba sự kiện nguy hiểm có thể xảy ra. Một : cảnh sát tìm thấy xác Quý Trâu Lăn và tìm bắt tôi lại. Hai : bọn côn đồ tìm ra được Vũ Dương hoặc chúng nổi nóng tra tấn Diễm Lan bắt nàng phải khai ra hết. Hai chuyện trên đây quan trọng và nguy hiểm ngang nhau. Ba : bọn côn đồ ghi nhận sự có mặt của chiếc du thuyền Đồng Nai ở đây và từ du thuyền tìm tới tôi. Chuyện thứ ba này không nguy hiểm lắm bằng hai chuyện trên, nhưng bất cứ một trong ba chuyện làm tôi lo âu này xảy ra, chuyến đi của chúng tôi cũng trở thành khó khăn nếu không nói là không thể thực hiện được.

Thời gian nặng nề và dài lê thê, nhất là khi người ta chờ đợi và mong cho nó chóng qua, tôi xuống bến nhận du thuyền và kiểm lại những vật dụng tôi trang bị cho thuyền ở Saigon. Mọi thứ đều đủ và trong điều kiện tốt. Tôi chi cho người tài công và chú thợ lái du thuyền từ Saigon ra mỗi người một khoản tiền thưởng, dục họ trở về ngay Saigon sáng hôm nay bằng phi cơ. Tôi không lo gì chuyện họ nấn ná ở lại đây và nói lộ chuyện tôi mua du thuyền để chuyện này lọt đến tai bọn côn đồ. Có tiền, họ sốt sắng trở về Saigon hơn. Saigon là nơi có đủ trò du hí, ăn chơi. Có tiền, ai cũng muốn mau mau về Saigon.

Tôi lên du thuyền và cho thuyền chạy thử ra khơi vào buổi chiều thứ sáu. Dàn máy của thuyền ở trong tình trạng tốt hơn cả sự ước định của tôi. Với du thuyền gắn máy này, tôi có thể đưa Diễm Lan đi khắp thế giới.

Thuyền ra khơi, tôi dong buồm. Cánh buồm trắng cũng được giương lên bằng một máy điện. Nhẹ nhàng, nhanh chóng và giản tiện. Tôi tắt máy và thuyền lướt êm trên mặt sóng. Trở xuống ca-bin, tôi mở tủ lạnh, bồn nước ngọt ra coi. Thực phẩm tươi và đồ hộp chất đầy trong tủ lạnh. Nước ngọt đầy áp. Tôi mở tủ đựng bản đồ ra xem. Tất cả những bản đồ tôi nhờ mua đều nằm trong đó. Trong số có những

bản đồ đầy đủ chi tiết về những khu vực biển từ Việt Nam tới Phi Luật Tân. Tôi yên tâm. Chỉ cần Vũ Dương nhớ được gần đúng nơi phi cơ rớt xuống là tôi có thể thành công.

Và đêm mai, thứ bảy, chúng tôi sẽ ra đi. Chỉ còn một ngày ở lại đất liền nữa thôi. Hy vọng trong một ngày, bọn côn đồ sẽ không có hành động gì mới và xác Quý Trâu Lăn vẫn nằm yên đó.

Đêm đó, tôi ngủ và mơ thấy tôi vã Diễm Lan — chỉ có mình tôi và mình nàng — sống với nhau trên chiếc du thuyền lênh đênh giữa biển. Nàng bận bộ áo tắm hai mảnh màu xanh đậm viền những đường trắng. Trông nàng như một nữ thủy thần. Đời tôi chưa có giây phút nào đẹp và êm bằng những giây phút trong giấc mơ ấy. Tôi không biết tôi mơ trong bao lâu. Chỉ biết khi tỉnh dậy, trong nhiều phút nằm yên nửa ngủ nửa thức, tôi vẫn mơ màng tưởng như tôi đang nằm trên du thuyền lướt êm trên biển xanh và nếu tôi mở mắt, tôi sẽ thấy người đàn bà đẹp như nữ thủy thần, như tình nữ ấy ở bên tôi...

o o o

Trước khi rời Saigon, tôi đã gửi một điện tín cho Diễm Lan về nhà nàng. Kinh nghiệm cho tôi biết bọn côn đồ có thể nghe trộm được máy điện thoại ở nhà nàng nhưng chúng không dám chặn đường nhân viên bưu điện để lấy điện tín, trừ phi chúng có người ở hẳn trong nhà Diễm Lan. Chúng còn hy vọng thấy Vũ Dương mò trở về đó. Nếu chúng bắt giữ nàng, chúng sẽ chỉ có thể bắt được nàng mà không bao giờ còn thấy bóng dáng kẻ chúng cần gặp là Vũ Dương, chồng nàng. Trong điện tín, tôi hẹn nàng 10 giờ sáng thứ bảy tới tiệm uốn tóc phụ nữ Tuyết ở gần chợ Đà Nẵng. Tiệm uốn tóc này là nơi phụ nữ có thể đến bất cứ lúc nào và cũng là nơi đàn ông không thể vào được, kể cả những anh đàn ông đi theo vợ hoặc nhân tình. Nếu có tới đưa đón vợ hoặc nhân tình, hay vợ bé, vợ bao, gã đàn ông chịu khó đó cũng một là chờ ở ngoài xe hơi hai là ở quán nước nào gần đó. Tôi biết tiệm uốn tóc Tuyết có điện thoại và tôi sẽ gọi điện thoại tới đó nói chuyện với nàng.

Đúng 10 giờ sáng, tôi đã ngồi trong một tiệm ăn ven biển. Tiệm này cũng do chủ nhân là một cặp vợ chồng Pháp -Việt đề huề chủ trương. Đà Nẵng trong những năm gần đây là thành phố còn nhiều Pháp kiều nhất Việt Nam. Khách ở tiệm này toàn là Pháp và một số những người Việt Nam làm việc hoặc làm ăn với Pháp. Tôi chờ đến 10 giờ 10 phút mới gọi đây nói đến tiệm uốn tóc Tuyết, tôi sợ Diễm Lan có thể đến trễ.

- Cho tôi nói chuyện với bà Diễm Lan.

Chắc nàng ngồi chờ gần ngay máy điện thoại của tiệm, vì cô giữ kíp của tiệm này chưa kịp nói gì trả lời tôi đã nghe tiếng nàng vang lên:

- Diễm Lan đây...

Nàng cũng nhận ra tiếng tôi. Nàng không hỏi thêm trước khi hỏi tiếp:

- Em chờ anh lâu quá...

Tôi vội vã ngắt lời nàng:

- Lan đừng nói nhiều. Chỉ nghe tôi nói thôi. Nghe và nhớ kỹ. Xong cả rồi. Đêm nay chúng mình đi. Du thuyền tốt lắm, hoàn toàn. Tôi sẽ đón Vũ Dương xuống thuyền trước, xong sẽ trở lại đón Lan. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra. Vũ Dương sẽ xuống được du thuyền êm ả, trái lại lúc đưa em xuống thuyền mới là khó...

Trong máy có tiếng thở của nàng :

- Lan hiểu.

- Ở nhà không có chuyện gì xảy ra chứ ?

- Vẫn như thường.

- Em bảo Vũ Dương bận quần xám. Đen càng tốt. Cả sơ-mi cũng đen hoặc xám. Bận Montagut màu đậm càng tốt. Chín giờ tối nay hấn nắp chờ sẵn ở vườn sau nhà. Tôi sẽ tới đó vài phút sau chín giờ, cho hấn ra đó nắp trước để mắt hấn quen với bóng tối. Trong nhà Lan cứ bật đèn như mọi tối. Tôi sẽ đến khúc đường sau nhà trên một chiếc xe buýt nhỏ như tôi đã nói trước với Lan. Khi xe ngừng, hấn sẽ chạy qua vườn tới bên cửa xe nhưng nhớ dặn là hấn đừng mở cửa ngò vào ca-bin. Xe có cửa bên và cửa này mở sẵn. Hấn chỉ việc lỏn lên ngò trong xe. Nhưng đừng ngò lên ghế mà ngò xuống sàn để tên canh chừng ở đó không nhìn thấy. Hấn phải ra khỏi nhà nhẹ và nhanh. Đừng chạy qua vườn trước khi xe tôi ngừng mà cũng đừng quá chậm. Tôi chỉ ngừng xe ở đó nhiều lắm là nửa phút rồi lại đi ngay. Ngừng lâu, tên canh chừng sẽ nghi và mọi việc sẽ hỏng Lan hiểu rồi chứ ?

Tôi lại nghe rõ tiếng nàng thở:

- Dạ.

Nếu là lúc khác, tôi đã ngừng lại để thưởng thức tiếng “dạ” ngoan, hiền, ngọt của nàng, để nó có đủ thì giờ đi tới tận cùng trái tim tôi. Nhưng lúc này tôi phải quên nó đi để nói tiếp :

- Tôi tin rằng nếu xe chỉ ngừng đó tí chút rồi đi ngay, tên canh chừng đằng sau nhà sẽ không thể nghĩ ra đó là xe đến đón Vũ Dương. Nó sẽ tiếp tục ngủ gật và không can thiệp hoặc báo động. Tôi đưa thẳng Vũ Dương xuống du thuyền và để hấn ở đó. Bây giờ đến lượt Diễm Lan.

15 phút sau khi tôi đón được Vũ Dương đi, em ra khỏi nhà. Em bận như bình thường, như mọi đêm em đi chơi hay đi ăn tối vậy. Em lái xe thẳng đến nhà hàng Archipel ở bờ biển. Em biết Archipel chứ ?

- Biết. Em có tới ăn ở đó mấy lần.

- Tốt. Đêm nay là đêm thứ bảy, nhà hàng Archipel chắc sẽ khá đông

khách. Đậu xe ở sân trước như thường, em vào đó gọi thức ăn. Đợi bồi mang thức ăn đầu tiên ra rồi em hãy đi vào phòng Toilette. Toilette của nhà hàng này có cửa sổ nhìn ra khu sân sau. Đứng ở đó em sẽ nhìn thấy tôi ngồi trong chiếc xe buýt đậu ở sân sau và tôi cũng sẽ nhìn rõ em. Khi em thấy tôi bật lửa đốt điếu thuốc, em cứ bình tĩnh đi ra cửa sau của nhà hàng tới xe tôi. Chắc chắn bọn chúng sẽ đi theo em đó nhưng tôi tin rằng chúng sẽ ngồi trong xe chờ em ở sân trước. Cùng lắm là có thằng sẽ vào trong nhà hàng ngồi ăn để canh xem em có gặp ai trong đó không. Khi em đi vào toilette, chúng sẽ không thể, hoặc không kịp, đi theo em.

Tôi ngừng lại nửa giây và tiếp bằng một giọng cố lạc quan:

- Đó. Tất cả những gì em cần làm đêm nay chỉ có thế. Em đủ sức chứ ?

- Có anh, em làm được tất cả mọi chuyện...

Và nàng cũng nói nhanh:

- ... Anh... Khi chúng mình gặp lại nhau. Giữa chúng ta sẽ có Vũ Dương. Em sẽ không bao giờ còn có dịp để nói... Em vẫn hối đã kéo anh vào vụ này. Em tiếc em đã không gặp được anh...

Tôi biết nàng muốn nói gì. Tôi biết trước là nàng sẽ nói những điều đó và tôi đã quyết định trước rằng đó là những lời nàng không nên nói ra. Nàng nói thế cũng là quá đủ. Nên tôi cắt ngang và tôi biết là nàng hiểu vì sao tôi cắt lời nàng :

- Chín giờ tối nay.

Và tôi vội vã đặt máy nói xuống như đó là một vật rực lửa làm cho bàn tay tôi cháy bỏng.

o o o

Trong mấy ngày chờ đợi trước đó, tôi đã tưởng là thời gian dài và nặng nề, chập chạp đến như vậy là nhất rồi. Nhưng thời gian đó còn nhẹ và qua nhanh so với 12 tiếng đồng hồ ngày thứ bảy, kể từ sau khi tôi hẹn với Diễm Lan đến lúc tôi lái chiếc xe buýt mới muốn đến đón chồng nàng.

Tôi không còn việc gì để làm trong suốt một ngày thứ bảy. Chỉ còn một chuyện nhỏ cần giải quyết là chiếc Falcon của Diễm Lan. Trước đây tôi từng nghe nàng nói là nàng đã bán nó cho một salon ở đây nhưng còn giữ lại đi cho đến hết tháng. Đêm nay, khi đón được nàng, tôi sẽ bảo nàng viết mấy chữ bỏ vào thùng thư ở bến tàu, gửi cho nhân viên salon bảo họ tới nhà hàng Archipel lấy chiếc xe. Khi nàng đã đi khỏi hải phận Việt Nam rồi, những gì thiên hạ thắc mắc về nàng đều không quan hệ nữa. Kể cả việc xác tên Trâu Lăn có nổi lên, hoặc có hiện hồn về báo mộng cho đồng đảng như những oan hồn thường làm...

Không còn việc gì quan trọng đáng lo hết ngoài việc tôi đưa vợ chồng nàng xuống du thuyền đêm nay. Họ xuống được du thuyền là chỉ 3 tiếng đồng hồ sau, tôi không còn phải lo âu nữa. Dù có không tìm ra được chỗ phi cơ rơi và số kim cương nhiều chục triệu nằm dưới đó, tôi cũng được sống với nàng nhiều ngày trên biển xanh. Dù những ngày đẹp ấy có chồng nàng nhưng cũng không sao, người ta có thể yêu một người đàn bà có chồng mà không cần có sự thỏa mãn xác thịt. Thấy nàng được sung sướng bên chồng nàng là tôi đủ mãn nguyện. Tôi có vẻ là một quân tử Tàu nhưng đôi khi người đàn ông phải đóng vai quân tử Tàu vài lần trong đời mới thành người, mới xứng đáng là đàn ông.

Nhưng rồi cũng như mọi ngày, thời gian cũng qua, buổi chiều cũng tàn, mặt trời rồi cũng chìm mất sau rặng núi phía Tây và những ánh sao rồi cũng lấp lánh trên nền trời sẫm, chín giờ, tôi đã lái chiếc xe buýt cộc cạch đến khu phố cạnh khu nhà Diễm Lan. Đây là giây phút quyết định. Khi nghĩ đến Diễm Lan và chồng nàng đang run sợ, hồi hộp chờ đợi, tôi thấy tôi không có quyền xúc động. Vợ chồng nàng đặt hết tin tưởng vào tôi. Nghĩ vậy hai tay tôi không còn run nữa trên

bánh lái.

Con đường đằng sau vi-la tối om. Không một bóng người, không cả bóng con vật. Tôi cho xe chạy chậm và nhìn rõ suốt từ đầu đường tới cuối. Có hai chiếc xe đậu ở đó. Dường như có người ngồi trong một chiếc xe. Nhưng không can hệ gì, tôi đã biết trước như thế. Tên côn đồ nào đó ngồi trong xe sẽ không ngờ. Chỉ trong nửa phút, gã đã để xổng mất Vũ Dương.

Và tôi cũng tính đúng. Tôi và vợ chồng nàng có nhiều may mắn trong đêm nay. Hai chiếc xe đậu trong con đường nhỏ vắng này, cùng đậu phía bên kia đường. Nếu xe gã côn đồ đậu sát ngay đằng sau vi-la, gã có thể nhìn thấy bóng người từ trong vườn chạy ra xe tôi, nhưng gã đậu xe phía vỉa hè bên kia và mắt gã sẽ bị thành chiếc xe buýt nhỏ này che khuất.

Cả dãy phố vắng này tràn đầy bóng tối nhưng trong vườn sau vi-la, nơi vợ chồng Diễm Lan bị bao vây, bóng đêm đen và dày hơn tất cả. Trong khu vườn ấy, thu mình dưới một bụi cây nào đó, Vũ Dương chắc đang nín thở. Và Diễm Lan chắc cũng đang nín thở. Tôi hy vọng họ làm theo đúng những lời dặn của tôi và họ đủ khéo léo để cho tên côn đồ canh bên ngoài không nhận thấy có chuyện gì lạ.

Nhưng vợ chồng Diễm Lan khéo hay vụng thì tôi cũng phải tới đó. Tôi cho xe chạy chậm hơn và trên con đường vắng có nhiều ổ gà, chiếc xe cũ phát ra những tiếng lọc xọc quá lớn.

Khi tới đằng sau vi-la, tôi đạp chân ga, vừa rồ ga vừa sang số như xe đang chạy bỗng nhiên bị hóc số. Tôi không quay đầu nhìn lại phía cánh cửa mở sẵn bên hông xe nhưng tôi biết có người lên xe, người đó lên xe thật êm và tôi cho xe chạy. Tôi cố gắng cho chạy chậm chậm đúng tốc độ rì rì của xe từ đầu phố, để tên côn đồ canh gác khỏi thấy khả nghi.

Không muốn nhưng hai buồng phổi của tôi cũng thót ra một hơi thở dài. Hơi thở ra ấy trút đi nỗi lo âu, hồi hộp chất chứa trong ngực tôi.

Vậy là xong, phần khó khăn nhất của chuyến đi chốn này đã được thực hiện thành công, tôi đã đem được Vũ Dương ra khỏi vòng vây của bọn côn đồ.

Đúng lúc tôi nghĩ như thế thì gã đàn ông ngồi trên băng sau ghế tôi bật quẹt châm thuốc. Tôi choáng váng người và tôi giận điên lên. Thằng đàn ông gì lại có thể ngu ngốc đến như thế ? Ánh lửa soi sáng trong xe và tên côn đồ canh gác có mù mới không trông thấy. Như thế này là hỏng tất cả bao nhiêu công lao của tôi tan tành.

Tôi gần như nổi điên lên :

- Tắt thuốc lá đi. Đồ ngu...

Tôi gầm lên và nhấn ga cho chiếc xe chạy nhanh. May ra tên côn đồ sẽ không lái xe đuổi theo, rất có thể gã sẽ chỉ báo cáo về chuyện này và tôi vẫn còn có thể đưa Vũ Dương chạy thoát.

Tôi rùng mình khi cảm thấy họng súng dí vào ót tôi cùng với giọng nói quen thuộc vang lên:

- Khỏi cần chạy cho mệt xác vô ích. Âm mưu của chú mày bại lộ rồi. Nó rách như cái mền Sakymen...

Gã thốt ra vài tiếng cười mỉa mai. Tiếng cười ấy sắc như dao và làm tôi kinh sợ hơn cả họng súng đang dí vào ót :

- Ta là Khổng Minh tái sinh mà... Cái mưu quèn của chú mày qua mắt tao sao nổi...

Gã tháo khẩu súng lại. Gã không cần phải dí vào ót tôi mới chỉ huy nổi tôi. Lúc ấy chân tay tôi, và cả tinh thần tôi nữa, đều mềm, đều nhão ra. Tôi ngoan ngoãn làm theo lời gã:

- Cho xe chạy ra đầu phố, vòng lại đường đằng trước và đi vào sân vi-la

Tôi từ từ quay đầu lại nhìn. Đầu tôi nặng như có tảng đá trăm cân đè lên. Người đàn ông ngồi sau tôi với điều thuốc cháy đỏ trên môi là Khôi. Khôi bác sĩ.

Cổ họng tôi cũng như có một cục đá mắc nghẹn. Tôi cố gắng lắm mới thốt ra được hai tiếng:

- Diễm Lan ?

Rất lịch thiệp và gần như vui vẻ Khôi đáp:

- Ở trong vi-la.

- Nàng... Nàng có làm sao không ?

Gã lại thốt tiếng cười nhẹ như để chế nhạo sự lo âu đàn bà đó của tôi :

- Làm sao tức là làm sao ? Nếu chú mày muốn hỏi Làm sao nghĩa là nàng đã chết chưa thì câu trả lời là chưa. Nàng chưa làm sao cả. Da thịt thơm như mít của nàng mới chỉ bị sây sát vài chỗ, nhưng không sao, nàng vẫn còn đủ những bộ phận cần thiết để màn ái tình. Xong phải nói ngay rằng nàng có còn sống để màn ái tình gay cán hay không một phần lớn là do sự cộng tác của chú mày.

Tôi không hiểu Khôi muốn nói gì. Tôi cũng không thể đoán biết có những chuyện gì vừa xảy ra. Mọi chuyện xảy ra vừa vượt khỏi tầm tay và tầm ước đoán của tôi. Tôi ngớ ngẩn và ngây ngô như một ông Tướng yên trí địch quân đang ở xa mình đến mấy trăm cây số đột nhiên thấy binh sĩ địch đứng đầy ngoài cửa phòng.

Xe chạy tới cổng trước vi-la. Tôi nhìn thấy trong vi-la có đèn sáng và cánh cổng sắt mở rộng. Tôi không còn cách nào khác là cho xe chạy qua lối sỏi tới trước cửa nhà.

Khôi bước xuống xe trước. Gã thản nhiên nói như đang nói một chuyện rất thường :

- Vào nhà bàn tính lại một chút đã. Chương trình có một vài thay đổi nhỏ nhưng du thuyền vẫn có thể ra khơi được trước 12 giờ đêm nay

Tôi ú ớ :

- Du thuyền ? Du thuyền ?

Gã nhún vai :

- Thôi mà. Đừng dở trò con nít. Tao nghĩ chú mày là thằng khá hơn thế. Vào đây.

Tôi xuống xe và gã lùi lại một bước nhường cho tôi đi vào nhà trước, gã đi sau tôi. Tôi bàng hoàng như đang sống trong giấc mơ. Nếu tôi choàng dậy và thấy mình đang nằm trên giường, tôi sẽ là người không lạ lẫm gì hết. Đúng ra tôi không còn hiểu gì cả.

Khôi đã biết hết về dự định đêm nay tôi tới đón Vũ Dương đi, gã cũng biết rõ về chiếc du thuyền. Trong một giây đồng hồ, tia sáng lóe lên trong óc tôi. Diễm Lan cho gã biết. Tôi bị nàng lừa.

Tôi có thể bắt chợt đánh ngã Khôi ở đây và vọt chạy. Những tên côn đồ đàn em nấp đâu đó trong khu vườn tối này có thể bắn tôi nhưng với chút may mắn, tôi vẫn có thể chạy thoát. Bọn côn đồ không dám nổ súng gây náo động ban đêm và những khẩu súng lục thường khó bắn trúng một người biết cách chạy trốn. Tôi cũng có thể đoạt khẩu súng của Khôi hoặc kẹp cổ gã để uy hiếp bọn đàn em gã. Nhưng tôi không làm thế tôi cần gặp Diễm Lan. Tôi có cảm giác nếu tôi không bước vào vi-la này để gặp nàng đêm nay tôi sẽ không bao giờ còn có dịp nhìn thấy nàng và tôi sẽ hối hận suốt đời.

Đây là lần thứ nhất tôi đặt chân vào toà nhà này. Phòng khách thật rộng, đồ đạc bày biện trong đó có vẻ Tây. Và căn phòng rộng này có tiếng âm nhạc dặt dìu. Tiếng nhạc phát ra từ một dàn Stereo lớn kê ở cuối phòng.

Có ba gã đàn ông ở trong phòng. Hai gã ngồi vắt vẻo trên hai chiếc ghế ở hai đầu phòng, một gã nằm dài dưới sân, mặt úp xuống nền đá hoa trên một vũng máu.

Tôi không chú ý gì đến bọn đàn ông. Xác chết nằm đó cũng không làm tôi nhìn kỹ. Tôi đảo mắt nhìn tìm Diễm Lan.

Nàng ngồi thu mình trong một chiếc ghế bành ở giữa phòng. Nàng bận chiếc áo sơ-mi dài tay trắng, quần jean xanh, đi dép xăng-đan bằng gót với những chiếc quai nhỏ như sợi giấy. Nàng ngồi thu cả hai chân lên ghế. Mái tóc nàng phản chiếu ánh đèn óng ánh.

Có một người chết trong phòng này. Tuy chưa biết mặt Vũ Dương nhưng linh tính cũng cho tôi biết chắc người chết là Vũ Dương. Y bị bắn ở ngực hoặc ở mặt. Vũ Dương không thể là hai gã mặt mũi gian ác ngồi kia. Và trên mặt Diễm Lan có nhiều vết thâm tím. Hình như một mắt nàng bị sưng.

Nàng như nhìn thấy tôi cả từ trước khi tôi bước chân vào phòng. Và nàng nhìn ngây tôi. Cả người nàng biểu lộ sự kinh khiếp và tuyệt vọng. Rồi nàng mở miệng để nói một câu gì đó với tôi.

Nhưng tên Khôi đã bước tới và tát mạnh vào mặt nàng. Một cái tát trái tàn nhẫn và hung bạo. Đầu Diễm Lan va mạnh vào thành ghế và nàng kêu lên một tiếng khế.

Tôi nhảy tới đánh Khôi, nhưng trước khi tôi kịp đâm gã, hai tên côn đồ chực sẵn ở đó đã thanh toán xong tôi. Một báng súng đập mạnh và ngọt vào đầu làm tôi gục xuống chân Khôi. Cảm giác cuối cùng của tôi là gục xuống chân gã như thể tôi có vẻ như kẻ quì gối cầu xin gã tha cho một cái tội gì đó thật lớn.

Bóng đen chụp xuống tôi nhưng chắc chỉ trong năm bảy giây đồng hồ sau tôi đã tỉnh lại. Tôi thấy tôi nằm trên sàn nhà và ngay trước mắt tôi là một đôi giày gia, loại bottine cổ cao và hai miếng thung đen hai bên. Trong phút bàng hoàng, và hoảng loạn ấy bộ óc choáng váng của tôi bỗng nghĩ rằng đôi giày này phải là giày Gia. Ở Saigon hồi này giày Gia là hiệu giày được giới ăn diện đi nhiều nhất. Giày Gia đã thay thế cho hiệu giày Trinh nổi tiếng 10 năm trước. Trước kia giày Trinh 500 đồng và bây giờ giày Gia 5000 đồng. Giá giày trong 10 năm nay tăng lên tới 20 lần...

Như vì tôi nghĩ đến nó, một chiếc giày di chuyển và mũi nó thúc mạnh vào bụng tôi làm cho tôi từ nằm sấp quay lại nằm ngửa. Tên vừa đá tôi cúi xuống nắm áo tôi kéo lên. Gã thốt một tiếng cười mũi và mặt gã hiện rõ sự hoan hỉ như việc gã vừa đá tôi là một cử chỉ thân thiện giống như một cái vỗ vai giữa hai người bạn lâu ngày mới gặp.

Bộ mặt gã tròn như cái đĩa lớn. Tóc gã vừa quăn vừa dày để dài che kín hai vành tai. Con mắt gã có màu xanh đục và tôi biết gã là Tây lai khi nhìn tôi cái mũi lõ nhòm xuống mồm gã.

Tên côn đồ đàn em thứ hai đứng xa tôi hơn. Tay gã cầm khẩu súng và khẩu súng ấy như liền làm một với những ngón tay xương xẩu của gã. Hình dáng gã khác hẳn với tên lai vừa đá tôi. Gã cao và gầy, mặt gã dài và nhọn như một lưỡi dao. Gã bận áo đen, quần đen, đi giày đen. Da mặt gã cũng đen. Trông gã như một chú đạo tì cháu ngoại của ông Nê Ru.

Khôi đứng trước mặt Diễm Lan, gã chỉ tay:

- NGồi đây. Vai trò người hùng của chú mày chấm dứt rồi. Tao đã để cho chú mày đóng cương vị hơi lâu. Điều chú mày cần nhớ nhất để khỏi ăn hận là... tao là đạo diễn và chú mày chỉ là thằng đóng một vai trò do tao sắp xếp.

Tôi gượng đứng dậy nhưng hai đầu gối vẫn còn run, tôi ngồi như ngã xuống chiếc ghế gỗ chỉ.

Bên tay tôi là máy điện thoại. Tuy tôi không liếc nhìn nhưng Khôi cũng biết ngay là tôi để ý đến điện thoại. Gã nhếch mép:

- Tao khuyến cáo chú mày đừng rờ tay đến điện thoại. Trước hết vì chú mày không đủ thì giờ quay số, hai nữa dù có gọi được cho cảnh sát chú mày cũng chẳng nên đại dột. Bởi vì bọn cớm đã tìm thấy xác thằng Quý và đang rất muốn tìm tên sát nhân.

Im lặng nặng nề, tôi cố gắng nói:

- Anh đã giết Vũ Dương rồi, anh còn muốn gì nữa ?

- Muốn có sự cộng tác của Vũ Dương phu nhân.

- Cộng tác... làm gì ?

- Làm những gì cần làm để lấy lại một két sắt nhỏ thôi nhưng đựng đầy kim cương trị giá 50 triệu.

Tôi vẫn chưa hiểu gã định nói gì, định làm gì ? Gã muốn lấy lại số kim cương nhưng gã đã giết mất Vũ Dương, người duy nhất biết nơi phi cơ rơi cùng với số kim cương ấy. Không lẽ chuyện phi cơ rơi là bịa đặt và Vũ Dương cất giấu số kim cương ấy ở trong vi-la này và gã muốn Diễm Lan phải chỉ chỗ giấu ?

Tôi nhìn Diễm Lan. Nàng cũng có vẻ không hiểu những ý định của Khôi như tôi. Trong lúc đó tên Khôi bác sĩ cúi mặt đi đi lại lại trong phòng. Gã có vẻ suy nghĩ. Đúng như lời gã tự giới thiệu, gã có vẻ là một nhà đạo diễn điện ảnh đang suy tính thực hiện một đoạn phim khó.

Tôi nhìn người đàn ông bị bắn chết nằm sấp trên sàn. Hắn bận chiếc áo Monlagut đen, quần sẫm và đi giày đen. Tôi nhớ lại lời

khuyên của tôi : nên bận y phục đen hoặc xám để dễ lẫn trong bóng tối. Rõ ràng là Vũ Dương đã bị bọn côn đồ bắt gặp và bắn chết trong lúc sửa soạn ra khỏi nhà. Tôi nhìn thấy một phần khuôn mặt Vũ Dương. Mái tóc hắn quá dài. Có thể hắn đã trốn trên trần nhà này cả tháng trời và không có dịp đi hớt tóc. Hắn có khuôn mặt hơi dài, nước da trắng. Hắn khá đẹp trai nhưng hơi yếu. Cũng có thể là trong thời gian sau này hắn đã không ăn không ngủ được vì lo âu, vì suy nghĩ. Trong nhiều ngày kể từ khi nghe Diễm Lan nói đến Vũ Dương, tôi vẫn thắc mắc tưởng tượng không biết chồng nàng là người thế nào. Bây giờ tôi đã biết chồng nàng chỉ là một cái xác chết có mái tóc quá dài.

Khôi cất tiếng hỏi hai tên đàn em:

- Hai thằng mày lau chùi hết dấu tay để lại trong nhà này rồi chứ ?

Gã Tây lai nhanh nhẩu đáp:

- Thừa vâng. Sạch nhẵn. Có tìm bảy ngày cũng không còn nữa cái dấu tay.

- Thằng nào giữ chìa khoá chiếc xế Falcon ?

- Em...

Gã mặt mâm mót chiếc chìa khoá xe của Diễm Lan dơ lên. Khôi ra lệnh:

- Đưa cho thằng Xoa. Xoa... Mày lái chiếc Falcon đem ra bỏ ở trước cửa chợ rồi đi bộ ra trước cửa nhà bưu điện. Tụi tao chờ mày ở đấy. Chúng mình sẽ lên du thuyền trên chiếc xe con cóc của chú mày.

Gã chỉ tôi. Sau đó, gã nói với tên mặt mâm :

- Chờ cho bọn tao lên du thuyền xong xuôi rồi, việc của mày phải làm ở đây là lái cái xe con cóc đem về bỏ nó ở đâu đó trong thành

phố. Xong mày đi máy bay về Saigon, báo với Đại Ca Chưởng môn là bọn mình hạ được thằng Vũ Dương và tao với thằng Xoa cùng hai anh chị này đã xuống du thuyền đi tìm bảo vật. Báo với Đại Ca là mọi việc tiến triển tốt đẹp. Hiểu chưa ?

Tên Tây lai có cái tên là Xoa đi ra khỏi vi-la trước. Tôi và Diễm Lan nhìn nhau. Như vậy là đêm nay tôi và nàng vẫn lên được du thuyền như dự định nhưng thiếu Vũ Dương, nhưng thêm hai tên sát nhân nguy hiểm này. Tôi hiểu Khôi định dàn xếp để đổ tội giết Vũ Dương lên đầu Diễm Lan. Cảnh sát sẽ tìm ra Diễm Lan có liên lạc với tôi, nàng có đến kho hàng Thanh Long tìm tôi và từ đó họ sẽ tìm ra cũng chính tôi là tên đã giết Quý Trâu Lăn. Tôi và nàng bị tên trùm côn đồ kia trông thông lọng vào cổ. Khôi cũng nắm hết quyền chủ động và chúng tôi không còn có thể làm cách nào để thoát.

## Chương 9

Phách...

Khôi liệng cái mùi xoa cho gã mặt mâm:

- Nhét nó vào miệng người đẹp, để nàng đừng kêu giữa đường gây phiền nhiễu...

Phách, tên mặt mâm, đi tới nâng cằm Diễm Lan lên và nhét chiếc khăn tay vào miệng nàng. Gã làm việc này với vẻ khoái thú ra mặt. Rồi gã móc khăn tay của gã ra, lẽ tự nhiên là chiếc khăn tay này phải là một thứ khăn tay dơ bẩn, hồi hám kể từ ngày mua sài chưa được chủ nhân nó giặt lần nào, gã dùng chiếc khăn thứ hai này buộc ngoài miệng Diễm Lan, để nàng không thể nhả chiếc khăn trong miệng ra được. Gã buộc nút hai đầu khăn nơi gáy nàng Diễm Lan rùng mình khi bàn tay gã mặt mâm chạm vào mặt nàng. Nhưng nàng bất động không chống cự, chỉ có hai dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống trên má nàng.

Khôi nhìn đồng hồ tay, gã lại ra lệnh:

- Lên đường.

Tôi ngược mắt nhìn Khôi, tôi muốn nổi giận lắm nhưng không được, toàn thân tôi mềm như bún và đầu tôi, nơi bị đánh bằng cán súng, vẫn đau nhói. Tôi cố gắng cất tiếng:

- Nếu tôi không chịu đi với anh thì sao ?

Khôi làm một cử chỉ biểu lộ sự sốt ruột :

- Đừng có dở trò con nít. Tao nghĩ chú mày khá hơn thế. Khỏi cần bắt tao nói nhiều hơn, chắc chắn chú mày cũng thấy rằng chú mày không làm theo lời tao không được ? Nếu chú mày cần chứng kiến

cảnh em Diễm Lan bị hành hạ một lúc nữa cho khoái con mắt thì sẵn sàng. Tao sẽ cho thằng Phách này nó đập liều vùi hoa em. Nó đang ngứa ngáy chân tay muốn... đến làm xong là chết ngay nó cũng ô kê.

Tên Mặt mâm cười hềnh hệch:

- Đúng đó đại ca Cho đàn em trở tài đi. Mát mát gì đầu đại ca.

Miệng nói hai bàn tay gã lợi dụng ngay cơ hội đặt lên ngực Diễm Lan.

Tuy ngồi xa nàng, tôi cảm thấy toàn thân Diễm Lan co rúm lại như người bị điện cao thế giật.

Tôi ngồi lặng đi và tự chửi rửa sự ngu ngốc của chính mình. Tôi không thấy thù hận Khôi, bởi vì ở vào địa vị gã, gã phải làm như thế để áp đảo tôi. Tôi tự chửi rửa tôi vì tôi đã tỏ ra con nít. Tôi như kẻ bại trận phải đầu hàng vô điều kiện. Tôi không thể mở mồm ra chống đối. Ra khỏi đây tôi lập tức bị cảnh sát vồ liền vì tôi giết người và mở mồm ra chống đối tôi chỉ làm cho Diễm Lan thêm khổ và tôi thêm nhục nhã.

Tôi đứng dậy và Phách Mặt mâm nhìn tôi khinh bỉ. Gã như cay cú vì tôi không chống đối để gã có dịp vầy vò Diễm Lan. Khôi ra hiệu đi. Phách mặt mâm nắm lưng áo Diễm Lan, kéo nàng đứng lên và đẩy nàng đi về phía cửa phòng.

Đột nhiên Diễm Lan lạng người đi. Nhưng nàng chỉ muốn quì gối bên các Vũ Dương. Xong Phách mặt mâm có phản ứng quá nhanh, gã vồ được lưng áo nàng và kéo giật nàng lại.

Khôi đứng ở bên cửa, gã đã rút khẩu súng ra cầm tay, sẵn sàng ngăn tôi can thiệp. Khi tôi nhìn gã, gã lắc đầu như thầm nói với gã không ưa chuyện bạo động và những rắc rối kiểu này chỉ làm mất thời giờ.

Tôi gọi nàng :

- Diễm Lan...

Tiếng gọi quen thuộc làm nàng ngược lên, rồi nàng đảo đi về phía tôi. Tên Mặt mâm theo sát gót nàng.

Tôi dìu nàng đi ra khỏi nhà. Nàng nắm lấy tay tôi, đi như người mất hồn.

Bóng tôi và hơi mát của vườn cây đêm khuya bao trùm chúng tôi. Tôi cảm thấy có họng súng dí vào mạng sườn tôi và tiếng Khôi nói :

- Lên xe. Mày cầm lái, thằng Phách ngồi cạnh mày, tao và Diễm Lan ngồi băng sau. Lần cuối tao khuyên chú mày đừng dở trò đòi đóng vai người hùng.

Tôi dìu Diễm Lan đến bên chiếc xe tôi mượn để dùng trong đêm nay. Trước khi buông nàng, tôi xiết chặt bàn tay nàng, thầm nói nàng đừng sợ nhưng cơn xúc động làm cho nàng không ghi nhận được gì cả. Khôi đẩy nàng vào xe và lên theo nàng.. Tôi mở cửa ngồi vào sau tay lái, tên Mặt mâm lên ngồi cạnh tôi.

- Lái xe ra nhà bưu điện đón thằng Xoa. Xong chạy thẳng tới chỗ đậu thuyền. Chạy xe từ từ, đừng dở trò.

Trên đường đi về trung tâm thành phố, tôi nhìn thấy vài cảnh sát viên gác đường và một chiếc xe tuần tiễu của cảnh sát, nhưng vô ích, họ không thể giúp gì được tôi và Diễm Lan. Tôi không thể cầu cứu được họ.

Xoa, gã Tây lai, đã đứng chờ ven đường. Xe vừa ngừng gã đã nhảy lên xe. Chưa đầy 10 phút sau, chúng tôi đã tới nơi đậu du thuyền.

Bến nước vắng tanh không một bóng người. Đêm lại không trăng

sao, mặt biển đen và như có sương phủ, du thuyền tắt hết đèn ra khơi tàu tuần duyên ở cách xa vài trăm thước là có thể không nhìn thấy. Một đêm thật tốt để thuyền ra khơi.

Khi tôi ra khỏi xe, Phách ngồi thế vào sau tay lái. Tôi nghe tiếng Khôi nói nhỏ:

- Đậu ở đây chờ. Khi bọn tao đi được 5 phút mày hãy đi.

Tôi đi trên cầu gỗ lên thuyền trước, Khôi đi sau tôi, rồi Diễm Lan và sau cùng là Xoa.

Khôi có vẻ quen thuộc với du thuyền. Gã theo tôi vào phòng lái nhưng đứng lại ở cửa. Tay gã vẫn cầm khẩu súng, gã nói với tên đàn em:

- Đưa nàng xuống ca-bin và ở đó canh chừng nàng. Bỏ khăn trong miệng nàng ra.

Tôi có thể nhảy xuống biển và tôi có thể thoát nhưng Khôi biết hơn ai hết là tôi sẽ không làm thế. Vì có thoát được gã tôi vẫn bị cảnh sát bắt, và nhất là tôi không thể bỏ rơi Diễm Lan.

- Cho máy chạy đi — Khôi bảo tôi — Tao lên gỡ dây buộc thuyền. Chờ tao trở xuống hãy cho thuyền rời bến.

- Rồi bến đi đâu đây ? Tôi hỏi lại gã

- Chờ đến lúc thuyền ra khơi đã tao sẽ nói đi đâu.

Tôi gượng khôi hài:

- Mở máy là có tiếng động cơ nổ, đại ca không lấy làm phiền khi có tiếng động nổ chứ ?

Gã nhún vai:

- Hoàng Chương... Tôi biết chú uất ức vì chú không phản ứng gì được nhưng uất ức là không nên. Chuyến đi này quan trọng lắm. Chúng ta không tham dự một chuyến đi chơi biển như bọn nhà giàu. Một số kim cương trị giá cả trăm triệu đang chờ đợi chúng ta ở chuyến đi này. Tôi hy vọng chú tỏ ra phục thiện, sự phục thiện của chú không phải do hèn nhát mà ra. Đó chỉ là sự hợp lý. Trường hợp của chú rất nguy, chú cũng cần vụ này thành công để có tiền ra sống ở ngoại quốc. Cả Diễm Lan cũng thế. Nếu hai người trở lại thành phố bây giờ, hai người sẽ bị bắt ngay vì tội giết người. Chú sẽ bị tử hình rồi giảm án xuống khổ sai chung thân còn nàng nhẹ lắm cũng ở tù 10 năm. Hai người không thể thoát được nếu trở lại. Còn như nếu hai người có thiện chí hợp tác, hai người sẽ không thiệt. Sau khi lấy lại được số kim cương, hai người sẽ được chia một phần, và đưa nhau lên sống ở Manilla hay HongKong tùy ý. Có tiền, hai người đi sống ở đâu cũng được. Như vậy không hơn ư ?

Lời gã nói vẽ ra một viễn ảnh thần tiên trước mắt tôi. Vũ Dương, chồng nàng, đã chết rồi. Không còn gì ngăn cách này yêu tôi và đi sống với tôi như một cặp vợ chồng trẻ tuổi, yêu nhau. Và có tiền nữa. Cuộc đời sẽ thần tiên biết là chừng nào. Tôi sẽ có thể có nàng làm vợ.

Để dấu đi sự xúc động và không muốn cho tên sát nhân nguy hiểm ghê gớm này nhìn thấy tim đen của tôi, tôi cầu nhàu :

- Được rồi... Được rồi... Nói ít chứ.

Máy thuyền nổ êm. Khi Khôi trở lại, tôi cho thuyền từ từ rời bến. Biển lặng và sóng êm, chuyển ra khơi êm đềm và dễ dàng hơn tôi dự tưởng nhiều. Chỉ một thoáng sau hải cảng Đà Nẵng đã nằm sau lưng chúng tôi với những dãy đèn nhấp nháy. Khôi ngồi trên chiếc ghế xé tay mặt tôi, gã rút thuốc châm hút.

- Vụ này thực hiện thật hoàn hảo, không thừa không thiếu chi tiết nào. Chú đồng ý không ?

Gã mở chuyện. Chúng tôi không cần nói lớn tiếng vì động cơ tuy nổ nhưng vẫn êm. Khi nào thuyền ra ngoài khơi và tôi cho máy gia tăng tốc độ, trong phòng lái này mới có tiếng động lớn và khi nói phải to tiếng.

Tôi cười mũi:

- Giết người là nghề của các anh. Các anh quen quá rồi, còn thừa còn thiếu vào đâu được nữa ?

Khôi hiểu tôi nói đến vụ giết Vũ Dương, gã không tránh nói đến chuyện đó. Trái lại, gã nói ngay đến tên Vũ Dương :

- Vũ Dương ? Việc đó không thể tránh được.

- Tôi hiểu. Đó chỉ là một tai nạn.

- Không phải là tai nạn. Đó là một chuyện mà bọn tôi dự đoán sẽ xảy ra. Bọn tôi không muốn giết hấn nhưng nếu hấn nhất định ngoan cố, tất phải giết. Bọn tôi cũng biết nếu giết hấn có thể sẽ gặp khó khăn nhưng đó là một trở ngại không thể tránh được. Vượt được là thắng, vượt không được là thất bại. Chuyện đời chỉ có thế. Không thể có sự dễ dàng ngồi chơi xơi nước mà thành công.

Gã khôn và hiểu đời hơn tôi tưởng. Tôi bắt đầu thấy sợ gã hơn trước vì sự tính toán hợp lý đó của gã.

Kẻ thù của tôi trên du thuyền này không phải chỉ là một tên sát nhân lạnh lùng mà thôi, gã là một tên sát nhân biết suy nghĩ, có mưu kế và sành tâm lý. Như chuyện không cần hỏi nhiều, gã đã biết ngay là tôi yêu Diễm Lan và tôi sẽ không thể chịu đựng được khi thấy nàng bị hành hạ. Gã biết gã nắm được Diễm Lan là gã nắm được tôi. Và gã nghĩ đúng.

Gã yên lặng với điều thuốc lá trên môi vài phút rồi tiếp:

- Nhân tiện đây, để tôi nói cho chú biết rõ vai trò của chú trong chuyến đi này. Chú là người ngoại cuộc mà tôi đưa vào cuộc. Vụ này còn nhiều bí ẩn mà chú chưa biết và tôi tưởng chú cũng chẳng cần biết. Chú chỉ cần biết những gì tôi sắp nói cho chú biết.

Tôi phải bắt buộc đưa chú vào cuộc vì một lẽ dễ hiểu là nếu không có chú, tôi cũng phải nhờ tới tài chuyên môn lái tàu và lặn của một người khác, sẵn có chú đã được Diễm Lan móc nối, tôi sai luôn chú tiện hơn. Cả tôi và thằng Phăng Xoa dưới kia đều không ai biết lái tàu biển, nhất là không biết tìm vị trí trên biển và lặn xuống biển để với đồ.. Tôi có thể lái tàu đi quanh quần ven biển nhưng lái tàu vượt biển thì chịu.

Như vậy có nghĩa là tôi cần có chú, tôi không có lợi gì hết nếu chú tịch, tôi không muốn giết chú nhưng nếu chú định hại tôi, tôi vẫn sẵn sàng đưa chú xuống biển cùng với năm bảy viên đạn đồng đen trong người chú như thường.

Làn môi mỏng của gã nở một nụ cười tàn nhẫn tột độ:

- Nói vậy chứ dù chú có định giết tôi, tôi cũng không giết chú đâu. Đừng sợ. Tôi sẽ để nhẹ cho chú một phát vào đầu gối để chú làm Tôn Tần ngồi đó lái thuyền cho tôi đến nơi nào tôi muốn. Chú hãy tưởng tượng tình cảnh chú bị dạt như thế nào khi chú quanh quẩn trong phòng lái này với một chiếc đầu gối bị vỡ và làm độc, máu mủ thối tha, chú muốn giết cũng không được và chú biết chắc là nếu có lên được hải cảng nào, người ta cũng chỉ có thể cứu mạng chú bằng cách cưa chân chú. Hơn nữa, tôi còn Vũ Dương phu nhân. Xin lỗi... Việc nhắc đến chồng nàng có thể làm chú khó chịu. Từ nay tôi chỉ gọi nàng bằng cái tên Diễm Lan. Đồng ý ?

Tôi là thằng không thích đàn bà. Tôi có máu lạnh đậm với đàn bà nhưng thằng Phăng Xoa, thằng đàn em của tôi, rất tiếc... lại là thằng lúc nào cũng đói đàn bà. Nó với thằng Phách lúc nãy từng can tội hiếp dâm. Cũng như giết người, hiếp dâm là một cái bệnh. Khi đã

hiếp một lần, lần sau thằng đàn ông đó chỉ được hiếp dâm mới có thể thoả mãn. Với đàn bà đồng tình, chúng nó lại không thích. Tôi không nói để dọa chú đâu, thực sự tôi hơi ngán chuyện sống trên du thuyền này quá lâu với Diễm Lan ở cạnh, không biết tôi có thể đủ sức ngăn được nó làm bậy khi cơn điên của nó nổi lên hay không.

Như vậy nghĩa là thằng Phăng Xoa sẽ không ước mơ gì hơn là được tôi cho phép... dày vò tấm thân bạc triệu của Diễm Lan. Nó sẽ làm nàng tả tơi trước mặt anh và anh càng điên, nàng càng đau chùng nào nó càng khoái chùng ấy. Tôi khuyên anh đừng giúp nó có dịp làm chuyện ấy. Bởi vì một khi tôi đã cho phép và con lợn lòng của nó đã sống chuồng là tôi cũng không còn cách nào ngăn nó nữa chùng. Ngăn nó lúc đó nó dám giết luôn cả tôi và anh. Tôi chỉ dùng đến cách hành Diễm Lan nếu anh từ chối cộng tác hay dở trò làm khó tôi.

Anh hiểu chưa ?

Tôi trừng mắt nhìn gã. Gã cảm thấy tôi muốn chồm tới xiết cổ gã mặc dầu tôi có thể bị gã nổ súng trúng bụng, nên gã vội nói:

- Nếu chú chịu cộng tác, tôi hứa danh dự với chú là tôi sẽ không để nó chạm tay vào người Diễm Lan. Nếu nó lên cơn, tôi sẽ bắn nó. Chú phải tin tôi...

Tôi thở ra một hơi dài và một lần nữa, toàn thân tôi lại mềm nhũn không còn chút khí lực.

- Tôi tin anh...

Tôi nói như người hết hơi, thều thào :

- Nhưng anh cũng phải nhớ một chuyện... nếu anh để nó làm ầu nàng, tôi sẽ liều mạng bắt chết mọi hậu quả.

Khôi cũng thở ra một hơi dài. Gã biết là cơn nguy hiểm đã qua và gã

quay súng lại dắt vào bao da nơi ngực :

- Vậy thì tốt. Tôi hứa sẽ giữ gìn Diễm Lan nguyên vẹn cho chú, chú hứa đưa du thuyền tới chỗ phi cơ rớt và lặn xuống vớt két kim cương lên. Vớt được số kim cương đó tất cả chúng ta đều sung sướng. Tại sao lại giết nhau khi chúng ta có thể sống sung sướng mãi đời, khi chúng ta có một kho châu báu đang nằm chờ chúng ta đến lấy mang đi ? Chúng mình giết nhau là vô lý. Thù hằn nhau cũng vô lý nữa. Chú muốn được sống với Diễm Lan như vợ chồng và theo tôi nhận xét thì nàng cũng chẳng mong ước gì hơn. Đây là cơ hội tốt nhất để hai người thực hiện ước mơ ấy...

Tôi nhìn gã:

- Anh muốn tìm chỗ phi cơ rớt nhưng anh giết người duy nhất biết chỗ đó ? Anh sẽ tìm cả đời anh cũng không thấy.

Gã thần nhiên:

- Tôi không ngu dần đến nước ấy. Ngoài Vũ Dương ra, còn có người biết chỗ phi cơ rớt. Chú nghĩ tôi mang Diễm Lan đi theo làm chi ? Mang nàng theo để cho chú giải trí chắc ?

Gã có vẻ coi tôi như con nít. Thái độ ấy của gã làm tôi bất mãn :

- Mẹ kiếp. Đừng có lên mặt đàn anh. Anh nên nhớ rằng chỉ có một mình Vũ Dương ở trong phi cơ khi phi cơ rớt xuống biển. Nếu phi cơ rơi trong rừng thì may ra còn có thể nhận được dấu vết cây cối, núi đồi và may ra còn có thể tìm thấy, phi cơ rơi trên biển và chìm xuống biển thì vô phương. Phải là người biết rõ lắm về vị trí, kinh tuyến, giới tuyến v.v... Lại phải có bản đồ và dụng cụ ghi dấu ngay mới có thể xác định được gần đúng chỗ phi cơ chìm. Ngay cả mang Vũ Dương đi tìm, tôi còn sợ sợ là tìm không thấy...

Gã vẫn quả quyết và bình thản:

- Yên trí đi. Vũ Dương đã chỉ rõ địa điểm cho vợ hắn biết.

- Trong trường hợp này, tôi dám nói quyết với anh rằng anh sẽ không sao tìm thấy. Không bao giờ tìm thấy, dù anh có tiêu phí cả đời anh trong việc này.

- Không đồng ý với chú về chuyện này. Chú cũng nên biết rằng đã có lúc, khi thấy bị bọn tôi bao vây gắt quá, Vũ Dương đã tính chuyện để cho vợ hắn và một tay thợ lặn tin cẩn nào đó ra khơi một mình. Như vậy có nghĩa là phi cơ rớt ở một chỗ nào đó dễ tìm, gần một hải đảo hoang vu nào đó hay một bãi san hô nào chẳng hạn. Tất nhiên là việc tìm lại được xác phi cơ là khó, nhưng không đến nỗi quá khó như chú nói. Vũ Dương phu nhân sẽ chỉ chỗ và thuật lại những gì chồng nàng nói cho bọn mình biết. Và điều quan trọng hơn cả là nàng đã nhận nàng biết chỗ. Nàng đã nói ra vị trí đó rồi. Chú mày có biết bây giờ cũng không còn là quá sớm... Phi cơ rớt ở phía Tây một hải đảo nhỏ sếu tên là đảo Bọ Cạp. Chú mày nên dỡ bản đồ ra tìm đảo đó trước đi...

Tôi cầu nhàu:

- Nếu đúng là đảo thì nó nằm lù lù trong bản đồ, việc gì phải tìm. Lúc này chúng ta còn có nhiều việc phải làm hơn. Như việc giương buồm. Anh có thể giữ tay lái để tôi lên boong giương buồm.

Gã bỗng dưng cười nhẹ:

- Tao thấy dường như chú mày bị Vũ Dương phu nhân cho vào xiếc hơi nặng. Nàng lừa dối chú mày hơi nhiều nhưng không sao, rồi chú mày sẽ thấy nàng không phải là một người đàn bà đa tình tầm thường như chú mày tưởng. Và Vũ Dương cũng không phải là nạn nhân của bọn tao như nàng kể khổ. Chính ra Vũ Dương là thằng gian xảo, nguy hiểm nhất. Đi với vợ chồng nàng, sau khi chú mày làm xong bốn phận rồi, chú mày sẽ được giúp đỡ để nằm luôn dưới đáy biển. Đàn bà còn nguy hiểm hơn rắn độc. Đàn bà càng đẹp càng nhiều gian dối và càng nguy hiểm. Bà Hân Tố Tố đã khuyên

con trai Vô Kỵ như vậy, chú mày không nhớ sao ?

Gã đổi giọng:

- Chú mày toàn quyền hành động về... cơ khí trên du thuyền này. Đưa bọn tao đến nơi đến chốn, dù có tìm thấy xác phi cơ hay không, chú mày cũng được hậu thưởng, điều đáng nói nhất là chú mày sẽ không bị thanh toán như đi với vợ chồng Vũ Dương. Bọn tao là dân nhà nghề, bọn tao không ưa giết người một cách vô ích. Tao tin rằng chú mày biết chuyện đó. Lúc nào cũng có một thằng trong hai chúng tao thức canh chú mày, kể cả lúc chú mày ngủ cũng có một thằng tao thức canh. Tao rất mong chú mày đừng sinh sự để chuyến đi này được êm ả.

o o o

Buồm đã giương và gió đã thổi về hướng đông nam. Biển êm, sóng lặng và chuyến đi khởi đầu với những điều kiện thuận lợi. Nhưng tôi vẫn có linh tính là chuyến đi sẽ không thể êm đềm như thế này.

- Em tìm thấy cái này hay lắm trong cái sắc người đẹp mang theo. Em nghĩ đàn anh cần được khai báo...

Giọng nói vang lên ở cửa phòng lái làm tôi giật mình. Cái giật mình này cho tôi biết rằng thần kinh tôi đã bị căng thẳng và đó là một triệu chứng không tốt. Tôi quay lại Phăng Xoa, gã Tây lai có tới 85% rau muống, giá sống và nước mắm, sì dầu, đứng ở cửa phòng, tay cầm cái sắc tay của Diễm Lan đưa ra.

Khôi mở sắc và tôi thấy bên trong đầy những tập giấy bạc xanh. Toàn là đô-la. Nhiều quá. Tôi trở mắt nhìn. Không phải tôi hoa mắt vì đô-la mà là vì tôi nhớ ra lời Diễm Lan nói với tôi : vợ chồng nàng đã hết tiền, số tiền mua du thuyền là số tiền cuối cùng của vợ chồng nàng, nàng phải bán nữ trang, bán chiếc xe Falcon. Nàng không hề nói cho tôi biết là vợ chồng nàng còn từng này đô-la xanh.

- Em có mạn phép đếm sơ qua. Hơn 80.000 còn nằm trong sắc này.

Túi của.

Tôi thốt lên:

- Làm cái gì mà nhiều dữ vậy ?

Phăng Xoa nheo cặp mắt gian ác nhìn tôi :

- Thằng cha này kỳ cục... Bộ anh cho là tôi vu oan cho người đẹp sao ? Bằng chứng đây chứ đâu. Anh cũng nhìn thấy như tôi là nàng xách cái sắc này lên tàu, không phải tôi.

Khôi tắc lưỡi :

- Xoa.. Mày đừng lấy làm lạ. Thái độ của hắn là thái độ tự nhiên của người thấy rằng mình bị đàn bà đẹp đánh lừa. Nàng nói với hắn rằng vợ chồng nàng hết nhẵn tiền và bị anh em mình săn đuổi thê thảm. Anh em mình là những thằng độc ác ôn còn đồ khốn nạn còn vợ chồng nàng, nhất là nàng chỉ là nạn nhân. Tuy nhiên — gã nhìn tôi — việc nàng nói với chú rằng nàng, hết tiền cũng không hoàn toàn là nói dối, nàng hết tiền Việt Nam, còn đầy là tiền Mèo mà.

Như muốn nói cho tôi nhìn rõ hơn bằng chứng gian dối của Diễm Lan, Khôi đẩy cái sắc tới dưới chân tôi. Sắc đã mở. Gã cầm cây đèn pin chiếu vào đó. Tôi nhìn thấy bên trong sắc thật chật ních những tập giấy đô-la 100 và 50 đồng.

Tôi thốt lên một tiếng chửi thề và thuận chân đá mạnh cái sắc trở lại chỗ Khôi ngồi, Khôi vẫn thản nhiên trong lúc thằng Xoa trừng mắt:

- Thằng này ngứa ngáy muốn tẩm quất đây... Đàn anh cho phép em trở tài... ?

Nó như chỉ chờ đợi một cái gạt đầu của tên Khôi là nhảy tới đánh tôi. Nó đã biết chuyện tên đồng nghiệp của nó — Quý Xe Tăng Tàu Bò gì đó — bị tôi đánh chết và chuyện đó càng làm cho nó náo nức

muốn thử sức tôi. Nó có vẻ nguy hiểm hơn tên Quý. Tất nhiên nếu chỉ dùng sức người, tôi không ngại nó, xong nó có một khẩu Luger nòng ngắn gài ở thắt lưng, và một con dao găm gài ở túi dao bên mép quần cao bồi. Chỉ cần nghĩ rằng bị thất lợi, nó dùng đến súng, dao ngay lập tức.

Nhưng đàn anh của nó lắc đầu:

- Bỏ đi Tám. Mày không nhớ đã bao nhiêu lần tao nói rằng tao không thích dùng đến sức mạnh sao ? Sức mạnh của chúng mày là cái gì ? Bọn khỏe xác chỉ là những thằng vai u thịt bắp đi làm đầy tớ cho người có trí khôn. Trong những cuộc tranh chấp thời buổi này, sức mạnh thể xác là thứ vứt đi. Chỉ có trí khôn, mưu mẹo mới đáng quý. Mà trí khôn là một cái gì những thằng như mày không có...

Thằng Tây lai cười cầu tài:

- Đã có đàn anh có trí khôn. Đủ rồi. Em mà khôn nữa là thừa. Nhất là nếu em khôn quá, chưa chắc em đã sống lâu được với đàn anh...

Làn môi mỏng và tàn nhẫn của Khôi chuyển động thành một nụ cười. Gã có vẻ bằng lòng :

- Mày nói đúng đó Xoa. Các cụ ngày xưa có câu là “Người khôn nói 100 câu tất có vài ba câu sai, kẻ ngu nói 100 câu tất có vài ba câu đúng”. Mày nên nhớ rằng Me sừ Hạng Vũ ngày xưa khỏe là như thế, cử được đỉnh nặng ngàn cân, sức khỏe đánh ngã được ngàn người, nhưng tranh nhau ngôi vua với lão Lưu Bang bụng phệ, vẫn bị thua họ Lưu như thường. Như sự phụ tao là Gia Cát Vũ Hầu đó, sức trời gà không chặt, ra trận chỉ cầm quạt lông nhưng chỉ huy được cả ngũ hổ tướng của muôn đời là Quan Công, Trương Phi, Triệu Tử Long... Tao dám chắc nói về sức khỏe thì Quan Công chỉ dễ nhẹ một quả đi-rếch, sự phụ tao cũng dính chặt vào tường bóc bấy ngày không ra...

Thằng Tây lai xoa xoa bàn tay vào nhau :

- Đàn anh biết lái tàu máy mà. Em biết. Ở Saigon em vẫn thấy đàn anh đi chơi Ski Nautique với lái HorsBord... Đàn anh có thể lái cái du thuyền nhẹ này hoặc là chỉ cho em lái. Nếu trên du thuyền này chỉ có hai anh em mình... với nàng...

Khôi nhìn tôi, nó dơ một ngón tay về phía tôi:

- Nếu không có thằng kỳ đà này.. chuyển đi sẽ du dương biết bao. Em lái thuyền, đàn anh dzui thú với nàng dưới ca-bin. Em cam đoan là em sẽ không đòi hỏi gì bao giờ đàn anh chán sẽ đến lượt em. Em chỉ cần nhòm trộm cũng đủ mãn nguyện. Đàn anh nên biết nhiều khi nhòm trộm còn khoái hơn là hành sự. Em có cái máu hơi bản là khoái nhòm trộm.

Khôi gạt đi, gã nghiêm nghị:

- Mày vừa nói một câu khôn khôn, nghe được thì lại phang ngay một câu ngu thấy mờ tỏ. Lái Horsbord chạy trong sông là một việc, lái tàu chạy ngoài biển là một việc khác. Khác hẳn nhau. Ngu như mày có học đến 20 năm cũng không lái được tàu biển. Muốn lái được tàu biển phải giỏi Toán. Mà Toán học một cái gì mày không thể hiểu biết. Tính Nhân, tính chia mày còn không biết làm...

Xoa gân cổ cái:

- Đàn anh nói sao chứ lái tàu cần gì phải giỏi Toán ? Bọn tài công Ba Tàu chúng nó học trường nào sao chúng nó lái được tàu đi khắp thế giới phẳng phẳng.

- Thôi đi. Đừng bắt tao phải nói nhiều...

Khôi gất. Gã miệng nói không muốn nói nhiều nhưng thực ra gã nói nhiều và thích nói hơn ai hết. Tôi ngờ gã cũng thích có dịp để chứng tỏ cái khôn, cái hiểu biết của gã. Gã tiếp:

- Bọn tài công Ba Tàu khác. Chúng nó đi theo tàu từ nhỏ, chúng nó

lái theo kinh nghiệm. Và chúng nó cũng phải học chứ, học ngay những tài công cha anh chúng nó. Chúng nó không đi theo bản đồ nhưng nhìn hướng sao trên trời, chỉ cần nhìn mây chúng nó biết trước đích xác là mấy ngày nữa có bão, bão lớn hay bão nhỏ như thế nào.

Gã hướng về phía tôi:

- Mình cần có chú tài công đây để có thể đi đến nơi, về đến chốn. Nói cho mày biết để mày buồn là du thuyền này có thể không có mày nhưng không thể thiếu chú tài. Nghe chưa. Khi tìm được kho tàng, lại còn phải lặn xuống vớt kho vàng lên nữa...

- Lặn xuống thì có gì khó ? Em lặn cũng được. Chỉ cần có bình dưỡng khí...

Khôi giải thích dài dòng về sự khó khăn khi lặn xuống đáy biển. Hai tên ngồi gần tôi nhưng tôi không còn nghe chúng nói gì với nhau nữa. Tôi đang bận suy nghĩ về tình trạng bi đát của tôi với Diễm Lan.

Bi đát và đen tối. Ở đầu chuyến đi này có Thần Chết đợi chờ hai chúng tôi. Có là con nít cũng không thể tin được chuyện sau khi tìm ra được xác phi cơ cùng hộp kim cương trong đó, bọn côn đồ này sẽ để cho tôi và nàng sống. Chúng sẽ thủ tiêu tôi dù chúng nó tìm được xác phi cơ hay không. Biển xanh kia sẽ là mồ chôn chúng tôi.

Nỗi thương hận dâng trong tim tôi. Tôi thương Diễm Lan. Tôi quên việc nàng nói dối tôi để chỉ còn thấy thương nàng. Vài lời dối trá đáng kể gì ? Trong trường hợp của nàng, nàng bắt buộc phải dối trá. Để hy vọng ra đi, để sống. Tình cảnh nàng còn bi đát hơn tôi nhiều. Tôi dù sao cũng đã quen thuộc với những cuộc phiêu lưu như thế này, tôi đã từng chiến đấu và đụng mặt với Tử Thần nhiều lần. Còn nàng, nàng chỉ là một người đàn bà, nàng vừa chứng kiến cảnh chồng nàng bị người khác bắn chết. Vũ Dương chết như một con thú bị săn đuổi, tới đường cùng vẫn không thoát. Y chết khi thấy sinh lộ thấp thoáng trước mắt.

Chồng nàng đã chết và nàng cũng sắp chết. Tôi tin rằng không cần tôi nói, Diễm Lan cũng biết như vậy. Sau khi nàng chỉ cho Khôi Bác Sĩ biết địa điểm, gã sẽ lạnh lùng cho nàng nhào xuống biển, thân nhiên như gã vớt xuống biển mẫu thuốc lá đã hết thuốc. Nếu nàng không chịu nói, gã sẽ làm cho nàng khổ sở đến sống không nổi mà chết cũng không xong.

Tôi lạnh người khi nghĩ đến chuyện có thể Diễm Lan không biết rõ vị trí phi cơ rớt. Có thể Vũ Dương không chịu chỉ rõ cho nàng biết xong tên Khôi Bác sĩ cứ nhất định là nàng biết. Nếu nàng chỉ không đúng chỗ ?

Tôi không dám nghĩ nhiều hơn. Không cần nhiều tưởng tượng, tôi cũng thấy trước cuộc sống trên chiếc du thuyền này sẽ là một địa ngục. Một địa ngục của Diễm Lan và tôi.

o o o

Việc làm thứ hai của Phăng Xoa, tên Tây lai, sau việc tìm thấy túi bạc Diễm Lan mang theo, là việc lục soát tủ lạnh đựng thực phẩm. Nó có vẻ khoái trá khi thấy trong tủ chứa nhiều la-ve hộp và rượu mạnh. Nó ôm mấy hộp la-ve vào ca-bin và hoan hỉ nói với Khôi:

- Yên trí lớn, đàn anh. Phi-di-đe lớn không chê được. Hai anh em mình cùng em Diễm Lan chui cả vào trong đó ngủ cũng vừa. Nhiều món đồ hộp ra gì lắm, có cả cam tươi nữa.

Không nhìn tôi, nhưng tôi biết Xoa cố tình trêu tức tôi:

- Anh Cả Dẫn dự bị đưa em bé đi làm một châu trắng mặt linh đình trên biển nên sắp sẵn nhiều rượu mạnh lắm. Rất tiếc anh em mình đến phá đám làm cho chàng và nàng mất dịp vui thú. Đàn anh tin không... Em dám quả quyết rằng nếu không có anh em mình tới can thiệp, tên Vũ Dương cũng bị thủ tiêu. Tên đó nhất định không thể sống được...

Xoa mở hộp bia và đưa cho Khôi.

Khôi hỏi lại:

- Mà nói cái gì kỳ vậy ?

Xoa cười khếch khếch:

- Đàn anh vờ. Ở đời này có cái gì mà đàn anh không hiểu ? Em nói là anh Cả Đần này sẽ hợp tác với em Sếch-Xy cho anh chồng bị mọc sừng của em làm một phát pờ-lông-dông xuống biển. Tất nhiên là sau khi anh chồng mọc sừng đã cần thận chỉ vị trí phi cơ rớt cho anh Cả Đần biết...

Không nhìn lại tôi cũng nghe tiếng cười nhẹ của Khôi:

- Cũng có thể. Ở đời này tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra. Cũng có thể là anh bạn chúng ta đây sẽ hợp tác với người đẹp thủ tiêu Vũ Dương, mà cũng có thể là vợ chồng Vũ Dương sẽ lạng lẽ cho anh bạn đây đi tàu suốt. Từ ngàn xưa, đàn bà và tiền bạc vẫn là hai nguyên nhân làm cho đàn ông háng hái giết nhau. Hai anh đàn ông nào cũng có máu tham đầy mình cùng lênh đênh trên biển với một chị đàn bà khêu gợi, đa tình và một rương đầy kim cương. Sống thế nào được mà chẳng giết nhau. Họ giết nhau không phải là chuyện lạ, họ đưa nhau yên lành được tới Manila, tao mới cho đó là chuyện lạ.

o o o

Nhân lý do hết thuốc lá, tôi nói với Khôi tôi xuống phòng ngủ lấy gói thuốc mới. Gã thần nhiên gật đầu. Xoa ngồi ở trên đầu cầu thang nhìn xuống, nó không cần phải xuống tận phòng theo tôi.

Tôi muốn nhìn thấy mặt Diễm Lan, tôi cũng muốn xuống chỗ đặt giường ngủ, tìm quanh xem có món gì khả dĩ dùng làm khí giới được hay không. Tuy nghĩ vậy, tôi thất vọng từ trước khi tìm kiếm. Tôi biết rõ hơn ai hết là trên du thuyền này không có vật gì có thể

tạm dùng làm vũ khí. Dù tôi có súng đi nữa, một tôi và một khẩu súng cũng khó có thể địch lại được hai tên côn đồ thiện nghệ giết người.

Phòng ngủ của du thuyền có 4 cái giường, hai chiếc lớn bên trong, hai chiếc giường bên ngoài có thể kéo ra và xết lại sát vào vách. Diễm Lan nằm trên một chiếc giường bên trong. Như một người máy, tôi bước vào và đứng bên giường nhìn xuống nàng.

Nàng nằm đó mặt nhợt nhạt như một xác chết. Hai quầng mắt nàng thâm đen như nàng vừa qua nhiều đêm không ngủ. Đôi mắt nàng nhắm nghiền và từ đó tôi tôi thấy nước mắt ứa ra. Nàng tưởng người vào là một trong hai tên côn đồ nên vẫn nằm yên không mở mắt nhìn.

Khi tôi định quay trở ra, nàng biết người đứng đó là tôi. Đôi mắt nàng mở lớn và tôi thấy nước mắt chan hoà trong đó :

- Chương... — nàng khẽ nói — Em xin lỗi. Em rất hối...

Một lần nữa nàng ngỏ lời hối hận nàng đã kéo tôi vào vụ này. Lời ấy với tôi không phải là lời mới lạ, nàng đã nói như thế nhiều lần. Nhưng lần này, khi cả hai chúng tôi cùng bị sa lầy gần ngập tới đầu, tôi xúc động một cách lạ kỳ khi nghe nàng nói. Tôi muốn an ủi nàng, muốn khuyến khích nàng nhưng tôi không biết nói gì. Tôi chỉ gượng:

- Chúng ta hãy còn sống, em đừng tuyệt vọng.

Xoa ngồi ở đầu thang, đôi cảng dài của nó chắn ngang lối đi. Nó tưởng tôi phải bước qua hai cảng nó nhưng đi tới, tôi phóng chân đá mạnh vào mắt cá chân nó, miệng nói lớn :

- Tránh ra cho bố mày đi.

Nếu tôi có quẹt diêm trong một hầm thuốc nổ, phản ứng có lẽ cũng chỉ nhanh đến thế là cùng. Đang ngồi, nó bật dậy như người có lò

xo, hai mắt nó rực lửa như mắt người điên lên cơn...

Khôi Bác sĩ ngăn chặn không cho trận xung đột nổ bùng. Tôi thầm hài lòng khi thấy rằng sống trên du thuyền này, chưa chắc gã trùm côn đồ này đã thanh thản. Gã cũng khổ sở vì phải luôn luôn dùng uy quyền ngăn chặn những trận xung đột đe dọa nổ bùng bất cứ lúc nào.

## Chương 10

Xoa hặm hực ngồi xuống, và chừng 5 phút sau, cơn bão tố dịu đi. Khôi nói:

- Mày xuống ngủ đi, Xoa. Để Vũ Dương phu nhân nằm ở trong mày nằm trên cái giường bên ngoài. Tao chia thời khắc thức ngủ như thế này ban ngày thì không có gì đáng nói, xong ban đêm chú Hoàng Chương sẽ thức một nửa đêm canh tàu, tao sẽ thức một nửa đêm. Như vậy là khi chú Hoàng Chương canh tàu, mày phải thức canh với chú ấy. Khi chú ấy ngủ, mày cũng ngủ, tao canh tàu một mình.

Xoa vẫn hực hoặc:

- Canh cho tàu chạy có gì là khó ? Tôi cũng canh được chứ gì ?

- Thôi đi. Xuống ngủ cho được việc — Khôi cắt ngang — Xong vụ này, tao hứa tao sẽ mua mày nguyên một con tàu, để mày tha hồ lái, mày muốn đi sang Tàu, sang Nhật tùy ý. Nhưng bây giờ mày phải chịu khó nghe lời tao. Xách cái túi bạc này xuống...

Khi Xoa đi khuất, Khôi quay lại tôi:

- Chú nên nghe lời anh khuyên... Đừng gây sự với thằng ấy. Nó là một thằng nguy hiểm.

Tôi cười nhạt:

- Anh cũng lo sợ có chuyện dữ dội xảy ra trên du thuyền này ? Nếu nó nổi điên lên và giết chết tôi trước khi tôi giúp anh tìm ra được sổ kim cương, anh sẽ khốn đốn. Không có tôi không những là anh không mong tìm ra sổ kim cương ấy mà cả chuyện làm sao cho thuyền trở về, anh cũng chịu chết.

- Tại sao tôi lại để cho nó hại chú ? Vô lý. Tôi là thằng không bao giờ

làm những việc vô lý, nhất là những việc có hại. Tôi đã nói tôi không thích giết người mà ?

- Tất nhiên anh sẽ không giết tôi với Diễm Lan trước khi anh tìm ra được sổ kim cương. Nhưng sau khi tìm ra rồi, có cái gì bảo đảm là anh sẽ không thủ tiêu hai chúng tôi ? Vì chúng tôi là những chứng nhân duy nhất chứng kiến anh giết Vũ Dương.

- Đúng như chú nói, nhưng sự kiện ấy cũng không bắt buộc tôi phải giết chú và Diễm Lan. Bởi vì chú cũng can tội giết người như tôi. Tội chú nặng ngang với tội của tôi. Nếu chú và nàng có trở về nước, chắc chắn chú sẽ không dám tới thẳng cảnh sát tố cáo tôi giết Vũ Dương. Việc mà chú có thể làm hại tôi là gửi thư tố cáo tôi. Xong thư không phải là một bằng chứng trước toà án. Khi tìm được sổ kim cương, tôi đại gì trở lại Việt Nam để bị rắc rối với cảnh sát ? Tôi sẽ thừa điều kiện sống như một ông hoàng lưu vong ở Cannes, Geneve, Riviera. Tôi sẽ tạo cho tôi một lý lịch khác, 10 năm hay 15 năm sau tôi có trở về Việt Nam vì thèm ăn cà, tương, rau muống, thịt chó cũng chưa phải là muộn. Khi đó hồ sơ vụ Vũ Dương đã trở thành giấy mực, có hỏi cảnh sát chưa chắc đã tìm ra.

Gã ngồi trên chiếc ghế dài đối diện với dàn bánh lái du thuyền, tôi đi quanh quần trong phòng lái và thản nhiên tôi ngồi xuống đầu ghế. Tôi muốn bắt ngờ chẹn cổ gã và đoạt khẩu súng trong mạng sườn gã. Dù gã có hứa hẹn hay thề thốt nặng lời đến thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn biết chắc rằng dù có tìm thấy xác phi cơ và sổ kim cương hay không, tôi và Diễm Lan cũng không thể sống.

Tôi ngồi xích lại gã hơn chút nữa. Gã đã ở trong vòng tay tôi...

Làn môi mỏng của gã bỗng nở một nụ cười mỉa mai:

- Tôi biết chú sửa soạn làm gì...

Giọng nói của gã lộ âm thanh thú vị, gã đùa với tôi như người lớn đùa với một anh con nít :

- Chú định đoạt khẩu súng của tôi phải không ? Súng đây, tôi sẵn sàng đưa cho chú. Không việc gì chúng ta phải vật nhau như hai anh đồ vật. Tôi đã nói tôi không ưa dùng vũ lực mà...

Và gã rút súng ra thật.

Gã đưa cán súng cho tôi. Sự ngạc nhiên làm tôi ngồi ngây ra như tượng.

Thấy tôi không chịu đưa tay ra cầm khẩu súng, gã đặt nhẹ khẩu súng xuống ghế và quay đi thản nhiên như không có gì đáng để ý.

- Súng không có đạn.

Tôi kêu lên. Gã lại cười nhạt :

- Súng không có đạn thì tôi đeo nó làm gì ? Bộ tôi điên hay sao mà mang súng không có đạn ?

Tôi vồ lấy khẩu súng lên coi. Trong cối có đủ 5 viên đạn đồng sáng chói.

Tôi lùi lại và chĩa súng vào ngực gã, trầm giọng:

- Mẹ kiếp... Anh tưởng tôi không dám bắn sao ?

Thản nhiên như giáo sư lành nghề giảng một bài đã thuộc lòng gã nói rành rẽ:

- Không phải là chú không dám bắn, nhưng riêng trường hợp này, tôi biết chú sẽ không bắn. Vì nhiều lẽ. Thứ nhất: chú không muốn trở lại Đà Nẵng ngay lúc này vì ở đó cảnh sát đang chờ chú. Thứ hai: tôi biết chú không phải là người có thể lạnh lùng bắn chết một kẻ không tấn công chú. Bắn người trên mặt trận khác mà bắn người khơi khơi trong nhà như thế này là một chuyện khác hẳn. Nếu tôi

cũng cầm súng bắn chú thì chú có thể bắn tôi dễ dàng, nhưng nếu tôi không gây hấn lại không cả kháng cự nữa thì chú vô phương. Muốn giết người, ta phải có máu sát nhân. Tôi biết chú không có máu sát nhân. Chỉ vì thằng Quý Xe Tăng ngu ngốc đến gây sự đánh chú nên chú mới đánh trả và không may nó chết. Tôi biết hơn ai hết là chú không định tâm đánh chết nó.

Không còn biết nói gì, tôi vẫn lăm lăm khẩu súng trong tay và gã vẫn ung dung nói:

- Nhưng lý do chính để chú không bắn tôi đêm nay là thằng Xoa đang ở dưới kia với Diễm Lan. Nó cũng có súng và nó đang chờ đợi có dịp là bộc lộ cơn hờn giận của nó. Khi cơn điên thú vật của nó nổ ra, nó sẽ tàn nhẫn, ác ôn kinh khủng. Chỉ cần chú làm một cử chỉ gây bạo động là tôi khổ, chú khổ, Diễm Lan cũng khổ...

Những tiếng gã nói như những mũi dao nhọn xỉa vào tim tôi. Tôi gằn giọng:

- Tôi cóc cần biết có những gì xảy đến với người đàn bà ấy. Anh không thể dùng năng để đàn áp tôi.

Gã mỉm cười:

- Chú tưởng vậy đó. Nhưng chỉ cần nàng rú nhẹ lên một tiếng là chú thay đổi lập trường ngay. Chú có muốn thí nghiệm không ?

Tôi bắt đầu run giọng:

- Như vậy có nghĩa là anh coi tôi là một thằng đàn ông không có chút bản lĩnh gì ?

- Không phải thế. Chú có nhiều bản lĩnh lắm chứ, tôi biết chú từng chiến đấu trong đội Người Nhái, chú từng tham dự cuộc xâm nhập Bắc Việt 10 phần chết đến chín, tôi biết chú từng được thiên hạ luyện cho thuật giết người hiểm độc và tối tân. Chỉ cần dùng hai bàn

tay không, chú có thể giết người không một tiếng động. Xong, trong vụ này, chú là người bị động ngay từ đầu. Tôi đã nghiên cứu kỹ về chú ngay từ sau buổi trưa tôi gặp chú với Diễm Lan trong căn nhà mát bên hồ...

- Anh biết Diễm Lan định làm gì ngay từ hôm đó hay sao ?

Tôi cố nghĩ là gã bịp, nhưng những gì xảy ra từ hôm đó tới giờ này cho tôi biết rằng gã nói đúng sự thật :

- Tất nhiên là tôi biết. Tôi biết chú không phải là tình nhân của Diễm Lan nhưng tôi giả tưởng làm để cho hai người yên trí. Tôi cũng biết Vũ Dương bị rút phi cơ và y không mang được số kim cương ấy về Việt Nam. Tôi chỉ chưa biết phi cơ rút ở đâu mà thôi. Tôi biết Diễm Lan chỉ tìm chú vì chú là thợ lặn và có nghề tài công và việc đó có nghĩa là nàng và Vũ Dương định nhờ chú mua tàu và đưa họ ra biển. Khi theo dõi chú và Diễm Lan tới ven biển đêm hôm đó, tôi vẫn giả vờ như tưởng chú là tình nhân của nàng, tôi chỉ cho hai thằng Phách và thằng Xoa đánh chú sơ sơ để thúc đẩy việc mua du thuyền và ra đi cấp tốc. Tôi đoán biết khi du thuyền mua xong, Vũ Dương thế nào cũng phải xuất hiện để lên thuyền ra đi. Mọi chuyện xảy ra đều đúng như tôi đoán sẽ xảy ra, chỉ có một bất ngờ là Vũ Dương nhất định kháng cự để bị bắt chết. Nhưng đó là chuyện cũ rồi.

Gã đưa tay ra:

- Bây giờ chú đã chịu trả lại tôi khẩu súng chưa ?

Mồ hôi toát ra đầy trên mặt tôi, tôi chĩa súng vào giữa hai mắt Khôi và dùng ngón tay cái đẩy con chó lên. Tôi muốn chứng tỏ cho gã biết rằng tôi nhất định bắn vỡ óc gã dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra. Gã coi tôi đúng như thằng con nít và gã đã nắm được cổ tôi ngay từ đầu tôi như con chuột đi quanh quần trong cái bẫy gã dương sẵn ra cho tôi. Chỉ cần ngón tay tôi ấn xuống là gã chết nhưng tôi run như tàu lá trước gió.

Như người không biết sợ là gì, Khôi thản nhiên cất tiếng:

- Xoa...

Tiếng gọi ấy làm cả người tôi đang căng thẳng như sợi dây đàn sắt đứt, mềm nhũn ra...

Tôi vội vàng đưa khẩu súng cho gà cùng một lúc có tiếng thằng Tây lai hỏi trả lời:

- Chi đó ?

Đút khẩu súng vào túi da đeo dưới nách. Khôi nói xuống:

- Mày cẩn thận chuyện thuốc lá. Mày cứ quen tay vứt tàn thuốc bừa bãi quanh chỗ mày ngủ dụi tắt, lỡ cháy trên thuyền này rắc rối lắm đó. Mày có nhớ mày đã để thuốc là cháy trong chỗ mày ngủ bao nhiêu lần rồi không ?

o o o

Lâu lắm sau đó khi tôi quẹt lửa châm điếu thuốc, hai tay tôi vẫn còn run.

Cơn giận qua đi thật nhanh, bây giờ tôi chỉ còn cảm giác tuyệt vọng. Tên côn đồ nguy hiểm này đã chứng minh cho tôi thấy tôi hoàn toàn bất lực trong cuộc tranh chấp này. Đúng ra, không còn cả sự tranh chấp giữa tôi và gã. Chưa có lúc nào tôi được kể là đối thủ của gã. Tất cả những gì tôi làm gã đều biết trước hết, biết trước và hoá giải. Chính gã còn làm cho tôi có những phản ứng theo ý gã. Gã biết về tôi nhiều hơn cả tôi biết về tôi.

Thần kinh tôi bị khủng hoảng nặng nề qua cuộc chứng minh vừa rồi trong lúc gã vẫn ung dung, nhàn nhã và vui vẻ:

- Tôi không coi chuyện vừa xảy ra là quan trọng — gã nói — Tôi

cũng chẳng lấy gì làm hứng thú hay thích chí khi thấy chú không bắt tôi. Việc phát hiện ra những nhược điểm của đối phương và khai thác những nhược điểm đó đã lấy lợi cho mình là chuyện thường, chẳng có gì đáng tự hào, Tôn võ Tử nói biết mình, biết người, trăm đánh trăm thắng là thế, ông tướng cầm quân cần biết nhược điểm của địch, người võ sĩ khi lên đài cũng vậy, đánh ping-pong, tennis cũng rứa. Tôi cũng có những nhược điểm mà chú không biết đó thôi. Nhược điểm nặng nhất của chú là Diễm Lan.

Tôi gắt lên :

- Kệ xác Diễm Lan...

Khôi cười nhẹ:

- Đừng nói thế. Kệ xác Diễm Lan thế nào được. Nếu chú kệ xác được nàng, giờ này chú đã không rách như cái mền ở đây. Cái gì bắt buộc chú phải giữ đúng lời hứa với nàng ? Cái gì đã ngăn không cho chú nghĩ đến chuyện cầm nhẹ số bạc 1 triệu đồng của nàng và ở lại Saigon ăn chơi ? Chú có đoạt số bạc ấy của nàng, nàng cũng chẳng làm gì được chú. Nhưng chú đã không làm như thế, chú đi mua du thuyền và cấp tốc trở ra để đón nàng đi. Những cái đó ngăn không cho chú mặc xác Diễm Lan.

Một lần nữa tôi lại phải nín thinh, vì gã có lý. Gã nói với tôi ôn tồn, hoà nhã, kiên nhẫn như người anh từng trải giải thích chuyện đời cho một thằng em cãi bướng:

- Tôi cũng xin lỗi chú về khoản tôi nói hơi nhiều. Các mưu sĩ thường sa vào cái tật chung là nói nhiều. Mưu sĩ thường phải kiêm cả biện sĩ. Lập mưu mà không thuyết phục được cho người ta tin là mưu của mình sẽ thành công thì còn làm mưu sĩ sao được ? Như Gia Cát Khổng Minh, sư phụ tôi, khi sang Đông Ngô dụ cho Đông Ngô đánh Tào Tháo, là một biện sĩ chứ không còn là mưu sĩ nữa. Nếu không chịu nổi những lời chất cây gậy cành, làm sao sư phụ tôi thuyết phục được Tôn Quyền, đánh đổ được lập luận chủ bại của bọn Lữ

Bố ?

Có lẽ vì cảm thấy mình vừa nói quá nhiều. Khôi lặng yên. Một lúc lâu sau, tôi phải hỏi:

- Anh nên nói thật cho tôi biết... sau khi Lan chỉ cho anh biết đúng chỗ phi cơ rớt, anh sẽ xử sự ra sao với nàng ?

Gã nhún vai:

- Nói thực với chú là sự sống chết của người đàn bà ấy không liên can gì đến tôi cả. Quăng nàng xuống biển cũng được mà để cho nàng sống cũng chẳng sao. Tôi hoàn toàn không bận tâm đến chuyện đó. Vậy thì suy nghĩ đến nó làm chi ? Đêm nay biển lặng, trời không trăng nhưng sao đêm lấp lánh. Chúng ta thường thức cảnh đêm khuya ở biển không thú hơn là nghĩ về sự sống chết của người đàn bà ư ?

Gã nhìn qua khung kiếng lên trời:

- Có một anh văn sỏi nào đó tả rằng những ngôi sao đêm lấp lánh kia như những hạt kim cương gắn trên tấm áo nhung. Mẹ kiếp. Anh văn sỏi ấy chắc cả đời không được sờ tay vào một viên kim cương nào, Hoàng Chương... Chú có thích thơ không ? Chú thích thơ Huy Cận hay Xuân Diệu ?

Tôi gượng cười đùa :

- Cả hai thằng cha ấy cùng cù lằn, thơ vớỉ thần như của nợ. Tôi chỉ khoái thơ quảng cáo thuốc lậu của Thi sĩ Xuân Tóc Đỏ thôi.

- Đó là quyền của chú — Gã vẫn nghiêm trọng tiếp tục cuộc bàn luận về văn chương — Nhiều nhà văn hóa của ta vẫn tự phụ ta có cái gọi là... bốn ngàn năm văn hoá, nhưng sự thực, chúng ta có những gì đáng kể là văn hoá ? Tự ái dân tộc là một chuyện, sự thực là một chuyện khác. Không thể cứ tự đề cao mình mà mình trở

thành có giá trị thật. Chuyện cũ bỏ đi vì nước Tàu rộng lớn quá, nước mình lại quá nhỏ, văn thơ bằng chữ Hán của ta không thể đem so sánh với Ba Tàu, kể từ ngày ta có chữ quốc ngữ và văn thơ mới đến nay, tôi tìm hoài chưa thấy một bài thơ nào tả cảnh biển rộng. Đường như tất cả những thi sĩ của ta chỉ sống quanh quẩn trên đất liền.

Một lúc sau gã mới tiếp:

- Có mấy câu này của Đinh Hùng, nhưng cũng chỉ mới nói đến có cửa biển...

*Ngàn trính nữ khóc sầu trên vọng các  
Gọi tên ta ngoài cửa biển u buồn.  
Ôi tiếng gọi thiêng, ta chết vì buồn.  
Yêu em lòng ta muôn thuở cô đơn...*

Lời ngâm thơ kiểu Tao Đàn của gã trong khung cảnh nàng làm tôi muốn hét. Trong lòng tôi là cả một lò lửa đang đỏ rực và gã ngâm thơ, nói chuyện văn chương.

Tôi cố dần lòng để khỏi hét lên, vì tôi biết có hét lớn, có chửi rửa gã cũng vô ích. Khi đã bình tĩnh lại được, tôi nói:

- Tôi xuống ca-bin

Khôi lắc đầu:

- Không được. Thằng Xoa nó đang ngủ.

- Tôi xuống là tôi xuống... Anh muốn làm gì cũng được. Cứ việc...

- Chú xuống đó làm gì ?

Tôi nói thẳng :

- Tôi cần nói chuyện với Diễm Lan

Phòng máy vẫn không bật đèn nhưng bây giờ mắt tôi đã quá quen với bóng đêm, dưới ánh sao mờ, tôi nhìn thấy rõ những nét phản ứng hiện trên khuôn mặt mỏng của Khôi.

Gã quả là một tên sành tâm lý người đời. Gã biết tiến lui đúng lúc và gã thật sáng suốt. Gã biết chiều ý thiên hạ những việc nhỏ để bắt thiên hạ phải làm theo ý gã những việc lớn. Gã có thể bắt tôi ở lại đây nhưng không, gã đi tới cầu thang, gọi xuống :

- Xoa... Phăng Xoa..

Thằng Tây lai bên dưới vắng tặc rồi cầu nhàu:

- Ngủ đi ngủ đi... Năm phút lại gọi...

- Cậu Năm xuống tâm sự với người đẹp. Mà đi chỗ khác chơi để cậu mợ được tự do.

Tôi bước xuống thang. Ca-bin sáng đèn, Phăng Xoa nửa nằm nửa ngồi trên chiếc giường ngoài. Gã để nguyên quần áo, cả giày vớ khi ngủ, gã chỉ cởi dây lưng da to bản và phanh ngực áo để lộ màng ngực đầy lông đen, rậm và soăn như lông chó ghẻ. Khi tôi xuống tới đây, gã đang vớ tay lấy điều thuốc lá gắn lên vành môi ướt. Mái tóc dài của gã rối bời xõa xuống trán và che kín hai tai gã. Trông gã thô bỉ như một con vật mang hình người.

Khẩu súng vẫn nằm trong bao da đeo ở mạng sườn gã, con dao găm vẫn gài ở mép quần cao bồi. Đôi mắt gã nhìn tôi lúc đó là mắt của một loài rắn độc:

- Mẹ kiếp... Làm tàng vừa chứ mà... — Gã nói, mép vẫn không nhếch lên... — Bớ mà sùng lăm rồi đó...

Tiếng Khôi bên trên vọng xuống :

- Xoa lên đây với tao mày, ở trên này một mình tao sợ ma...

Tôi hát ngón tay cái :

- Tô tô... Chủ mày gọi... vẩy đuôi chạy lên cho đúng kiểu chó Tây chứ...

Nước miếng ứa ra bên mép gã:

- ... Đ m Có ngày mày sẽ hối hận mày không được là chó...

Gã đi lên thang.

Tôi đi tới vạch tấm màn che nhìn xuống chỗ Diễm Lan nằm. Tất nhiên là nàng không thể ngủ được, nhưng nàng nằm nghiêng, xoay mặt vào vách và hai mắt nàng nhắm nghiền.

## Chương 11

DIỄM LAN, TÔI GỌI.

Nàng ghen ngào gọi lại tên tôi:

- Chương...

Nàng từ từ quay lại và mở mắt nhìn tôi. Mắt nàng bây giờ khô, nhưng tôi thấy trong đó ánh sáng đã tắt, mắt nàng vô hồn. Nàng như người mất hết tinh thần và khí lực.

- Em biết Vũ Dương có số đô-la ấy từ bao giờ?

- Từ lúc 5 giờ chiều nay, trước khi rời nhà để ra đi Vũ Dương mới cho em biết là còn số tiền đó.

Tôi thở ra một hơi nhẹ và sức mạnh dồn nén trong tôi như tiêu tan cùng với lời giải thích đó của nàng. Như vậy là tôi nghĩ đúng: số đô-la đó là của Vũ Dương, và Diễm Lancũng không biết là chồng nàng có số bạc lớn ấy. Nàng không nói dối tôi và tôi đã không làm khi tin nàng. Cái ung nhọt cay đắng của kẻ thấy mình bị lừa tan đi như chưa từng kết lại trong trái tim tôi. Tôi muốn quì xuống bên giường và ôm ghì nàng trong vòng tay. Nhưng tôi cố nén vì tôi nghĩ rằng nếu tôi ôm nàng lúc này, nàng sẽ không kháng cự, nhưng hành động đó chỉ là một sự tống tình. Nên tôi chỉ đốt một điếu thuốc lá hút vài hơi và gắn lên môi nàng.

- Tôi có nhiều chuyện phải xin lỗi em.

Nàng quay mặt đi như tránh nhìn thẳng vào mắt tôi và bàn tay nàng phát một cử chỉ tuyệt vọng:

- Anh trách em là phải, anh có lý khi thù ghét hay khinh em. Bởi vì em đã hèn nhát.

- Tôi không nghĩ là em hèn nhát. Em không thể chống cự lại bọn chúng. Tôi chỉ buồn khi nghĩ rằng em đã nói dối tôi về vấn đề tiền, nhưng bây giờ tôi hiểu, không phải em nói dối tôi mà là vì em không biết.

- Khi bọn chúng nó ập vào và bắn chết Vũ Dương, em có thể bằng nhiều cách, báo tin cho anh là có biến để anh đừng đến, để anh khỏi bị bọn chúng bắt. Nhưng em đã hèn nhát không làm...

- Nếu em báo tin cho tôi bằng cách làm náo động, bọn chúng ngần ngại gì mà không giết em?

- Chúng không dám giết em vì em là người cuối cùng biết chỗ phi cơ rơi. Chúng chỉ có thể làm em khổ. Nhưng nếu em có phải chết đi nữa, đó cũng là chuyện tự nhiên. Vụ này là việc riêng của em và Vũ Dương. Nhưng em đã để mặc cho anh bị liên lụy. Em muốn nói nhiều lắm với anh, nhưng không biết phải nói sao.

- Em không cần nói. Tôi chỉ cần em thành thật với tôi. Mọi chuyện khác đều là thừa.

- Tại sao?

Một câu hỏi rất thường, nhưng tôi cũng không trả lời được.

- Tôi cũng không biết tại sao? Tôi chỉ thấy rất đau nếu Lan nói dối tôi.

Nàng kết luận trong mấy tiếng:

- Em không lừa dối anh. Em nói với anh tất cả những gì em biết. Có thể vài hiểu biết của em sai, nhưng không phải là em bịa đặt.

Lẽ ra, tôi phải trả lời là vì tôi yêu nàng.

Tôi thở dài và dịu giọng:

- Tôi thành thật chia buồn với Diễm Lan về cái chết của Vũ Dương.

Nàng cũng thở dài:

- Cả anh và em cùng không có trách nhiệm gì trong cái chết đó. Chúng ta đã làm hết sức nhưng chúng ta thất bại từ trước mà chúng ta vẫn không biết. Khôi hẳn biết từ lâu rằng Vũ Dương ẩn núp trong vi-la. Hẳn biết chúng mình tổ chức ra đi và hẳn để mặc cho chúng mình tổ chức, đến phút cuối cùng hẳn mới can thiệp.

Đầu tro trên điệu thuốc lá của nàng dài dần. Nàng ngồi dậy tìm đĩa gạt tàn. Và nàng mỉm cười nhìn tôi. Tôi yêu nàng, thương nàng như chưa bao giờ cảm thấy với một người đàn bà nào khác. Trước đây tôi đã có lần tưởng rằng tôi đã yêu, đã gặp tình yêu, bây giờ tôi biết chắc những lần trước đây tôi chưa hẳn là yêu. Tình yêu là hy sinh, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện hy sinh cho một người đàn bà nào hết. Tôi có thể hy sinh hết cho Diễm Lan, hết cả đời sống. Tên Khôi mưu sĩ ở trên kia biết là tôi yêu Diễm Lan, nhưng chắc chắn gã không biết tôi yêu nàng đến thế. Yêu đến sẵn sàng chết vì nàng.

- Vũ Dương nói cho em biết vị trí phi cơ rớt từ bao giờ ?

- Ba giờ chiều nay.

- Em có yêu cầu Vũ Dương nói không ?

Nàng lắc đầu:

- Không. Em cũng chẳng bao giờ hỏi về chuyện đó. Và Vũ Dương cũng ngượng nên không tiết lộ gì với em.

- Tại sao lại ngượng ?

- Ngượng vì... đó là chuyện bất hợp pháp. Em nghĩ đàn ông phải

làm những chuyện bất hợp pháp, có thể bị tù tội, để có tiền, thường có mặt cảm với vợ con. Sợ vợ con khinh bỉ. Vũ Dương cũng thế. Khi em kết hôn với Vũ Dương, anh ấy là một sĩ quan không quân trong sạch. Kể cũng tội. Vũ Dương muốn có tiền, thật nhiều tiền, nhưng Trời không cho. Em tin có Trời, có số mạng. Mọi sự đều đã định trước... Người ta nói câu gì hay lắm đó Chương... Cái gì... một miếng ăn, một ly nước, đều định trước...

- Đó là do câu chữ Hán: “Nhất ẩm, nhất trác... giai do tiền định.” Một miếng ăn, một miếng uống... đều đã được định từ trước...

Tôi lặng yên. Nói đến định mệnh lúc này lại càng thêm bi quan. Nếu định mệnh xếp sẵn rằng tôi và nàng cùng phải chết trong chuyến đi này, chúng tôi còn chờ đợi gì mà không tìm cách chết ngay trong lúc này đi cho đỡ khổ ? Chờ đợi gì nữa ?

Nhưng hy vọng sống sót dường như chưa chết hẳn trong Diễm Lan. Đàn bà thường lạc quan hơn đàn ông, có điều ít người biết chuyện ấy. Nàng hạ thấp giọng như tiếng thì thào:

- Chúng mình có thể thoát chết được không Chương ?

Tôi cố gắng tìm câu trả lời nàng, nhưng không tìm được. Chúng tôi sẽ bị thủ tiêu, chắc chắn như thế, dù có tìm ra được xác phi cơ hay không. Chúng tôi chỉ có một lối thoát là bỏ du thuyền trốn đi. Nhưng trốn đi đâu ? Làm sao bỏ du thuyền được ? Lênh đênh giữa đại dương trên một con thuyền nhỏ, lúc nào cũng có hai tên sát nhân canh giữ, làm sao chúng tôi trốn đi được ? Du thuyền có hai chiếc xuồng nhỏ, mỗi xuồng ngồi được hai người, treo ở ngay ca-bin, nhưng dù cho chúng tôi có lặn hạ được xuồng xuống biển và dắt nhau xuống đó, rời du thuyền, chúng tôi cũng không chèo được vào bờ. Chúng tôi sẽ chết khổ giữa biển. Đàng nào cũng chết. Nếu ngay đêm nay chúng tôi xuống được xuồng, chúng tôi có thể rơi vào bờ. Nhưng trở về Đà Nẵng, cảnh sát chờ đón chúng tôi. Đàng nào cũng chỉ có chết và chết.

Nhưng cũng chắc chắn là Khôi Mưu Sĩ sẽ không giết chúng tôi trước khi du thuyền tới nơi Diễm Lan nói là chỗ phi cơ rớt. Từ đây tới đó du thuyền đi trong khoảng bảy, tám ngày đêm, chúng tôi còn chùng đó ngày đêm đề sống. Sống và tìm cách thoát thân. Biết đâu lại chẳng có cách nếu số chúng tôi chưa chết ?

Tôi cần biết chắc Diễm Lan có được Vũ Dương nói thật địa điểm rớt phi cơ hay không.

- Khi cho em biết chỗ phi cơ rơi, Vũ Dương có dở bản đồ ra chỉ cho Lan không ?

- Không. Vì lúc đó trong nhà không có bản đồ. Vũ Dương chỉ có một bản đồ vẽ tay thôi, để ghi nhớ, không có gì đích xác cả. Phi cơ rớt ở một vùng biển phía Nam một hòn đảo hoang gọi là đảo Scorpion.

Tôi giựt mình. Vừa hồi nãy, tôi nghe Khôi nói rằng ở phía Tây của đảo.

- Phi cơ rớt gần một vùng san hô – Diễm Lan tiếp – Chỗ đó có san hô nên nước nóng, sóng biển chạm vào san hô nổi bọt trắng xóa. Tìm rất dễ. Vũ Dương nói như thế với em.

- Để tôi coi...

Tôi đứng dậy mở ngăn tủ lấy ra tập bản đồ.

Trên phòng máy cũng có một tập bản đồ y hệt tập này. Tôi cẩn thận mua tới hai bản để khỏi mất công mang lên, mang xuống. Tôi cẩn thận vì kinh nghiệm cho biết trên đại dương khi biển động, mưa gió thường thôi cũng dữ dội như bão tố trong đất liền, du thuyền bằng gỗ không kín bằng tàu biển bằng sắt, nếu để gió lộng thổi bay mất một tấm bản đồ thì rắc rối to.

Tôi trải bản đồ ra giường, Diễm Lan tò mò ngồi dậy nhìn tôi dùng thước đo và kẻ vạch. Tôi không cho nàng biết rằng hồi nãy Khôi nói

cho tôi biết rằng phi cơ rớt ở phía Tây đảo Scorpion, còn nàng nói là ở phía Nam.

Tôi cố trấn tĩnh để cho Diễm Lan không thể biết tôi tìm thấy gì, tôi đang nghĩ gì. Thực ra, tôi không ngạc nhiên khi tìm không thấy một vùng san hô nào hết ở cả phía Nam đảo Scorpion. Những tờ bản đồ này của tôi thuộc loại dùng cho người nhái, thợ lặn, có ghi đủ chiều sâu nông của đáy biển trong những ô 400 thước vuông một. Nếu là chỗ biển nông hoặc có đá ngầm bên dưới, sóng biển tới đó sẽ va chạm và nổi bọt trắng. Phi công như Vũ Dương ngồi trên phi cơ nhìn xuống thấy mặt biển nổi bọt trắng một vùng nên có thể tưởng đó là vùng san hô, nhưng quanh đảo Scorpion xa tới cả 10 dặm, không có một vùng san hô hay đá ngầm nào cả, đáy biển ở quanh đảo cũng rất sâu.

Việc lặn tìm xác một chiếc phi cơ quanh hòn đảo này trong những điều kiện mơ hồ như tôi có chỉ là một việc mò kim đáy biển. Nói ý định đi tìm xác phi cơ với những điều kiện này với những thợ lặn chuyên nghiệp, họ sẽ cười phá lên và gạt đi như nghe một chuyện con nít.

Tôi chỉ thấy có hai trường hợp: một là Vũ Dương biết, nhưng không chịu nói đúng. Vì sao Y đã tự ý nói cho vợ nghe mà lại không chịu nói đúng chỗ ? Chỉ có Y mới biết. Và Y đã chết. Trường hợp thứ hai : chính Vũ Dương cũng không biết đúng chỗ. Y tưởng là Y biết mà thôi.

Trong trường hợp nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ có thể tìm thấy xác phi cơ cùng rương sắt đựng kim cương trong đó. Tôi tin rằng Diễm Lan không biết đúng chỗ nhưng tên Khôi sẽ không tin như thế. Tìm không được, gã sẽ hành hạ, tra tấn Diễm Lan, làm cho nàng sống dở chết dở để bắt nàng phải chỉ đúng.

Làm sao bây giờ ?

Tôi ngồi ngáy nhìn xuống tám bản đồ chi chít những con số, những

màu sắc chen lẫn nhau, bỗng một tia sáng lóe lên trong óc tôi.

Tôi lật tấm bản đồ duyên hải Việt Nam ra xem. Ngay cả lúc này du thuyền mới chỉ đi xa hải cảng Đà Nẵng có 10 dặm. Hy vọng thoát chết như một cánh chim thấp thoáng trong tôi. Ánh đèn sáng trên thành phố sẽ hướng chúng tôi bơi về đây, nếu không chúng tôi chỉ cần bơi theo làn sóng. Ở gần địa lục vài chục dặm, sóng biển bao giờ cũng đánh vào bờ. Cứ bơi theo sóng là chúng tôi vào được đất.

Nước biển không lạnh lắm, chúng tôi có thể ở trong nước tới 24 tiếng đồng hồ mà nhiệt độ thân thể vẫn ở mức bình thường, nghĩa là không sợ chết cứng. Bơi được vào bờ bây giờ, người không quần áo, không tiền bạc, không giấy căn cước, chắc chắn tôi và Diễm Lan sẽ bị cảnh sát bắt ngay tức khắc. Nhưng bây giờ tôi thấy rõ dù có bị cảnh sát bắt, chúng tôi cũng còn sung sướng gấp ngàn lần, gấp vạn lần sống trên du thuyền này. Nhất là Diễm Lan.

Nàng có tội gì ? Với pháp luật, nàng chẳng có tội gì hết. Nàng mất tích, cảnh sát sẽ nghi nàng giết Vũ Dương, nhưng nếu nàng trở lại, với lời khai của nàng, cảnh sát sẽ vô được du thuyền và hai tên sát nhân. Khi thấy tôi và nàng trốn thoát, Khôi Mưu Sĩ sẽ bằng cách này hay cách khác cho du thuyền trở về địa lục. Gã có điên thì mới tiếp tục đi sang Phi Luật Tân, mà điên hay ngu thì tôi chắc chắn là không phải bệnh của gã.

Bắt được Khôi và tên đàn em gã là Phăng-Xoa, Diễm Lan sẽ vô tội. Tôi sẽ bị bắt giữ, đưa ra tòa, tổng giam vì tội giết Quý xe tăng. Tội ấy tôi sẽ nhận lãnh hậu quả tù tội, nhưng không sao, miễn là Diễm Lan còn sống và sống sung sướng, tự do. Tôi hoan hỉ chấp nhận tù hai năm cho nàng khỏi khổ, khỏi chết thê thảm.

Nên lắm, tôi nhất định thực hiện cuộc vượt thoát để trở về.

Diễm Lan muốn hỏi có chuyện gì làm tôi suy nghĩ lắm, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng của tôi làm nàng lặng im. Tôi đốt thuốc lá và suy nghĩ dữ dội. Tôi có thể bơi cả ngày trên biển, nếu một mình, tôi có thể bơi

nường theo sóng từ đây vào tới đất liền, cũng có thể tôi đuối sức, bị vộp bẻ chết trên biển – nhưng Diễm Lan thì vô phương. Nhảy xuống biển, nàng sẽ chìm lỉm sau năm phút.

Tôi không thể hạ xuống xuống biển và đón Diễm Lan xuống đó bơi về sau khi nói vài lời từ biệt Khôi và Phăng-Xoa hung hãn, tôi cũng không thể chế ngự được cả hai tên. Ngay cả chuyện lấy phao cấp cứu cho Diễm Lan đeo cũng không làm được. Phải làm sao bây giờ ?

Tôi ghé sát miệng vào tai Diễm Lan :

- Em đừng để chúng nó biết... Quanh đảo Scorpion không có vùng san hô nào cả. Có thể Vũ Dương không nói với em sự thật, cũng có thể chính hắn cũng ghi nhận sai. Điều chắc chắn là không bao giờ mình tìm lại được phi cơ. Tôi quyết định chúng mình nhảy xuống biển bơi trở vào bờ. Em chịu theo tôi không ?

Nàng gật đầu.

- Chúng mình có thể về được Đà Nẵng mà cũng có thể chết giữa biển. Nhưng phải liều. May ra thì sống. Nếu không nó sẽ róc thịt em vì nó nghi là em biết mà không chịu nói. Đằng nào cũng chết...

- Em biết. Em theo anh... Chết ngay em cũng theo anh...

- Em bơi khá không ?

- Trong piscine em bơi nhiều nhất là được một trăm thước.

- Thế là đủ rồi. Tôi sẽ vừa bơi vừa kéo theo em vào được tới bờ, chỉ cần em nổi trên mặt nước. Chúng mình chỉ cần một cái phao.

Nhưng phao buộc hết ở trên kia. Nếu tôi đến gần chỗ buộc phao, chúng nó sẽ biết liền. Nhất định phải có phao mới được...

Tôi nhìn quanh ca-bin và tìm thấy vật tôi cần dùng. Vật đó tuy không thể tốt bằng một cái phao, nhưng có thể tạm dùng làm phao. Đằng sau cái tủ ở góc ca-bin có một vòng cao su rộng lớn như cái ruột bánh xe hơi. Vòng cao su này được gắn ở đó ngăn không cho đầu tủ đập mạnh vào vách du thuyền khi có sóng lớn. Tôi đi giật cho vòng cao su rời khỏi lưng tủ và đem nó tới bên chỗ Diễm Lan nằm :

- Cái này sẽ là cái phao của em. Tôi để nó ở chân thang, chỗ này. Dù thằng Phăng-Xoa có xuống đây, trong lúc vô tình, nó cũng không để ý thấy đâu. Tôi sẽ đi lên phòng lái và thằng Phăng-Xoa sẽ trở xuống tiếp tục ngủ. Em đợi ở dưới này chừng năm phút. Xong em thản nhiên đi lên boong. Nếu thằng đó hỏi em đi đâu, em nói say sóng cần lên hóng gió. Khi em tới chân thang, em vớ lấy vòng này và vội chạy lên. Đừng để ý gì đến tôi, em cũng đừng chờ tôi... Lên tới trên kia, em nhảy xuống biển luôn. Chỉ cần em cầm chặt cái vòng này. Xuống tới biển, em choàng vòng vào người và cứ nổi ở đó chờ tôi. Đừng sợ gì cả. Tôi sẽ nhảy xuống biển sau em và bơi đến chỗ em. Em có thể làm được việc đó chứ ?

Nàng gật đầu:

- Dạ được.

- Trước khi nhảy, em nhớ tụt dép ra nghe. Cứ để cả quần áo như thế này mà nhảy xuống. Chúng mình cởi bỏ quần áo sau cũng không muộn.

Thấy tôi định đi lên, nàng níu tay tôi lại và dịu dàng :

- Chương. Một lần nữa em cảm ơn anh...

Giọng nói dịu dàng của nàng làm cho tôi cảm thấy là nàng tin chắc chúng tôi sẽ chết xa nhau dưới biển và nàng cần nói lời cuối cùng trước khi quá muộn.

Tôi vuốt nhẹ má nàng :

- Đừng sợ. Anh sẽ đưa em về tới bờ.

Cái chạm tay ấy gợi trong tôi một thềm muốn rục lửa và ôm ghì lấy nàng, hôn nàng trên tất cả da thịt thơm mát của nàng. Da thịt ấy được trời sinh ra để yêu đương, để được hôn, được ve vuốt, không phải là để trưng sinh dưới đáy biển. Tôi phải hết sức cố gắng để chống lại sự thềm muốn ấy.

o o o

Sau ánh đèn sáng trong phòng ngủ, phòng lái bên trên tối mờ làm cho mắt tôi trong vài giây đầu không nhìn rõ cảnh vật. Tôi nghe tiếng Xoa chửi thề và càu nhàu. Nó như không chịu được sự có mặt của tôi, hể trông thấy tôi là nó tức điên lên.

Khôi vẫn ngồi ở chỗ cũ. Tôi đi tới ngồi trước mặt gã:

- Hội Nghị Thượng Đỉnh tay đôi diễn ra trong không khí thông cảm và có kết quả tốt ?

Khôi hỏi tôi bằng giọng đùa giỡn nhưng không có ác ý.

Xoa thêm vào :

- Mẹ kiếp... Thông cảm và cởi mở nữa chứ. Đối phương bày tỏ thiện chí bằng cách cởi mở hết, không còn che đậy gì...

Khôi dục :

- Xuống ngủ đi Xoa. Mà cứ thiếu ăn, thiếu ngủ là mà khó chịu làm mất vui mọi người.

Xoa đứng lên. Nhưng gã chưa chịu đi xuống ngay. Gã đi tới thành du thuyền đứng nhìn xuống biển và khắc nhổ xuống nước. Gã càng bực tức khi gió biển thổi tạt đờm rãi của gã trở về mặt gã. Cả nước biển dường như cũng không chịu nhận một vật gì của gã.

Đợi cho Xoa xuống rồi. Khôi tiếp tục hỏi tôi :

- Nàng nói cho chú biết rằng nàng không hề hay biết gì về số tiền đô-la của Vũ Dương.

Tâm trí đang bị xáo trộn vì cuộc liều mạng nhảy xuống biển đào thoát sắp xảy ra, tôi lơ đãng trả lời :

- Tất nhiên.

- Tôi vừa hỏi chú một câu ngớ ngẩn – gã cười nhẹ – Tất nhiên là nàng không biết, lúc nào nàng cũng thành thật. Nàng có thể không thành thật với Vũ Dương, nhưng nàng thành thật với chú.

Tôi nhìn về phía Đà Nẵng. Vàng sáng mờ trên thành phố đó vẫn còn trông thấy ở góc biển. Bất giác tôi rung mình, nhưng may nhờ tối Khôi không để ý thấy. Khoảng cách giữa cho du thuyền này với bờ biển thật xa nhưng tôi vẫn tin rằng chúng tôi có thể trở vào bờ được. Vòng cao su sẽ giữ cho Diễm Lan nổi trên mặt biển, tôi sẽ nắm nàng vào vòng vừa bơi vừa kéo nàng theo. Khi nào mệt, chúng tôi cùng bám vào vòng để nghỉ, chúng tôi sẽ bơi về hướng vùng sáng mờ kia. Khi trời sáng và ánh điện đó mất, chúng tôi cứ bơi theo sóng. Thẻ nào cũng vào được tới bờ.

Chỉ cần Khôi không nghi ngờ gì về dự định của chúng tôi. Nếu gã biết, chỉ cần gã giữ chặt Diễm Lan dưới đó cho tới sáng là dù có cho tự do, chúng tôi cũng không còn có thể bơi về được nữa. Tôi nghĩ tới những giờ dằng dặc sắp phải trải qua dưới biển và muốn hút thuốc lá cuối cùng. Xong, nhớ lại kinh nghiệm của người nhái là trước khi nhảy xuống biển, nhất là ban đêm, không nên hút thuốc lá, vì khói thuốc có thể làm cho mắt mờ, nhìn không rõ nữa, tôi cố nhịn thêm. Diễm Lan sẽ còn khổ sở và chịu đựng nặng nề hơn tôi. Tôi đã quen với biển cả, với sóng nước, còn nàng... Phải là người đàn bà can đảm lắm mới dám nhắm mắt nhảy từ trên du thuyền này xuống biển đen dưới kia.

Diễm Lan chỉ cần nhảy xuống biển, tôi còn phải bơi tìm nàng. Trong đêm tối với sóng biển khá lớn này, việc tìm nàng có thể khó khăn và mất thì giờ, nhưng chỉ cần nàng nổi được trên mặt nước. Nhất là nàng đừng sợ hãi, kêu la...

Nàng sắp lên rồi. Tôi cảm thấy toàn thân như tê liệt vì cảm xúc. Nếu thằng Tây Lai chặn Diễm Lan lại, không cho nàng bước lên boong ?

Tôi cố gắng trả lời những câu hỏi của Khôi.

- Nàng chỉ cho chú thấy vị trí phi cơ nằm rồi chứ ?

- Đã.

- Chú đã kiểm soát trên bản đồ chưa ?

- Rồi.

- Có thấy vị trí như lời nàng nói không ?

- Hơi mơ hồ. Phải tới nơi mới biết chắc. Có thể Vũ Dương còn nói nhiều nữa nhưng nàng không nhớ. Nàng vừa bị cảm xúc quá mạnh khi các anh hạ sát chồng nàng ngay trước mặt nàng. Tôi tin nàng sẽ nhớ lại hết.

- Sáng mai, sau bữa ăn sáng đầu tiên trên du thuyền – gã nói, giọng nghiêm trọng để cho tôi biết rằng đây là một lời ra lệnh – Tôi, chú và nàng sẽ cùng họp trên bản đồ, để nghe nàng nói lại rõ ràng những gì Vũ Dương cho nàng biết. Tôi chỉ có một lời khuyên chú : tuy tôi không biết gì nhiều về biển cả, lặn vớt kho tàng dưới biển, song tôi cũng biết đủ để chú không thể lừa bịp được tôi. Một lần nữa tôi nhắc lại : chú nên thành thực cộng tác, sẽ có lợi cho hai người nhiều hơn là âm mưu qua mặt tôi...

Tôi vừa định nói khi bên dưới tiếng Phăng-Xoa bực dọc vang lên :

- Ê, đi đâu ?

Và tiếng Diễm Lan :

- Tôi say sóng, buồn nôn... Cho tôi lên trên đó. Để thở một chút...

Rồi tiếng Xoa gọi lớn :

- Đại ca... Có cho người đẹp lên đó hứng gió không ?

Khôi đáp ngay :

- Không. Bảo nàng nằm yên dưới đó. Đừng lộn xộn...

Nếu thằng Xoa đứng chặn giữa Diễm Lan và cầu thang thì nguy, nàng sẽ không thể xô ngã nó để chạy lên được. Nhưng rất có thể nàng đã tới được chân thang trong lúc thằng Xoa vẫn nằm dài trên giường. Đây là phút phải liều...

Tôi nhảy tới đám mạnh vào mặt Khôi. Cùng lúc, tôi la lớn :

- Nhảy đi...

Khôi ngã ngửa ra trong lúc tay gã đưa vào trong áo lấy khẩu súng. Diễm Lan vọt lên thang cùng với tiếng la của thằng Xoa đuổi theo nàng. Trong một chớp mắt, tôi nhìn thấy hai tay nàng ghì vòng cao su trước ngực và nàng bay qua thành du thuyền và biến mất...

Tôi nhảy tới chỗ Diễm Lan vừa bay qua thành du thuyền vừa vịn gập thằng Xoa thò đầu lên thang. Tay nó cầm súng nhưng nó không ngờ tôi đứng ở đây. Tôi đá mạnh vào ngực nó và nó ngã nhào trở xuống. Một tay vịn thành du thuyền, tôi tung mình rớt xuống biển theo Diễm Lan.

Vùng nước bao la chụp lấy tôi.

Vừa chìm xuống nước, tôi cố giữ để khỏi mất phương hướng của Diễm Lan, nàng ở ngay trước mặt tôi. Nổi lên, tôi phải bơi tìm nàng ngay. Quần áo, giày làm cho tôi vướng víu, nhưng tôi không thể có thì giờ cởi bỏ chúng trước khi tìm được Diễm Lan.

Nổi lên, tôi lắc mạnh đầu cho nước biển ra khỏi mắt. Du thuyền ở cách tôi chừng 50 thước. Ánh đèn làm nó sáng lên long lanh trên biển tối như một viên hồng ngọc. Cố nhìn về phía trước, nơi tôi tin rằng có Diễm Lan. Tôi không nhìn thấy gì hết ngoài những ngọn sóng cao. Đêm nay sóng biển lớn hơn sự ước lượng của tôi.

Tôi bơi về phía trước chừng 10 sải. Diễm Lan chắc chắn phải quanh quần ở chỗ này. Không cao giọng, tôi khẽ gọi:

- Diễm Lan... Diễm Lan...

Không có tiếng trả lời. Tôi bơi về phía tay phải và nổi lo sợ dâng lên trong tôi. Dừng lại, tôi lại gọi tên nàng.

Lần này có tiếng nàng đáp :

- Em... đây...

Nàng có vẻ như sặc nước.

Tôi bơi về phía phát ra tiếng nàng.

Hai lượn sóng cao áp tới, ép tôi vào giữa. Khi tôi nổi trở lên, mái tóc Diễm Lan ở ngay tầm tay tôi.

- Cảm ơn trời đất !

Tôi thào nói và vươn tay ra nắm lấy lưng áo nàng. Hai tay nàng ôm chặt lấy tôi. Hành động này làm cả hai chúng tôi cùng chìm xuống. Tôi cảm thấy lạnh. Cố đạp chân cho trôi lên, tôi vẫn bị nàng ôm chặt

:

- Vòng cao su đâu rồi ?

Miệng nàng đầy nước và nàng cố gắng nói :

- Mất rồi... Nhảy xuống mạnh quá... Văng ra...

Một làn sóng lớn đổ ụp xuống đầu chúng tôi. Diễm Lan nắm chặt áo tôi, nhưng sức mạnh của làn sóng cũng làm cho nàng rời ra. Tôi là người nắm giữ nàng lại. Nàng không biết cách để cho người lạng theo làn sóng. Tôi thấy rõ nàng vừa uống nước.

Khi trời trở lên, nàng nói tiếp câu bỏ dở vừa xong :

- Lúc nhảy xuống... mạnh quá... phao văng khỏi hai tay em. Em có trông thấy nó một lần, ở quanh đâu đây...

Tôi cố nén sợ hãi để hy vọng. Diễm Lan vừa nhảy xuống, vòng cao su chắc cũng chỉ quanh quẩn đâu đây, xa lắm là trong vòng trăm thước. May ra chúng tôi có thể tìm thấy. Nếu là ban ngày, việc tìm lại vật tối cần thiết đó thật dễ, nhưng bây giờ đang là ban đêm, trăng đã lặn và mặt biển chỉ là một vùng đen sì.

- Đừng sợ – tôi bảo nàng – Nắm lấy dây lưng tôi, em cứ để cho sóng đánh đi. Đừng cưỡng lại sóng...

Nhưng cùng lúc ấy tôi biết là chuyến vượt thoát đã hỏng. Dù Diễm Lan có giữ được phao đi nữa, chúng tôi cũng không thể trốn thoát. Du thuyền đã lượn một vòng và quay trở lại. Khôi biết lái tàu thạo hơn là tôi tưởng. Gã có nhiều tài, nhưng gã dẫu.

Cùng với tiếng động cơ của du thuyền nổi đều trên mặt nước mỗi lúc một lớn, tôi nghe tiếng Khôi gọi lớn:

- Hoàng Chương... Ở đâu la lên... Bọn tôi vớt chú. Chết uống.

Không thể về bờ được đâu.

Bây giờ Diễm Lan và tôi ôm nhau, bơi đứng một chỗ. Tôi cảm thấy nàng run lên :

- Không có phao. Về được đất không anh ? Nàng run run hỏi.

Tôi không còn có thể nói dối nàng :

- Chắc không được.

- Để em trở về du thuyền. Anh bơi về một mình đi.

- Cũng không được...

Nàng nói như van xin :

- Anh bơi về một mình được mà. Đi đi... Bỏ em ra.

- Không được mà. Nếu chúng bắt lại được em, chúng sẽ có cách bắt tôi trở lại với chúng.

Nàng hiểu. Nhưng giây phút này không phải là lúc chúng tôi có thể tỏ tình yêu thương nhau. Nàng chỉ sốt sắng :

- Nếu vậy... chúng mình liều bơi về. Được tới đâu hay tới đó.

Sau cơn hoảng hốt, Diễm Lan đã bình thản trở lại. Nàng biết rằng chúng tôi sẽ chết trên biển chậm nhất là vào lúc mặt trời mọc, nhưng nàng bất cần :

- Giúp em bỏ quần áo... Xong, chúng mình bơi về...

Giúp một người đàn bà bơi kém cỏi bỏ y phục giữa những làn sóng biển lớn ào ào đổ tới không phải là một việc dễ. Tôi ôm ngang lưng nàng để nàng rảnh tay lột áo ra khỏi đầu. Tôi cảm thấy làn da mịn

của nàng và tôi quên đi nỗi nguy sắp chết đuối. Tiếng la lối của thầy trò Khôi Mưu Sĩ đi xa dần. Trong đêm tối, chúng không trông thấy chúng tôi, du du thuyền chỉ cách chúng tôi chừng 50 thước.

- Em xong rồi.

Đến lượt tôi cởi bỏ quần áo. Tôi còn mang đôi giày dưới chân, nhưng tôi đã quen với việc này. Tôi quần áo sơ-mi của tôi ngang lưng tôi và bảo Diễm Lan nắm lấy áo.

- Cứ bơi từ từ. Đừng hoảng hốt... Cũng đừng gắng bơi... Em cứ giữ cho em nổi là được...

Chúng tôi bắt đầu bơi, nhưng tôi biết đó chỉ là hành động tuyệt vọng của hai kẻ không lẽ bó tay chịu chết. Tôi chỉ trông cậy vào vàng ánh sáng mờ mờ trên thành phố Đà Nẵng để làm hướng bơi về đó, nhưng sóng quá lớn. Sóng che khuất vàng sáng ấy. Tôi chỉ có thể trông thoáng thấy vàng sáng mỗi lần có ngọn sóng lớn đánh tới đưa chúng tôi lên cao, nhưng lúc thì tôi thấy vàng sáng ở bên phải, lúc sau nó đã chuyển sang bên trái. Nhiều lúc Đà Nẵng dường như ở sau lưng chúng tôi. Bơi như vậy thì có đến trăm năm cũng không thể về được Đà Nẵng. Chúng tôi sẽ bơi như thế này cho đến lúc tay chân nặng trĩu, cứng đơ và cái chết sẽ đến rất nhanh. Niềm an ủi cuối cùng của tôi là được chết ôm Diễm Lan trong vòng tay.

Không biết bao nhiêu phút đã trôi qua, tôi lại trông thấy du thuyền đi ngang qua. Lần này hai thầy trò Khôi đã biết xài đèn pha để rọi trên biển, nhưng chúng cũng chưa nhìn thấy chúng tôi. Tôi nghĩ chúng tưởng rằng Diễm Lan mang được phao xuống biển và chúng cũng nhất định bắt lại chúng tôi cho bằng được.

Thời gian qua. Tôi cảm thấy hai cánh tay tôi cứng ra trước khi tôi chịu nhận là tôi đã kiệt sức. Tôi ngừng bơi và há miệng lớn để thở. Sóng ào tới và tôi sặc nước. Tôi choáng váng mắt vài giây và khi tỉnh lại, tôi thấy Diễm Lan đã buông tôi ra.

Còn chút sức tàn, tôi bơi lại gần nàng. Mặt nàng sát vào mặt tôi :

- Em xin lỗi vì cái phao...

Nàng thều thào nói.

Tôi biết phí sức để nói lúc này là ngu dại, nhưng có nói hay không cũng chết. Tôi bắt buộc phải nói :

- Diễm Lan... Diễm Lan...

Nàng bừng mở mắt :

- Anh gọi em ?

Hai bàn tay tôi nâng mặt nàng :

- Anh muốn nói với em... Trước đây anh không nói được vì có... Vũ Dương... Anh yêu em... Anh yêu em nhất... Ngay lúc em đến tìm anh, anh đã yêu em.

Không nói gì hết, nàng từ từ đưa hai cánh tay lên choàng lấy cổ tôi.

Chúng tôi hôn nhau và cùng chìm xuống biển.

Tôi có cảm giác đang rơi xuống một vực thẳm không cùng và nếu chúng tôi không buông nhau ra để trôi lên, chúng tôi chết ngạt ngay lúc này. Nhưng óc nghĩ như vậy, song hai tay tôi vẫn không chịu rời nàng.

## Chương 12

Nhưng rồi đáy biển cũng đẩy chúng tôi trở lên. Tôi trôi lên mặt biển lúc nào chính tôi cũng không biết. Chỉ biết khi mở mắt tôi thấy nền trời đã rực màu hồng và một tay tôi vẫn còn nắm tay Diễm Lan.

Du thuyền Đồng Nai dập dềnh trên sóng. Du thuyền đang trôi thẳng đến chỗ chúng tôi. Tôi biết hai tên sát nhân đã trông thấy chúng tôi và chúng đã tắt máy để cho du thuyền còn đà trôi đến.

Tôi không có được một phản ứng nhỏ. Cuộc đào thoát của chúng tôi đã thất bại nhưng chúng tôi còn sống. Thằng Tây Lai đứng trên liệng xuống cho tôi một dây chèo. Tôi nắm lấy đầu dây và nó kéo chúng tôi về du thuyền. Hai tên cúi xuống xốc nịch Diễm Lan kéo nàng lên. Tôi nghe tiếng thằng Xoa huýt gió rồi cười bặc lên. Nó khoái chí, thích thú, khi thấy Diễm Lan gần như trần truồng. Tôi muốn chửi nó, nhưng không được. Hai mắt tôi đã mờ và lưỡi tôi như đã cứng.

Đến lượt tôi được chúng kéo lên du thuyền. Tôi trông thấy Diễm Lan quì gối. Người nàng gần như gập đôi lại. Hai mảnh vải mỏng còn dính trên người nàng trông như hai làn da đặc biệt, như hai miếng giấy màu xám được dán vào đấy. Chưa bao giờ tôi thấy một người đàn bà đẹp đến thế và bị hành hạ tơi tả đến thế.

Nắng vừa lên và cảnh sắc lúc đó trái ngược hẳn với cảnh thâm thẳm của chúng tôi. Nắng tô vàng da thịt Diễm Lan. Hơn lúc nào hết, nàng như một pho tượng mỹ nhân bằng vàng.

Tôi nhồm dậy định tới đỡ nàng, nhưng sự kiệt lực làm tôi té sấp xuống đó.

- Được quá hả đàn anh ? – Giọng nói của thằng Xoa nặng những nhục dục – Hơi ướt một chút, nhưng xài ngon lắm. Bôm-nhe ca-lí-ti...

Tôi lại nhồm dậy. Thằng Xoa dí chân vào lưng tôi, ấn nhẹ một cái và tôi lại ngã dúi xuống.

- Đưa nó xuống dưới đó...

Giọng nói của Khôi Bác sĩ vang lên. Đây là lần thứ nhất tôi thấy gã có vẻ cáu giận.

- Cầu thang nhỏ quá... Làm sao dìu người đẹp sách-xy này xuống được ?

Khôi gắt :

- Cống nó.

Thằng Tây lai không còn mong ước gì hơn là được ôm, được cống, được sờ mó vào thân thể Diễm Lan. Nó cười hộc lên khi đại ca của nó xốc Diễm Lan lên và đặt nàng ngả vào lưng nó. Nó quàng hai tay ra sau ôm đôi mông tròn của nàng. Tiếng cười thô bỉ của nó như xoáy vào tim tôi...

Chúng bỏ mặc tôi nằm đó. Khôi cũng đi xuống ca-bin. Tôi gượng đứng lên và lần này tôi đứng vững được. Nắm thành cầu thang, tôi lần từng bậc một đi xuống.

Diễm Lan được đặt nằm trên giường. Đôi mắt nàng nhắm nghiền và làn da nàng nhợt nhạt. Có thể nàng vừa ngất đi. Đúng lúc tôi xuống tới nơi, Khôi giật mạnh cái khăn trải giường bên cạnh phủ lên người Diễm Lan. Thằng Xoa có lẽ tiếc vì không được nhìn ngắm lâu hơn, hự lên một tiếng phản đối, nghe như nó vừa bị ai đá một cái vào bụng dưới.

Khôi trừng mắt nhìn Xoa. Gã có vẻ như muốn trút cơn giận lên đầu thằng đàn em. Thằng Xoa hậm hực bỏ đi lên.

Tôi gượng nói :

- Cám ơn anh.

Khôi lịch sự hơn là tôi tưởng. Thực tình tôi phải cám ơn gã về việc gã đã có nhã ý lấy tấm khăn trải giường đắp lên cho Diễm Lan.

Khôi cười nhạt :

- Có chi mà ơn với huệ ? Đây là núi của của tôi, tôi có bổn phận phải săn sóc đến sức khỏe của nàng.

Giọng nói mỉa mai của gã cho tôi biết là gã giận lắm.

- Cả chú nữa – gã tiếp – chú cũng là núi của của tôi. Làm ơn nằm trên giường này cho tôi nhờ.

Tôi đi tới ngồi lên chiếc giường cạnh giường Diễm Lan.

- Sao anh lại làm vậy ?

Gã trừng mắt nhìn tôi :

- Làm cái gì ?

Tôi chỉ tay xuống tấm khăn phủ trên người Diễm Lan. Gã nhún vai :

- Tôi đã nói tôi không thích thấy người khác khổ sở một cách không ích lợi gì. Tôi không muốn hành hạ người khác. Dường như chú vẫn không chịu tin tôi. Hành động tàn nhẫn chỉ là việc làm của bọn ngu xuẩn.

Gã đi lên.

Tôi ngã lưng xuống giường. Chưa bao giờ tôi thấy cái nệm giường lại có thể êm ái đến thế. Cuộc sống thật êm đềm và dịu dàng. Trong giây phút, viễn ảnh đen tối của cái chết sắp đến với tôi với Diễm Lan

mờ đi. Tôi chỉ còn biết sáng nay, nàng và tôi vẫn còn sống. Sống để rồi sẽ chết... Song, chưa chết ngay vẫn còn là sống.

Tiếng động cơ lại nổ. Bên trên Khôi đã cho du thuyền tiếp tục đi. Tôi ngán sợ gã thực tình. Khôi là một tay chuyên môn chế ngự người khác và bắt người khác phải làm theo ý gã. Gã chỉ tàn ác khi nào tàn ác có lợi. Và gã nói đúng : sự sống của hai đứa tôi có lợi cho gã. Gã tận tâm bảo vệ hai đứa tôi. Khi nào biết chắc chúng tôi không còn làm lợi cho gã nữa, lúc đó gã sẽ lạnh lùng để cho chúng tôi chết.

Tôi bò sang giường Diễm Lan, đặt lại cái gối dưới đầu nàng. Cái băng-đô choàng mái tóc nàng vẫn còn đó. Tôi gỡ nó ra, để cho tóc nàng xỏa với hy vọng nó sẽ chóng khô.

Nàng mở mắt ra và làn môi nàng rung động :

- Không có em... anh đã đi thoát...
- Anh sẽ không thể sống được nếu không có em...
- Em cũng vậy...

Tôi cúi xuống hôn nàng.

Bỗng dưng tôi cảm thấy trời đất tối sầm lại. Tôi chỉ còn kịp ngã trở về giường tôi. Cũng may hai cái giường kê gần nhau, nếu không tôi đã ngã xuống sàn. Lưng vừa chạm xuống giường, tôi đã ngủ thiếp

0 0 0

Tôi choàng dậy. Thằng Xoa lay vai tôi :

- Dậy. Đại ca muốn nói chuyện.

Nó nói trống không và cùng lúc mắt tôi mở, tôi rớt trở vào hố địa ngục khủng khiếp mà tôi và Diễm Lan không sao có thể thoát ra

được. Tôi cảm thấy toàn thân nhức nhối, đau đớn. Quần tôi vẫn còn ẩm nước biển.

- Máy giờ rồi ?

Tôi cũng hỏi trống không.

- Bốn giờ.

Bốn giờ chiều. Như vậy là tôi vừa ngủ liền 10 tiếng đồng hồ. Nhìn sang, tôi thấy Diễm Lan vẫn còn ngủ.

Tôi đứng dậy, vươn vai và đi tới mở tủ lấy gói Lucky mới và bao quẹt. Thuốc lá làm tôi cảm thấy tỉnh táo trở lại. Cùng lúc, tôi để ý thấy Xoa đứng lúi vào vách như đề phòng tôi bất ngờ tấn công cướp súng. Nó cời trần và lênh đênh trên biển ngày hôm nay, chắc nó đã nằm phơi nắng, da thịt nó đỏ như tôm luộc. Cây dao găm vẫn được cắm trong túi dao ở mép quần cao-bồi. Khẩu súng lục bây giờ được nằm trong bao da hoàng đeo bằng dây lưng da. Có lẽ trong ngày, đại ca của nó đã giải thích cho nó hiểu nó không nên gây sự với tôi nên giờ đây, tuy nó không thân mật với tôi, song cũng không để lộ vẻ khiêu khích hay muốn nhục mạ tôi nữa.

Nó để mặc tôi đi đánh răng, rửa mặt, và thay quần áo mới. Khi tôi đi lên, nó cũng ngồi ở đầu cầu thang chứ không ở lại một mình với Diễm Lan quá khêu gợi nằm đó.

Trời trong, biển lặng, gió nhẹ, buồm no gió và du thuyền lướt êm, tiếng máy nổ ngọt. Mọi điều kiện đều tốt. Biển mênh mông và ở đằng xa, mặt nước như liền với nền trời.

- Sao ? Ngủ một giấc khỏe rồi chứ ?

Khôi hỏi tôi trước. Gã ngồi trong phòng lái như một tài công nhà nghề. Sau một đêm không ngủ và một ngày vất vả, gã có vẻ nhàu nát hơn nhưng gã vẫn mặc áo veste. Tôi thấy cặp mắt gã hơi đỏ và

râu gã mọc lởm chởm.

- Khỏe rồi. Anh để tôi giữ tay lái cho, đi nghỉ đi...

Khôi lắc đầu :

- Chưa đến lượt chú. Tối 6 giờ tối, chú sẽ thay tôi giữ phòng lái tới một giờ đêm. Chương trình đã định như thế, tôi không thích lộn xộn. Tôi mời chú lên đây để nói về chuyện ăn uống.

- Dưới tủ lạnh có thức ăn, mạnh thằng nào thằng nấy ăn... Còn phải bàn tán gì nữa ?

- Đâu có được. Chúng ta là những người văn minh, sống cho có tổ chức một chút. Một là chú làm món ăn cho cả bốn người, hai là chú đánh thức Diễm Lan dậy để nàng trở tài nấu nướng, nếu ngoài cái tài làm tình và mê hoặc đàn ông ra, nàng còn có chút tài nấu nướng. Tôi đề nghị chú thương lượng với nàng về chuyện ấy. Như vậy là tế nhị nhất rồi còn gì...

Tôi gật đầu ưng thuận, vì gã nói đúng. Gã dư sức bắt Diễm Lan làm việc đó nhưng gã dành cho tôi bảo nàng. Hành động này của gã gián tiếp cho tôi biết rằng gã công nhận thẩm quyền của tôi đối với Diễm Lan, tôi có thể coi Diễm Lan là của tôi nếu tôi chịu hợp tác với gã.

- Chừng một tiếng đồng hồ nữa, chúng ta sẽ ăn – Khôi tiếp – Xong, vào lúc 6 giờ, tôi với chú và Diễm Lan sẽ có một phiên họp. Tôi muốn hai người biết rõ hơn về những quyết định của tôi. Trước hết, tôi không muốn xảy ra những chầu tắm biển làm mất thì giờ vô lý như hai người vừa làm. Bây giờ chúng ta đã cách đất liền 50 dặm. Nếu hai người muốn tự tử, hay nhảy xuống biển lần nữa. Song, dù cho hai người có nhất quyết cùng chết bên nhau đi chăng nữa, cái chết ấy cũng đi ngược lại quyền lợi của tôi. Tôi phản đối chuyện ấy. Nếu hai người để lộ cho tôi nghi ngờ rằng hai người định phá rối tôi lần nữa, tôi sẽ bắt buộc phải làm những việc đề phòng mà tôi thật

không thích làm như là trối Diễm Lan lại, không cho chú và nàng gặp nhau.

Tôi cảm thấy tôi cũng nói cho Khôi biết trước vài sự thật để dò xét phản ứng của gã :

- Anh không biết rằng hồi đêm qua khi nhảy xuống biển, Diễm Lan đã bị vướng mất cái phao. Nhưng nàng nhất định chịu chết đuối hơn là lên tiếng để cho anh cứu ?

Gã chỉ nhún vai không phê bình gì. Gã cho như đó là việc riêng của chúng tôi, không liên hệ gì đến gã.

- Điều quan trọng mà anh cần biết nữa là – tôi tiếp – sẽ không bao giờ anh tìm thấy chỗ phi cơ rớt. Tôi đã kiểm soát trên bản đồ những lời chỉ của Diễm Lan. Việc tìm phi cơ rớt theo những lời nàng nói chỉ là chuyện mơ hồ, mò kim đáy bể có lẽ còn dễ hơn.

Tôi tưởng rằng lời nói của tôi sẽ làm Khôi xúc động, nhưng gã vẫn thản nhiên :

- Tất nhiên là đời nào nàng chịu nói sự thật ngay. Còn lâu nàng mới chịu khai ngay những gì Vũ Dương dặn nàng giữ kín. Tôi đánh cá với chú rằng nàng biết và sau vài lần chỉ bậy, cuối cùng nàng cũng chỉ đúng chỗ.

- Tôi tin rằng nàng không nói dối tôi.

- Chú tin, nhưng tôi không tin.

Xong, gã yên lặng và tôi cũng yên lặng. Tôi thấy không có cách nào để làm cho Khôi tin rằng Diễm Lan quả thật không thể biết. Tuy Khôi thông minh, nhiều thủ đoạn và cũng có hiểu biết khá nhiều về biển rộng, song vì gã không phải là người chuyên môn nên gã vẫn không thể quan niệm được rằng đại dương rộng lớn, mông mênh đến là chừng nào và nếu không có những sự kiện thật chính xác, chí lý,

người ta không sao có thể tìm được một vật nằm dưới lòng đại dương, dù cho vật ấy có lớn đến đâu.

- Nếu trên đường từ Đà Nẵng tới đây anh đánh rớt một cái đồng hồ tay – tôi hỏi Khôi một cách tuyệt vọng – anh có hy vọng tìm nổi nó không ?

- Tất nhiên là không – gã thản nhiên đáp – nhưng một cái phi cơ lớn hơn cái đồng hồ tay nhiều. Vũ Dương lại biết rõ chỗ phi cơ rớt, đừng quên hẳn cũng là phi công. Nếu không biết rõ chỗ rớt và không nắm chắc việc tìm lại được phi cơ, không đời nào Vũ Dương vất vả đi tìm thợ lặn và bỏ ra cả triệu bạc để mua du thuyền. Nhưng thôi... Nói nhiều về chuyện ấy vô ích. Những ngày tới sẽ cho chúng ta biết tôi đúng hay chú đúng. Đồng ý ?

Tôi đi trở xuống phòng ngủ. Đúng như Khôi nói, tôi với gã tranh luận không đi đến đâu. Gã tin chắc rằng Diễm Lan biết. Cả khi nếu có vì bị gã tra tấn mà Diễm Lan chết, gã vẫn nghĩ rằng nàng biết mà không chịu nói.

Diễm Lan vẫn ngủ êm. Bây giờ tôi thấy làn da mặt nàng đã hồng hào hơn nhiều. Tôi gọi khẽ :

- Diễm Lan...

Không thấy nàng cử động, tôi chạm nhẹ lên vai nàng.

Mắt nàng mở trong vòng vài giây đồng hồ, nàng nhìn tôi như không nhận ra tôi là ai. Rồi trí nhớ của nàng trở lại. Cũng trong vài giây, sự nhớ lại trường hợp bi thảm mà chúng tôi đang sống ào ạt trở về làm nàng ứa lệ. Cơ xúc động làm nàng rùng mình. Nàng như muốn ôm chầm lấy tôi nhưng trấn tĩnh được. Nàng nhận chịu sự xúc động thật nhanh, môi nàng gượng nở nụ cười :

- Ngày đẹp không Chương ? Nếu ngày nào em ngủ dậy cũng có Chương đánh thức em, em chẳng còn mong gì hơn. Hạnh phúc.

Nàng ngừng vì ghen lời.

- Em thấy trong người sao ?

- Như người đau nặng mới tỉnh vậy...

- Chưa bao giờ anh thấy em đẹp thế...

Chúng tôi cùng im lặng, cùng như ngưng đọng. Trong khoảng thời gian ngắn vừa qua đã có nhiều việc trọng đại xảy đến trong đời chúng tôi. Trong một tuần lễ, chúng tôi đã sống một đời dài, và có thể chúng tôi sẽ không được sống nhiều bên nhau nữa. Vũ Dương đã chết – giờ này có thể người ta, những người hoàn toàn xa lạ với Vũ Dương, đã mang xác hắn đi chôn – Mới có 24 tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc Vũ Dương bị giết chết, nhưng sự có mặt hay không của hắn không đáng kể gì hết. Vũ Dương đã bị loại ra khỏi cuộc đời Diễm Lan từ lâu rồi. Hắn đã hèn nhát và gian dối để cho nàng chịu khổ. Nàng không còn nợ nần hay có bổn phận gì với hắn.

Tôi cho Diễm Lan biết bây giờ đã là 5 giờ 30 chiều ngày đầu tiên chúng tôi lên đênh trên biển. Tôi nhắc lại cho nàng biết trên du thuyền này còn có hai gã đàn ông nữa và chúng tôi đang đói. Nàng hiểu ngay nàng phải làm gì :

- Chỉ cho em biết thực phẩm để đâu, có những gì, em trở tài nội trợ cho coi... Tôi vào chỗ đặt bếp ga và nàng trở dậy vào phòng tắm. Lát sau nàng trở ra và một lần nữa tôi ngạc nhiên, bàng hoàng nhìn nàng. Nàng như đổi khác hẳn trong những bộ y phục mượn của tôi. Nàng bận một trong những chiếc quần jeans cũ xanh bạc màu của tôi, và chiếc áo thun cổ tròn ngắn tay.

Nàng mỉm cười khi thấy tôi trở mắt nhìn :

- Trông em khôi hài lắm sao ?

Tôi bỗng đau nhói như bị lưỡi dao nhọn đâm vào khi tôi nghĩ đến chuyện tắm thân kiều diễm kia rồi sẽ làm mồi cho cá biển, sẽ mục nát trong lớp rong rêu đáy biển. Từ ngày có loài người chuyên giết hại lẫn nhau đến nay, ai biết đã có bao nhiêu xác người nằm dưới đáy biển ?

Nhưng Diễm Lan đã chịu nhiều bi thảm rồi, tôi không có quyền làm cho nàng ghê rợn hơn nữa. Dù lát nữa chúng có giết nàng ngay, bây giờ tôi cũng không thể làm cho nụ cười kia tắt trên môi nàng.

- Khôi hài thì có, chỉ vì quần áo chỗ rộng chỗ chật không đúng với người em – tôi cũng gượng cười đáp lại nụ cười của nàng – Nhưng đẹp thì em vẫn đẹp. Các cụ nói đúng... người đẹp thì bận quần áo gì cũng đẹp, người xấu thì có dát vàng vào người cũng vẫn xấu...

Nàng đến kiểm soát những món tôi vừa lấy trong tủ lạnh ra với một vẻ thành thạo hiếm thấy ở những người đàn bà đẹp và đa tình.

- Nếu Lan không biết nấu nướng, tôi cũng không lấy thế làm lạ đâu.

- Đừng vội ca tụng Lan. Chờ ăn vài bữa cái đã...

Nàng nhìn tôi, đôi mắt chan chứa tình ái :

- Chương nghĩ Lan làm việc gì giỏi ?

- Đừng giận mới nói.

Nàng đã biết tôi định nói gì, nhưng bản chất làm đom của con cháu bà E-và vẫn làm nàng hứng thích nghe tôi nói ra lời đó.

- Chương định nói gì mà sợ em giận ?

- Em chỉ làm tình yêu là giỏi.

Tôi vội vả nói thêm :

- Trời sinh ra em để làm tình yêu, không phải để nấu bếp. Em cứ nghĩ mà xem... những người đàn bà đẹp nổi tiếng trong lịch sử có ai giỏi làm nghề gì đâu ? Bây giờ thì những chị đàn bà đồ đạc cao có chị nào đẹp đâu ? Toàn là con cháu Chung Vô Diễm, xấu như ma đàn ông không thằng nào nhìn đến, kể cả những anh mù... nên các chị ấy mới lao vào việc học. Anh muốn đặt cho Lan một cái tên mới, hợp với Lan hơn.

- Tên gì ?

- Tình Nữ.

- Tình Nữ ? Cái tên hay đấy, nhưng chỉ một loại đàn bà nào đó, một giống đàn bà, đâu phải để chỉ một người ?

- Em là thủy tổ của loài Tình Nữ. Được không ?

Tôi không ưa triết lý hay suy nghĩ viển vông, song trong mấy phút cười nói này cho tôi thấy một sự thật : còn sống, người ta còn yêu. Khi nào còn yêu, người ta còn sống. Tình yêu làm cho chúng tôi quên trong giây lát cái chết thê thảm gần kề, quên hai tên sát nhân đang áp đảo và nắm đời sống của chúng tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế nhỏ nhìn Diễm Lan bận rộn giữa một khoảng rộng chừng hai thước vuông, giữa tủ lạnh và chỗ kê bếp ga. Tôi tưởng như chúng tôi là đôi vợ chồng mới cưới đưa nhau đi dự tuần trăng mật trên du thuyền ngoài biển. Trăng mật này mới đúng là trăng mật. Xa cách hết mọi người không dính dáng gì đến tình yêu của mình, giữa trời cao biển rộng chỉ có hai đứa. Cuộc đời tình ái đẹp đến chừng nào ?

## Chương 13

VÀ CÒN SỐNG, CON NGƯỜI CÒN TRANH ĐẤU ĐỂ TIẾP TỤC SỐNG. NHỮNG Ý NGHĨ thoát chết, để được sống với nhau, để được yêu nhau, mơ hồ kéo về tụ tập trong óc tôi. Không như những làn mây về một bầu trời mà như những ngôi sao theo nhau hiện lên trên màn đêm đen. Cho đến một phút nào đó, những ý nghĩ ấy chột kết thành hình.

Bằng mọi cách, tôi phải đưa Diễm Lan ra khỏi cái chết đang chờ đợi nàng. Và tôi nữa. Tôi phải bằng mọi cách, mọi giá, tự cứu chúng tôi. Trong trường hợp này, chúng tôi chỉ còn một lối sống : giết hai tên sát nhân sẽ giết chúng tôi. Trong bốn người đang sống trên du thuyền này, chỉ có hai người được sống. Không thể nhiều hơn. Bốn người chia thành hai phe rõ rệt, phe này sống thì phe kia chết. Phải chết. Và ngược lại.

Bây giờ, khoảng cách giữa du thuyền và đất liền đã quá xa rồi, tính chuyện cướp xuống để hai đứa bơi về đất liền là rồ dại. Và việc gì phải bỏ trốn ? Tại sao tôi không tính một chuyện mạo hiểm khác ?

Du thuyền đang đưa chúng tôi đi yên lành trên sóng biển đây là một du thuyền lý tưởng của tất cả những người yêu biển. Riêng tôi, tôi đã mơ có được một du thuyền như thế này từ nhiều năm rồi. Và người đàn bà kia cũng là người tình lý tưởng của tôi. Thêm vào đó, chúng tôi còn sắc đô-la. Gần 100.000 đô-la và du thuyền này có thể đưa chúng tôi đi tới những hải đảo đẹp như bông-lai ở trên Thái-Bình-Dương. Ở những hải đảo đó, đời sống bình yên. Từ lâu rồi, họ không có chiến tranh. Dân chúng hầu như không biết chiến tranh là gì nữa. Tới đó, chúng tôi chỉ cần có đô-la là có thể sống. Ở đó, chính quyền không những là không hề làm phiền mà còn hết sức hoan nghênh du khách tới sống ở xứ của họ. Với 100.000 đô-la, chúng tôi có thể sống được nếu không cả đời cũng ít nhất là 20 năm. 20 năm hoan lạc, tình ái vàng son...

Tôi như kẻ đang đứng ở cửa vào Thiên Đàng, những áng mây ngũ sắc và hào quang chói lọi làm tôi choáng váng. Tôi không đi vào đó một mình. Còn người đàn bà tôi yêu cùng vào vùng thần tiên đó với tôi. Tại sao tôi không nghĩ đến chuyện đó sớm hơn ? Tại sao tôi lại tính chuyện đại đột nhảy xuống biển bơi trở về đất liền và chấp nhận ôm nhau cùng chết dưới đáy biển lạnh, trong khi cuộc sống thần tiên đang chờ đợi chúng tôi ở chân trời thật gần... ?

Nhưng...

Tôi phải làm sao tiêu diệt được hai chương ngại khổng lồ là Khôi và thẳng lai Phăng-Xoa. Tôi nhìn con dao cắt bánh trên bếp. Trong tủ lạnh còn vài con dao ăn và dao cắt thịt nữa. Nếu biết xử dụng và nhiều may mắn, đó cũng là những vũ khí lợi hại. Nhất là trong khi tên sát nhân đã tin chắc rằng tôi không dám làm liều. Tôi nhớ lại hành động gã thần nhiên đưa cho tôi khẩu súng có nạp đạn hôm qua. Khi đó gã biết chắc rằng tôi không dám dùng đến súng vì tôi sợ thẳng Xoa sẽ làm hại Diễm Lan. Nhưng bây giờ nàng đang đứng với tôi ở đây và hai thầy trò chúng đang ở trên phòng lái.

Song... dù chúng có để tôi gần Diễm Lan không có sự giám sát, tôi cũng chẳng thể làm gì được hết. Nếu chỉ có mình tôi, may ra còn có thể thắng, nhưng tôi còn có Diễm Lan. Vô hy vọng, chúng tôi quá yếu. Không thể tính chuyện ra mặt tấn công chúng được. Dù chúng có sơ hở, nhưng sơ hở đó cũng không sao đủ giúp tôi chế ngự được cả hai tên liền trong một lúc.

Vậy là tuyệt vọng sao ? Chúng tôi đành chịu chết, tôi không sao có thể đưa người tôi yêu đến vùng trời thần tiên kia ? Hào quang rực rỡ của vùng trời thần tiên vẫn còn đó, song tôi cô nén thất vọng để nghĩ từ phút này đến nơi chúng tôi phải chết còn tới bốn ngày, bốn đêm nữa. Biết đâu trong khoảng ngày đêm ấy, hai tên sát nhân không phạm một sơ hở lớn đủ cho tôi có thể thành công ?

Diễm Lan đặt những đĩa thức ăn lên hai cái khay. Thoạt đầu tôi đã định bảo nàng ở lại, để tôi bưng khay lên cho hai anh em Khôi,

nhưng nghĩ rằng để cho nàng quen gần chúng và để cho chúng quen với sự có mặt của nàng bên cạnh chúng, bên cạnh tôi, trong phòng lái, có thể có lợi hơn, nên tôi bảo nàng cùng đi lên với tôi.

Hoàng hôn đang xuống. Mặt trời lớn như một cái nong vàng ối như trái cam khổng lồ đang chìm dần xuống mặt biển nơi phía tây. Khôi Bác sĩ đứng bên vành lái, Phăng-Xoa nằm phoir bụng trước gió gần cửa.

Thấy chúng tôi lên, Xoa cười khếch khếch như tiếng cười của loài khỉ đột, nó mĩa mai :

- Người đẹp có biểu diễn bơi ngựa một châu nữa, nhớ gọi tôi xuống bơi mí cho dzui nhen ...

Diễm Lan chỉ nhìn Xoa, nhưng không để lộ cảm nghĩ gì trên mặt. Nàng đã biết giấu những thù ghét và kinh sợ trong lòng. Nàng đặt khay thức ăn lên mặt bàn trong phòng lái và cầm đĩa riêng của nàng, ra ngồi riêng ở một góc.

Khôi buông vành tay lái để bước tới đứng cạnh khay thức ăn.

- Diễm Lan có vẻ khỏe hẳn rồi...

Gã thân mật nói và Diễm Lan trả lời gã :

- Cám ơn ông.

Gã nhìn xuống khay thức ăn :

- Săng-uyt gà, nướng ròn đang hoàng, có cả sa-lát với tô-mát. Kém gì sang-uyt của Brodard. Xoa, ăn đi mày ...

Xoa vừa nằm, vừa ăn uống ngồm ngoàm. Khôi ngồi trong ánh nắng xế cuối cùng, ăn thanh lịch như một thiếu nữ. Trông gã ngồi đó với mái tóc bông, tôi càng thấy gã giống một thi sĩ, hay một giáo sư đại

học nhiều hơn là giống một tên trùm bọn giết người.

Tất cả yên lặng ăn uống một lúc trong tiếng máy nổ đều và êm. Đến cái sáng-uyt thứ hai, Khôi mới cất tiếng :

- Nếu nhị vị chịu khó nghe lời tôi nói, tất nhiên là vừa nghe vừa ăn, tôi xin báo cáo sơ qua về hiện tình của chúng ta. Hiện du thuyền này đã ở xa đất liền hơn 50 dặm, tức là khoảng ngót 100 cây số. Như vậy có nghĩa nhị vị không sao còn có thể dìu nhau đi bộ vào bộ dưới nước được nữa. Trên thuyền này còn có xuồng cấp cứu, nhưng tôi đã thả tay liệng các bơi chèo xuống biển rồi. Nói cho nhị vị biết để nhị vị đừng mơ mộng bỏ đi bằng xuồng. Vì lợi ích chung, tôi long trọng cảnh cáo nhị vị lần cuối... nếu nhị vị còn gây chuyện rắc rối, làm chuyển đi mất thì giờ vô ích, nhị vị sẽ bị trừng phạt nặng theo đúng luật pháp quốc tế áp dụng cho những kẻ nổi loạn trên tàu biển.

Xoa thò tay ra nhón một trái ô-liu trên đĩa thức ăn trên đùi Diễm Lan. Gã lợi dụng dịp này để vỗ nhẹ lên bắp chân nàng :

- Người đẹp chịu khó nghe lời đại ca tôi nói chứ ? Mơ mộng chi đó ...

Diễm Lan nhìn Xoa bằng tia nhìn lạnh như băng dương. Xoa lại nhe răng cười khếch khếch:

- Nó nói đúng đó – Khôi nghiêm khắc nhìn nàng – Diễm Lan... cô nên ghi nhớ lời cảnh cáo của tôi. Cô có bốn phận phải ngăn không cho anh Hoàng Chương làm bậy, bởi vì nếu anh Hoàng Chương làm bậy, cô sẽ là người lãnh hết hậu quả. Nói rõ hơn, chúng tôi sẽ hành hạ cô...

Đôi mắt Diễm Lan khi nàng nhìn Khôi không lộ vẻ gì sợ hãi hay xúc động :

- Tôi nghe rõ – nàng nói – ông khỏi cần đe dọa, tôi đã biết các ông có thể làm những gì rồi...

Khôi nhún vai :

—Vậy thì tốt. Tôi thành thực hy vọng từ nay cho đến lúc chúng ta thành công, tôi sẽ không phải dùng đến sức mạnh với cô. Bây giờ chúng ta đã tạm giải quyết xong vấn đề bao tử, tôi muốn chúng ta thảo luận kỹ hơn về công tác chung. Tôi biết trước khi chết, ông Vũ Dương đã nói lại với cô hết những gì cần nói về vụ phi cơ chở kim cương bị rớt. Trong vi-la ở Đà Nẵng, cô đã nhận với tôi là cô biết những chi tiết cần thiết để tìm lại được số kim cương ấy mà không cần phải có ông Vũ Dương. Nhưng lúc đó tôi chưa đòi hỏi cô kể rõ. Tôi vẫn biết là cô đã biết hết, song anh Hoàng Chương đây vì một lý do riêng nào đó của anh, vẫn nghĩ lầm rằng cô không biết và việc tìm lại xác phi cơ rớt là không thể thực hiện được.

Diễm Lan không nhìn tôi, nàng thản nhiên đáp :

- Anh Hoàng Chương nghĩ đúng. Tôi cũng tin rằng không ai có thể tìm lại được xác phi cơ...

Khôi ngắt ngang lời nàng :

- Tôi không cần biết cô nghĩ gì, cô tin gì, tôi chỉ yêu cầu cô kể lại tất cả những gì ông Vũ Dương đã nói cho cô biết. Nên nhớ, tôi nói tất cả là tất cả. Cô đừng dấu diếm gì, bởi vì nếu cô dấu, tôi sẽ biết. Và cam đoan với cô là cô sẽ không thể dấu được tôi. Cô có thể lừa được anh Hoàng Chương, song cô không thể lừa được tôi...

Đôi mắt đang lạnh như băng của Diễm Lan sáng rực lên :

- Tôi không lừa dối anh Hoàng Chương...

Khôi cười nhạt :

- Tôi xin lỗi. Là vì tôi nói tỉ dụ như vậy... Song tôi vẫn phải mạn phép cô nói ra điều này... Tôi sẽ hơi bất lịch sự một chút... Thời gian sẽ

cho chúng ta biết cô có lừa dối ai hay không. Riêng tôi, tôi không tin ở sự thành thật của đàn bà. Đàn bà càng đẹp chừng nào càng nhiều thủ đoạn lừa dối đàn ông bấy nhiêu. Sử sách từng ghi chép rõ ràng như thế. Cô nên kể hết đi...

- Những gì tôi biết cũng không có gì nhiều – Diễm lan nói sau vài giây tự trấn tĩnh, giọng nàng đã lạnh lùng trở lại – ...Hôm ấy vào khoảng hai giờ trưa, Vũ Dương ngồi trên phi cơ Cessna hai chỗ ngồi bay từ Manila qua biển để về Sài gòn. Một chỗ ngồi trên phi cơ đặt bình xăng phụ. Phi cơ có hai động cơ. Vào khoảng 4 giờ chiều thì phi cơ bay qua đảo Scorpion. Đảo này hoang, không có người ở, chỉ thỉnh thoảng có thuyền đánh cá ghé vào tránh bão. Vũ Dương có chỉ cho tôi thấy đảo này trên bản đồ. Tới đó thì động cơ bên phải của phi cơ bỗng ngưng bốc lửa, phát cháy. Vũ Dương không sao có thể dập được lửa. Nên định cho phi cơ quay lại tìm cách đáp xuống đảo Scorpion vừa thấy. Nhưng phi cơ bay chưa trở lại được tới đảo này thì sa xuống biển. Chạm mặt biển là phi cơ chìm ngay. Vũ Dương mở được cửa và chỉ kịp thả phao cấp cứu ra và nhờ phao đó mới sống sót. Vì Vũ Dương không biết bơi.

Khôi lắng nghe. Gã có vẻ suy nghĩ mạnh. Khi Diễm Lan ngừng, gã hỏi :

- Tại sao Vũ Dương có đủ thì giờ thả phao cấp cứu mà không xách theo hộp kim cương?

- Vì kim cương không để trong cái hộp mà trong một két sắt gắn liền trong đáy thùng ét-xăng phụ. Phải mất ít nhất là nửa tiếng mới lấy được két sắt đó ra khỏi phi cơ. Chắc ông đã biết rằng khi phi cơ đó về tới Sài gòn, Vũ Dương sẽ ra khỏi phi trường không mang theo gì hết. Sẽ có người khác tới nhà đậu phi cơ tháo lấy két kim cương đó sau. Việc mang kim cương ra khỏi phi trường không phải là việc của Vũ Dương.

Khôi gật đầu :

- Cho tới đó những gì cô nói đều có thể tin được là sự thật. Bây giờ nhờ cô cho biết tại sao Vũ Dương khi bị rớt phi cơ chỉ kịp chui ra khỏi phi cơ lại ghi được chỗ bị rớt ? Lúc đó chắc chắn y không xem được địa bàn, cũng không ghi được dấu trên bản đồ ?

- Vì lúc đó là bốn giờ chiều – Diễm Lan trả lời ngay, không chút bối rối vì câu hỏi hơi ác – Khi ngồi được vào trong xuồng, Vũ Dương có thừa thì giờ ghi nhận vị trí của hòn đảo qua hướng Tây của mặt trời lặn. Và nhất là chỗ đó có một vùng san hô, nước biển tới đó nổi bọt trắng xóa, rất dễ nhận.

Tôi giữ im lặng không xen vào cuộc thẩm vấn. Tôi nghĩ về những chi tiết Diễm Lan đang nói và một lần nữa tôi tin rằng Vũ Dương không nói sự thật cho nàng biết. Có thể y chỉ tiết lộ nửa vời. Rất có thể phi cơ rơi gần đảo Scorpion, nhưng không gần một vùng san hô nào hết. Tại sao Vũ Dương lại chỉ tiết lộ nửa vời, câu hỏi ấy chỉ có Vũ Dương mới trả lời được.

Khôi nghiêm trọng nhìn Diễm Lan như để cảnh cáo nàng đừng tính chuyện nói dối :

- Được rồi. Bây giờ cho tôi biết những con số...

Khay thức ăn được dọn sang một bên. Tôi cố nuốt miếng cuối cùng, nhưng cổ họng tôi như nghẹn lại. Giờ phút nguy hiểm đã tới, phải nói là lại tới mới đúng. Diễm Lan sắp nói ra những con số nàng biết và Khôi sẽ không thể tìm thấy vị trí ấy trên bản đồ.

Gã ngừng nhìn nàng, đôi mắt gã sắc và lạnh như dao :

- Nói lại đi...

Diễm Lan là người đàn bà không chịu được sự đe dọa. Tôi biết thêm điều ấy khi thấy đôi mắt nàng sáng hơn, quắc lên nhìn trả :

- Tôi chỉ biết có thế.

- Tôi không tin.

Cơn giận của nàng bùng lên khi nàng bị chửi rửa :

- Tin hay không là quyền của anh. Tôi không cần làm cho anh tin...

Khôi đập mạnh tay xuống tấm bản đồ :

- Theo như lời cô vừa nói thì phi cơ rớt ở giữa biển chứ không thể rớt cạnh đảo Scorpion. Và phi cơ phải đang trên đường bay sang Ấn Độ chứ không phải là bay về Việt Nam. Không lẽ bản đồ này in sai ?

Diễm Lan thản nhiên. Nàng cố tình làm ra vẻ lơ đãng đưa mắt nhìn ra biển. Và Khôi Bác sĩ, kẻ có thể giữ được bình tĩnh trong nhiều trường hợp cũng không thể giữ được bình tĩnh trong tất cả mọi trường hợp. Gã có thể thản nhiên được trước sự khiêu khích của đàn ông, nhưng cũng như đa số đàn ông, gã cũng không giữ được bình tĩnh khi thấy mình bị đàn bà coi thường. Gã trừng mắt hét lên :

- Cô nói láo...

Như người bị điện giật, Diễm Lan quay phắt lại. Đĩa thức ăn trên tay nàng bay thẳng vào mặt Khôi.

Bốn người trên du thuyền cử động cùng một lúc. Diễm Lan ném đĩa thức ăn vào mặt Khôi, thằng Xoa chụp lấy tay nàng bẻ quặt về đằng sau, tôi lao tới và Khôi rút súng :

- Đứng lại...

Tôi dừng lại cách chỗ Diễm Lan và Xoa hơn một thước.

Diễm Lan có vẻ đau vì bị bẻ tay. Tôi thấy mặt nàng nhăn lại, nhưng nàng không kêu.

Trong số bốn người, có lẽ tôi lại là người còn nhiều bình tĩnh nhất. Vì tôi đã biết trước chuyện này sẽ xảy ra. Vấn đề của tôi chỉ là giữ làm sao cho Diễm Lan khỏi bị đau đớn và kéo dài ngày giờ.

Nhưng tôi cũng phải giả vờ như phần nộ để che dấu kế hoạch binh của tôi :

- Bảo thằng kia buông nàng ra – tôi hét lên – Không được chạm tay vào người Diễm Lan.

Ba kẻ kia vẫn bất động như tượng đá. Tôi quay lại nói với Khôi :

- Anh bảo nó buông nàng ra, nếu không tôi sẽ nhảy tới đánh nó và anh chỉ có thể ngăn được tôi bằng cách nổ súng. Nếu anh tin anh có thể tìm thấy phi cơ không có tôi thì cứ việc...

Khôi nhìn tôi và nhìn Xoa và Diễm Lan. Rõ ràng là gã sôi máu muốn hành hạ Diễm Lan ngay lúc này cho hả giận. Tôi phải nói thêm :

- Nàng không nói dối. Tôi bảo đảm với anh là nàng không nói dối. Nếu muốn nói dối, nàng có thể nói những con số dễ tin hơn, đời nào nàng lại nói những con số ngớ ngẩn như thế ? Có thể là Vũ Dương còn dấu nàng ít nhiều chi tiết. Song, tôi hứa với anh là khi đến nơi, tôi sẽ tìm ra. Nếu quả thật phi cơ rớt ở đâu đó quanh hòn đảo đó, tôi sẽ tìm ra. Đợi du thuyền tới đó hãy hay.

Lần đầu tiên tôi thấy Khôi sốt sắng với việc tìm xác phi cơ. Cho rằng vì tôi sợ phải thấy Diễm Lan bị hành hạ trước mắt nên tôi trở thành sốt sắng, làn môi mỏng của gã nở nụ cười đắc ý. Gã đã nghĩ đúng : gã có thể chế ngự được tôi, bắt tôi làm đủ thứ chuyện theo ý gã bằng cách hành hạ Diễm Lan. Gã thấy rõ rằng chỉ cần gã dọa lôi Diễm Lan ra hành hình là đã đủ làm tôi sợ cuống. Và gã cũng cần chiều tôi để tôi sốt sắng nữa.

- Xoa, bỏ người đẹp ra...

Khôi mỉm cười và gã thâu khẩu súng lại trước :

- Người đẹp với du thuyền là của Hoàng công tử đây. Tao với mày trần sì trên răng dưới đế, nghĩa là chẳng có cái mẹ gì hết. Từ nay trở đi, mày chịu khó tự trói tay mày lại, đừng chạm vào người đẹp, trừ khi có lệnh tao. Đợi đến lúc Hoàng công tử đây tìm không nổi phi cơ cho anh em mình và người đẹp vẫn ngoan cố nhất định không chịu nói thiệt, lúc đó mày sẽ tha hồ trở tài vui hoa, dập liễu.

Y hệt một con chó dữ đã ngoạm được vào bắp chân con nít nhưng bị chủ bắt nhả ra, Xoa hậm hực buông Diễm Lan ra. Nó còn dúi mạnh nòng một cái trước khi lùi về chỗ ngồi ở mạn tàu, tiếp tục nhòm nhào ăn và nhìn ra cảnh hoàng hôn trên biển.

Khôi rút khăn tay lau những vết dơ trên mặt và áo trong lúc Diễm Lan lặng lẽ đi xuống phòng ngủ. Khôi đã trở lại bình thản và tươi tỉnh như không có gì đáng tiếc xảy ra. Tôi quay lại tay lái, cố nén một hơi thở dài. Tôi vừa thắng một lần nữa, song tôi biết đây là lần cuối cùng.

Lần sau, khi cần hành hạ Diễm Lan, hai tên sát nhân này sẽ hoá giải sự can thiệp của tôi trước, bằng cách đánh tôi ngất đi rồi trói chặt hai tay tôi lại, để tôi có thể nhìn và la, và đau đớn hơn chính tôi bị chúng đánh.

o O o

Mười giờ tối – thời gian trôi qua thật chậm, nhưng rồi ngày cũng đi, đêm cũng tới – trời trong với sao lấp lánh đầy trời và mặt biển tương đối lặng sóng. Bây giờ đến lượt tôi cầm lái cho tới một giờ đêm. Khôi đã xuống nằm nghỉ bên dưới. Xoa vẫn nằm dài, hút thuốc lá và nhìn lên trời, lúc thì ngủ mơ mơ, lúc thì ư ử hát Tàu hát Mỹ. Nó nằm ở chỗ cầu thang lên xuống ca-bin.

Bên dưới có tiếng nhạc radio văng lên. Người mở radio chắc chắn là Khôi chứ không thể là Diễm Lan. Tiếng nhạc FM điệu vũ Nam Mỹ

dồn dập.

Đang nằm, Xoa la lớn :

- Đại ca mở lớn cho em nghe mí. Em muốn nghe tiếng ca không dzĩ dzăng Thái Thanh hát bản... “Không phải tại anh, không phải tại em, tại ông hàng xóm...”

Đại ca của nó ở bên dưới có vẻ như không chú ý tới lời yêu cầu ấy vì tiếng nhạc bên dưới vẫn không thấy lớn hơn.

Vừa lúc tôi thêm một ly cà-phê thì Diễm Lan từ bên dưới đi lên. Nàng bưng ly cà-phê trên tay và thẳng Xoa nham nhở trêu nàng :

- Cám ơn ngen... Chờ ơi, cưng chiều anh quá... Thấy anh nằm buồn cưng pha cà-phê cho anh. Cưng chiều anh thì tí nữa anh chiều lại cưng. Cưng muốn anh làm kí gì anh cũng mần...

Trong bóng tối, tôi không nhìn rõ ánh mắt Diễm Lan. Song, tôi cảm biết nàng nhìn nó như nhìn một con chó ghẻ. Song nó vẫn nham nhở cười khếch khếch một mình :

- Cà-phê em pha thì chắc phải ngon rồi... Anh có cái tật uống cà-phê độc đáo lắm... Cà-phê phải uống theo lối đặc biệt của anh mới thật là ngon... Em uống một ngụm nhưng ngậm trong miệng, đừng có nuốt... rồi cho anh uống sớm. Hì hì... đó là cà-phê uống theo kiểu ... cà-phê la mua...

Diễm Lan đến bên tôi. Nàng đặt ly cà-phê lên mặt bàn và ngồi xuống bên tôi trên chiếc ghế dài sau vành lái. Chúng tôi ngồi sát cạnh nhau, nhưng không ai chạm vào ai. Tôi không vòng tay ra ôm nàng không phải vì sự dòm ngó của thằng khốn nạn thô bỉ Phăng-Xoa. Tôi biết những đêm thanh lành đên trên biển là giờ tan nát nhất cho trái tim những kẻ có tâm sự buồn. Tôi biết Diễm Lan đang buồn, nhưng nàng chưa muốn tôi giúp nàng đỡ buồn. Nỗi đau nhiều khi cũng cần thiết cho cuộc sống của con người, phải để cho nỗi đau

thấm thía khắp người, nếu để nó tích tụ mãi nơi trái tim, người ta có thể uất lên mà chết.

Như thằng điên, tự nhiên thằng Xoa học lên :

- Ôi, buồn quá, chẳng có việc gì để làm cả. Một cái mọt ghẻ để gãi cho đỡ buồn cũng không có. Em ơi... biết như vậy ngày xưa anh hồng thềm bôi thuốc ghẻ...

Diễm Lan như không nghe thấy tiếng la hóa dại đó. Dưới ánh sao mờ, tôi nhìn thấy mặt nàng và thấy nước mắt nàng chảy trên má. Nàng khóc. Nàng không cần lau nước mắt cũng không cố ngưng khóc. Đầu ngửa trên thành ghế, nàng để cho nước mắt chảy ra. Tôi để yên cho nàng khóc vì tôi biết khóc được là có thể vui sầu. Khi đau đớn, buồn rầu, không có gì giải tỏa hiệu nghiệm bằng khóc. Được khóc.

Một lúc sau, những giọt nước mắt êm lặng tự động ngừng chảy, nàng khẽ nói :

- Em xin lỗi vì em đã khóc. Em đã để cho anh thấy em thương Vũ Dương. Nhưng đây là lần cuối cùng, em sẽ không còn bao giờ nhớ đến hắn nữa đâu...

Tôi sốt sắng phản đối :

- Em có quyền thương Vũ Dương. Đó là chuyện tự nhiên.

- Em vừa nghĩ đến chuyện Dương phải nằm một mình trong tòa nhà vắng và tối đó suốt một đêm qua. Dương sợ bóng tối. Một mình nằm trong tòa nhà vắng, anh ấy không ngủ được. Chưa bao em bỏ Dương khi Dương cần có em...

Những tiếng nức nở, ghen ngào thừa dằn, nàng bắt đầu lấy lại tự chủ :

- Trong thời gian sống với Dương, ngay cả khi biết Dương làm những việc phạm pháp và thế nào em với Dương cũng phải xa nhau, chẳng khi nào em nghĩ đến tình yêu, đến chuyện em có yêu Dương hay không và em chung sống với Dương như vậy có phải không, có nên không ? Nhưng bây giờ khi Dương chết, em bỗng thấy thương hại anh ấy. Bây giờ em mới biết, mới hiểu tại sao có những cặp vợ chồng không yêu nhau mà vẫn sống được với nhau suốt đời. Vì nghĩa với nhau. Nghĩa đi sau tình và nhiều khi còn bền chặt hơn tình nữa. Em có thể trách rằng Dương đã làm hỏng đời em, không xứng đáng là chồng em, nhưng trách thế là bậy. Sự thực không phải như thế.

Dương làm bậy một phần cũng là vì em, vì muốn cho em sung sướng. Nhà lầu, xe hơi, kim cương, tiền để băng, nhà có người hầu, mợ chưa ngủ dậy đã có người bưng ly cam tươi nguyên chất vào đến tận giường cho mợ uống. Như vậy làm gì da dẻ mợ chẳng đẹp như ngọc ? Người vợ nào cũng chịu một phần trách nhiệm khi chồng làm bậy. Em dám nói rằng người vợ nào cũng biết rằng chồng mình làm phải hay quấy, nhưng không ngăn cản mà thôi. Cho rằng mình không thúc đẩy chồng mình làm bậy là đã đàng hoàng quá rồi, ít nhất cũng nghĩ rằng mình không có lỗi. Em xét trường hợp của em là đủ biết... Em biết Vũ Dương làm những việc phạm pháp chứ, nhưng em im lặng không ngăn cản anh.

Vũ Dương sinh trưởng trong một gia đình quan lại ngày xưa ở ngoài Bắc, nhưng đến đời anh thì bị khánh kiệt. Năm Vũ Dương hai mươi tuổi, ông thân của anh mất và của cải chia ra chẳng còn gì. Di cư vào Nam, bè bạn Dương xa lánh, bà mẹ Dương, em gái Dương thì đi làm mướn nuôi thân. Dương muốn làm cho gia đình trở lại cuộc sống giàu sang như xưa. Tội nghiệp... Ở xã hội này, người muốn làm giàu nhanh chóng chỉ có một con đường là làm những gì phi pháp...

- Đập vỡ cây đàn... Đập vỡ cây đàn...

Diễm Lan giật mình khi thằng Xoa bắt lên câu hát vô duyên đó. Gã

rống lên thật lớn, nhưng cả hai chúng tôi cũng không ai nhếch mép cười nổi.

- Anh lên Sè-Gòong học được ngón đàn É-t-Ba-Nhôn... trở về em đã đi lấy Mèo... Em đâu... Nàng đâu ? Nàng đâu ? Đập vỡ cây đàn...

Đôi mắt Diễm Lan mơ màng. Nàng lặng đi một lúc sau mới nói tiếp :

- Em không yêu Vũ Dương. Không phải bây giờ Dương chết rồi và vì yêu anh em mới nói như thế. Thực sự, em chưa biết tình yêu là gì. Khi em gặp Dương, em mới hai mươi mốt tuổi. Và em đang nửa là ca sĩ tập sự, nửa là ca-ve, nửa thứ ba là... poule de luxe, một thứ đồ chơi có thể đắt tiền dành riêng cho bọn có tiền, có quyền.

Tôi vội vàng ngăn nàng :

- Đừng nói đến chuyện ấy. Anh không muốn nghe.

Nói xong, tôi nhận thấy là trong tình yêu, tôi vẫn còn yếu đuối, còn dễ bị xúc phạm nhiều hơn là tôi tưởng. Nói cách khác, trái tim tôi nhiều mềm hơn là chai đá. Tôi vẫn còn sợ phải nghe nói đến những tên đàn ông được hưởng nhục dục trên thể xác người đàn bà tôi yêu, dù khi đó đời nàng chưa có tôi.

- Em không có giọng hát, em không có khiếu đóng phim – Diễm Lan thản nhiên nói tiếp như nàng không nghe thấy tiếng ngăn của tôi – không biết rằng nếu không gặp Dương, đời em rồi sẽ ra sao. Có điều bây giờ nghĩ lại, em thấy có nhiều hy vọng trở thành gái chơi bời hạng sang hơn là những nữ nghệ sĩ. Khi gặp em, Dương vừa giải ngũ xong và bắt đầu làm được tiền. Dương hỏi cưới em làm vợ đảng hoàng chứ không chỉ gạ đi chơi Vũng Tàu, Đà Lạt như những kẻ khác. Em nhận lời ngay vì lúc đó em đã thấy đời sống khó khăn, kiếm tiền quá vất vả. Dương hơn em tới mười tuổi và đối xử rất tốt với em. Chính Dương dạy em ăn bận, trang điểm. Có thể nói Dương là một người chồng kiểu mẫu... Cũng có thể là Dương yêu em nhiều và Dương thực tình không muốn gây nguy hiểm cho em.

Tôi an ủi nàng :

- Em cũng đã làm đầy đủ bổn phận của em với Dương. Không ai có thể chê trách em được em điều gì, kể cả Vũ Dương.

Nàng ngồi lặng hồi lâu. Sau đó, nàng nghiêng mặt nhìn tôi :

- Nếu em không có lỗi với Vũ Dương, em có lỗi với anh. Em đã không nói hết sự thực với anh ngoài chuyện kéo anh vào cuộc nguy hiểm này.

Tôi lắc đầu :

- Đừng thắc mắc nữa. Nếu em có nói hết, tôi vẫn tới giúp em và Vũ Dương theo như lời em yêu cầu như thường.

- Giúp là một chuyện, nhưng vì giúp mà anh phải chết oan uổng trong vụ này thì thật oan cho anh...

- Chưa chắc chúng ta đã nhất thiết phải chết...

Tôi hạ giọng nói nhỏ hơn, mặc dầu lúc đó chúng tôi đã nói nhỏ lắm, thằng Xoa đang nằm phoir rón đầu kia không thể nào nghe nổi tiếng chúng tôi nói với nhau :

- Em phải tin tôi. Chúng ta sẽ thoát.

Nàng thở dài :

- Em cũng đã nghĩ đến nhiều cách, nhưng em không thấy một lối thoát nào cả. Em chỉ còn ân hận có mỗi một điều, là làm anh cùng chết với em...

## Chương 14

GIÓ THỔI ĐƯA THUYỀN ĐI ĐỀU VÀ NHẸ. TRỜI TRONG VÀ ĐẸP, BIỂN LẠNG sóng. Tất cả mọi điều kiện để thực hiện chuyến đi này đều tốt đẹp, chỉ có khi tới đích là nguy hiểm và ghê rợn mà thôi.

Một ngày qua, những hải lý theo nhau sắp hàng sau thuyền. Tôi đã thành công kể hoãn binh, nhưng hoãn được vài ngày không phải là hoãn được mãi mãi. Hoãn binh chỉ là kế của kẻ cùng đường, đáng lẽ phải chết ngay thì chết ngày mai, ngày mốt, nhưng cuối cùng rồi cũng phải chết. Mỗi ngày qua, tôi càng sợ hãi và tuyệt vọng.

Tôi nghĩ rằng trong thời gian chưa tới đích này, tôi có thể tìm được cơ hội chế ngự hai tên sát nhân. Tôi tưởng rằng thế nào cũng có lúc chúng phải sơ xuất, nhưng không, bất cứ lúc nào chúng cũng dập tắt ngay từ trong trứng ý nghĩ tấn công của tôi. Thằng Xoa có thể không biết, nhưng tôi tin rằng Khôi biết. Gã biết tôi hy vọng bắt được nhược điểm của gã và tấn công, nhưng gã tin rằng gã không có nhược điểm, hoặc nếu có, nhược điểm đó không đủ yếu để tôi có thể lợi dụng. Gã biết gã vẫn nắm chắc thế chủ động trong tay. Về chuyện này, quả thật gã không lầm.

Bất cứ lúc nào cũng có một tên – hoặc Khôi, hoặc Phăng-Xoa – canh chừng tôi. Bất kể ngày đêm, lúc nào cũng có một tên thức. Và Diễm Lan vẫn là “atout” chính của chúng. Chúng chỉ cần giữ Diễm Lan là giữ được tôi.

Và Diễm Lan im lặng nhiều tiếng đồng hồ dài. Nàng thường ngồi một mình ở cuối thuyền, mơ màng nhìn ra biển cả. Nàng chỉ nói với tôi và trước sự giám thị thường trực của hai tên sát nhân. Chúng tôi cũng chẳng có gì để nói với nhau.

Khi Khôi giữ tay lái, tôi cũng nằm dài một chỗ nào đó trên thuyền. Ban đêm, nhiều khi tôi cũng chỉ nằm nhưng không ngủ, mắt nhìn lên trời sao lấp lánh, lên cột buồm ngả nghiêng theo sóng, óc nghĩ tới cả

trăm chuyện, nhưng tất cả những ý nghĩ ấy đều chỉ xoay chuyển trong một vòng tròn.

.....

Bây giờ là 12 giờ trưa, ngày thứ tư sau đêm du thuyền Đồng Nai rời bến Đà Nẵng. Tôi tính toán hướng đi và vị trí của du thuyền trên bản đồ, Khôi đứng sau tay lái, Xoa nằm dài trên chiếc ghế dài và Diễm Lan đứng riêng rẽ trong một góc.

Xoa ăn táo. Hàm răng gã nhai táo phát ra những tiếng rau ráu. Gã ăn nhiều, ngủ cũng nhiều và là người vô tư nhất trên du thuyền này. Chỉ mới mấy ngày ăn kỹ, ngủ kỹ trong gió biển, Xoa đã mập ra trông thấy. Cùng với sự tắm bổ ấy, dục tình của gã dường như cũng tăng trưởng rất mạnh. Chỉ cần nhìn đôi mắt gã khi gã nhìn Diễm Lan – ánh mắt của gã như lột truồng nàng, cắn cấu da thịt nàng – tôi cũng biết rằng sự thèm khát đàn bà của gã, ở đây đàn bà là Diễm Lan, đã lên đến cao độ, chưa ai biết là nó sẽ bùng nổ lúc nào.

Diễm Lan cố tình không đếm xỉa gì đến Xoa, song nhiều lúc tôi cũng nhận thấy nàng rung mình, da nổi gai ốc khi nàng thấy đôi mắt rắn của gã đè nặng trên ngực, trên bụng nàng.

Xoa ném lõi táo xuống biển, lượm trái khác và hỏi tôi :

- Sao đề đốc ? Chiến hạm của mình sắp đến nơi chưa ?

Tôi cũng như Diễm Lan, cố tình không đếm xỉa gì đến Xoa. Mặc cho nó muốn hỏi gì thì hỏi, tôi vẫn tiếp tục tính hướng đi của du thuyền về phía hải đảo Scorpion. Bàn tay tôi cầm cây viết chì vừa định gạch một đường dài xuống bản đồ bỗng ngừng lại.

Ý nghĩ chợt đến trong óc tôi như có thể phá tung được vòng vây đang giam hãm tư tưởng từ mấy ngày, mấy đêm liền, sau khi tôi tính toán hết cách vẫn không tìm ra biện pháp nào khả dĩ có thể giúp cho tôi và Diễm Lan thoát chết. Vòng lẩn quẩn giam hãm tư tưởng của

tôi là: trước sau gì du thuyền cũng đưa chúng tôi tới đảo Scorpion, và khi tới nơi sẽ không thấy vụng san hô như lời Diễm Lan nói, tất nhiên là cũng sẽ không tìm thấy xác phi cơ. Khôi sẽ không tin rằng Diễm Lan không biết, gã vẫn nghĩ rằng nàng biết nhưng chưa chịu nói... Bây giờ nếu tôi đưa được du thuyền này tới một vùng nào đó có hòn đảo gần giống như đảo Scorpion, một nơi có nhiều vụng san hô và bảo Khôi rằng đó chính là nơi chúng tôi định đến. Sự có mặt của những vụng san hô quanh đảo sẽ cho tôi có lý do để lặn xuống tìm, cuộc tìm kiếm sẽ kéo dài nhiều ngày và nhờ vậy, Diễm Lan và tôi sẽ còn được sống thêm một số ngày nữa...

Nhưng dù có sống thêm vài ngày nữa cũng chưa phải là sống mãi... Song, biết đâu đây ?

Tại sao tôi không tìm cách đưa du thuyền tới một nơi không phải là đảo Scorpion ? Có gì bắt buộc tôi cứ nhất định phải đưa du thuyền tới đó ? Khôi có biết đôi chút về hàng hải, nhưng nếu tôi lừa, gã sẽ khó phát giác. Nhìn trên bản đồ, đảo nào cũng giống nhau. Vẽ đường đi về một hải đảo, nhưng sự thực cho thuyền tới một hải đảo khác gần đó, người thường không sao có thể biết.

- Để tính coi – Tôi nói – chắc sắp tới rồi ...

Không ngờ câu hỏi của nó được tôi trả lời, Xoa có vẻ tự quan trọng khi tôi nói tiếp :

- Coi nào... Bây giờ là thứ tư... Nếu gió cứ thổi thuận chiều như hôm nay, tới chiều thứ sáu mình sẽ tới nơi. Chậm nhất là sáng thứ bảy.

Nó gật gù cái đầu :

- Đừng chậm hơn chủ nhật này là được. Cầu tìm cái đảo nào có tí thổ dân, có nhà thờ. Chủ nhật phải đi dâng lễ chứ...

Nó đi tới gần đại ca của nó để báo lại tin du thuyền sắp tới đích. Hai

anh em chúng thì thăm nhỏ to gì đó với nhau. Chắc Khôi dặn dò thằng Xoa những gì nó phải làm khi chúng tôi tới đích. Tôi ra ngồi ở mạn thuyền. Diễm Lan đến ngồi cạnh tôi. Nàng khẽ nói :

- Như vậy là chúng mình chỉ còn được sống yên ổn bên nhau vài ngày nữa...

Nàng ngụ ý khi tới đích và sau khi không tìm thấy dấu vết chiếc phi cơ rớt, bọn Khôi sẽ dỡ thủ đoạn tàn khốc và chúng tôi sẽ phải chết. Chết như chúng tôi từng biết trước nhưng không sao có thể tránh được. Ngay sau khi Diễm Lan nói câu đó, tôi đã định nói cho nàng biết kế hoạch thoát thân cuối cùng mà tôi vừa nghĩ ra được và nhất định phải thực hiện. Nhưng tôi ngưng lại được. Tôi biết nếu tôi nói ra, kế hoạch có thể hỏng. Hỏng vì Diễm Lan có thể sẽ ngăn cản tôi liều mạng. Ít nhất, nàng cũng sẽ không chịu để cho tôi lãnh hết nguy hiểm. Nàng sẽ không chịu thoát thân trước bỏ tôi lại đối phó với hai tên sát nhân kia, mặc dầu tôi cố tình giải thích cho nàng hiểu rằng không bận nàng, nàng có thoát đi được rồi, tôi mới có hy vọng thắng được chúng.

Đáng lẽ phải nói nhiều với nàng, tôi chỉ nói:

- Chúng ta vẫn còn nhiều hy vọng tìm ra vụng san hô.

- Nếu không tìm ra, em sẽ nhảy xuống biển. Em chỉ xin anh có một điều... đừng nhảy xuống cứu em...

Tôi không thể để cho nàng tuyệt vọng. Khi tuyệt vọng, người đàn bà thường bất cần tất cả. Nên tôi vội nói :

- Đừng. Đừng liều mạng vô ích. Nếu chúng mình phải chết, hai thằng chúng nó cũng phải chết. Em phải cố bám lấy cuộc sống. Trong cái chết tới sát trước mắt, nhiều người vẫn tìm thấy cái sống.

Nhưng triết lý với Diễm Lan trong trường hợp này thật vô ích. Đó chỉ là những lời vô nghĩa. Tôi cần phải dặn nàng những việc thực tế :

- Khi tìm không ra vị trí và khi bọn chúng dờ mắt hành hạ em, em hãy ôm chặt lấy thằng Xoa. Cố làm sao để nó bận tay vì em. Anh sẽ nhảy tới chế ngự thằng Khôi. Khi mình liều mạng, mình có thể thắng...

Diễm Lan lặng yên, nhưng tôi cảm thấy nàng không chia sẻ sự lạc quan của tôi. Chính tôi cũng thấy những lời tôi nói là viễn vông. Không đời nào bọn Khôi để cho một chuyện như tôi vừa nói xảy ra. Diễm Lan không bao giờ chế ngự được sự kinh tởm để ôm lấy thằng Xoa. Nó như con rắn độc... Chỉ cần nó chạm tay vào người nàng là toàn thân đã rùn lại rồi. Và chúng sẽ cẩn thận trói gô tôi lại trước khi hành hạ nàng. Tôi chỉ hy vọng những lời tôi nói dù vô lý đến mức nào cũng có thể giữ được cho nàng khỏi nghĩ đến chuyện tự tử.

o O o

Đêm xuống, tôi nằm trên sàn tàu, nhìn lên trời cao, ghi vị trí của du thuyền theo các ngôi sao. Đảo Scorpion ở về bên phải du thuyền. Sáng hôm sau, trong thời gian tôi giữ tay lái, tôi cho thuyền đi trệch hai mươi dặm về phía trái. Du thuyền sẽ tới một dãy những hải đảo nhỏ, hoang vu của Thái Bình Dương. Những hải đảo này không có tên, vì quá nhỏ trên bản đồ, chúng chỉ được gọi bằng những con số. Vùng này có nhiều vụng san hô.

Khi trao tay lái lại cho Khôi, tôi giải thích du thuyền đi khác hướng một chút vì gió. Gã ghi nhận sự thay đổi này, nhưng không tỏ vẻ nghi kỵ gì hết. Gã vẫn yên trí du thuyền đi thẳng tới đảo Scorpion.

Ngày và đêm thứ năm trôi qua. Bình minh ngày thứ sáu lên trên biển. Một ngày thật đẹp hứa hẹn tới qua ánh bình minh vàng rực. Khi trời sáng hẳn, tôi nhìn thấy một hải đảo với ngọn núi cao, nhấp nhô nơi chân trời trước mặt. Du thuyền đang đi thẳng tới đảo.

Khôi đứng dựa lưng vào thành phòng lái, miệng hút thuốc, chiếu cặp

mắt sắc nhìn tôi. Tôi biết gã đang quan sát xem thái độ của tôi ra sao khi tôi thấy mưu đưa thuyền đi về hướng khác của tôi bị bại lộ. Không cần phải hỏi, tôi cũng biết là Khôi đã biết mưu định của tôi và chính gã đã sửa lại hướng đi để cho du thuyền tiến thẳng tới đảo Scorpion.

Một lần nữa, tôi thấy kẻ thù của tôi nguy hiểm và thông minh hơn tôi nghĩ.

Trong vài phút, tâm trí tôi hoang mang, rời rã. Sự tuyệt vọng thật sự đến xâm chiếm cả tâm hồn lẫn thể xác tôi. Tôi không sao địch lại, đừng nói đến chuyện thắng, một kẻ thù hơn tôi mọi mặt như Khôi.

Hy vọng duy nhất để sống của Diễm Lan và tôi là tìm được một vụng san hô, cho đó là nơi phi cơ rơi và dừng thuyền lại, lặn xuống tìm. Khi lặn xuống đáy biển, tất người lặn phải đeo bình dưỡng khí. Và Khôi sẽ không tin tôi. Hoặc Khôi, hoặc Xoa, sẽ lặn xuống cùng tôi. Trên thuyền có hai bình dưỡng khí và hai người có thể lặn được.

Tôi thua Khôi trên cạn, nhưng xuống đáy biển không sao có thể bằng tôi. Điều ấy tôi biết chắc chắn. Vì tôi là thợ lặn chuyên môn, vì tôi là người nhái, còn gã chỉ là người lặn tài tử. Cũng tất nhiên gã không thể lặn lâu và sâu được bằng tôi. Gã cũng không thể di động nhanh nhẹn được bằng tôi ở dưới nước.

Khi lặn xuống biển, tôi sẽ tấn công Khôi hoặc Xoa, tùy trường hợp tên nào theo tôi lặn xuống. Vẫn liều, nhưng may ra còn hy vọng thoát chết. Ở trên thuyền chỉ còn một mình Diễm Lan và một tên – hoặc Khôi, hoặc Xoa – tôi sẽ trời lên với một lý do nào đó. Và tôi sẽ tấn công nốt tên ở trên.

o O o

Buổi trưa, du thuyền tới gần hải đảo. Hải đảo Scorpion trông giống một con cua nổi trên mặt biển. Đảo hoang, không nhìn thấy qua một xóm nhà nào hết, dù chỉ là một xóm nhà ngư phủ nghèo nàn. Cũng

không thấy qua một bóng thuyền đánh cá nào quanh đảo.

Và mặt biển xanh phẳng lì như gương, không thấy mặt nước gợn sóng ở bất cứ góc nào quanh đảo. Nghĩa là không có một vụng san hô nào hết.

Không khí căng thẳng trên thuyền. Khôi tỏ vẻ bức dọc. Sự kiên nhẫn của gã cũng chỉ có giới hạn. Đôi mắt gã nhìn Diễm Lan có những ánh thật khủng khiếp.

Trong bữa ăn trưa, cả hai tên sát nhân cùng lằm lì. Làn da mặt Diễm Lan xanh xao và đôi mắt nàng nhiều lúc thất thần. Nàng biết đã đến đích và đã đến lúc chúng tôi phải chết.

Tôi biết là nàng xao xuyến và hồi hộp nhất bọn.

Không ai nói gì cả, bỗng dưng tôi la lên :

- Tôi đã nói với các người rằng việc tìm một vật rơi trên biển thật khó. Không ai chịu tin tôi. Các người tưởng vừa tới nơi đã nhìn thấy đuôi phi cơ thò lên mặt nước chắc ? Còn phải tìm lâu. Tin tôi đi... Có khi phi cơ nằm ở ngay dưới đáy thuyền này không chừng.

Chỉ có Diễm Lan nhìn tôi. Nét mặt Khôi lạnh như tiền. Còn khuôn mặt thô bỉ, súc vật của thằng Xoa hiện lên những nét khoái trá. Nó có vẻ muốn không tìm thấy phi cơ nhiều hơn là tìm thấy.

Tôi dụ giọng :

- Khi phi cơ rớt có thể là vào lúc nước xuống, vụng san hô lộ ra trên mặt nước. Chúng ta phải cho thuyền đi vòng quanh đảo nhiều lần. Và chờ lúc nước xuống.

Đến lúc này, Khôi mới buông nhẹ :

- Đồng ý. Tôi chờ tới năm giờ chiều nay.

Một giờ trưa, du thuyền Đồng nai bắt đầu chạy vòng quanh đảo Scorpion.

Khi chạy vòng, thuyền phải cho máy chạy. Tiếng động cơ nổ đều càng làm bầu không khí thêm căng thẳng và rùng rợn.

Tôi đứng trên boong, phóng mắt nhìn quanh. Tuy đã biết chắc rằng quanh đây không có một vụng san hô nào và mặt biển không thể có chỗ nào rợn sóng, tôi vẫn hy vọng nhìn thấy một vùng sóng trắng nào đó để có thể cho rằng đó chính là vùng sóng Vũ Dương nhìn thấy phi cơ rớt xuống.

Nhưng mặt biển hoàn toàn lặng.

Thời gian trôi qua vừa nặng vừa nhanh. Tôi sợ không dám nhìn đồng hồ tay. Tôi sợ buổi chiều trôi đến năm giờ. Giờ cuối cùng Khôi định cho cuộc tìm kiếm vô vọng này.

Nhưng rồi buổi chiều cũng xuống. Tôi không còn tâm trí nào chú ý tới cảnh nắng chiều trên biển. Tôi trông thấy Khôi và Xoa ra hiệu cho nhau. Chúng đi xuống phòng ngủ bên dưới và Diễm Lan từ từ đi lên. Nàng tới ngồi cạnh tôi trên chiếc ghế dài trong phòng lái. Nàng cố gượng cười, nhưng cười không nổi. Đôi môi nàng rung động như người sắp bật lên khóc.

Chúng tôi ngồi im như hai pho tượng gỗ.

Tôi giật mình khi thấy Khôi nhô đầu lên từ cầu thang và tiếng gã quát lớn :

- Tắt máy.

Như một con người mất hết thần trí và không còn tự chủ, tôi đứng dậy làm theo lời gã.

Tiếng động cơ đột ngột im. Quanh chúng tôi chỉ còn tiếng gió biển rì rào, tiếng sóng biển đánh vào ghềnh đá của hòn đảo gần kia, và như có cả tiếng hai tên sát nhân bàn tán nho nhỏ với nhau bên dưới.

Khôi chỉ nhô đầu lên la có hai tiếng rồi lại đi xuống và Diễm Lan đứng bật dậy. Tôi quay lại và vừa vặn đón nàng trong vòng tay. Nàng ôm chầm lấy tôi, chặt cứng. Chúng tôi không có hôn nhau, chỉ ôm nhau như hai kẻ ôm nhau chờ chết.

Tấm thân tròn thơm mùi da thịt đàn bà trong tay tôi làm tôi bưng tỉnh. Đột nhiên tôi không còn thấy sợ nữa – có lẽ khi đã nắm chắc cái chết trong tay, khi đã sợ hết mức, con người ta không còn sợ nữa, một là con người phát điên, hai là hết sợ – tôi bỗng thấy giận dữ. Không... Chúng tôi không có tội gì cả. Hai thằng ăn cướp khốn nạn kia không có quyền giết chúng tôi như giết những con vật. Chúng tôi phải sống. Phải chiến đấu mà sống. Sống và yêu nhau.

Tôi đẩy nhẹ Diễm Lan ra và xoay mặt nàng về phía chiếc xuồng cấp cứu treo ở đầu thuyền :

- Em... Nghe anh nói...

Tôi nói vào tai nàng :

- Phải làm theo lời anh... Em thấy cái xuồng kia chứ ? Chỉ có mấy cái móc. Em có thể gỡ xuồng ra dễ dàng, quăng xuống biển và nhảy theo. Cứ nằm trong xuồng để nó trôi đi. Quanh đây nhiều tàu biển lắm, thế nào cũng có tàu trông thấy em...

Nàng la lên:

- Không...

Tôi dẫn mạnh hai tay nàng :

- Phải nghe anh... Bây giờ em chạy ra đó, nằm xuống, nắp kín. Đừng để chúng trông thấy... Nếu thấy chúng chế ngự được anh, em hãy quăng xuống xuống và nhảy theo...

- Không...

Nàng lại định ôm cứng lấy tôi. Tôi đẩy mạnh nàng ra :

- Đi...

Nàng chạy đi, loạng choạng trên những đồng dây chảo.

Một cơn bão nổi dậy trong tôi. Tôi không nghĩ đến chuyện nàng sẽ chết khô trên xuống hay sẽ được cứu sống. Tôi chỉ biết có một điều: nếu chúng tôi chết, tôi sẽ chết trước nàng.

Và tôi phải hành động thật nhanh.

Trước cả khi Diễm Lan kịp tìm được chỗ nắp, tôi chạy ra đứng ở thành phòng lái, la lớn:

- Thấy rồi... Thấy rồi...

Có tiếng chân rầm rập chạy lên cầu thang.

Tôi nhảy lên như thằng điên:

- Thấy rồi... Đúng nó rồi...

- Đâu ? Đâu ?

Khôi chạy lên. Gã vừa chạy vừa hỏi. Sự xúc động làm cho gã quên mất phòng vệ.

Tôi dang tay chỉ về chân trời :

- Kìa... Kìa... Sóng nổi trắng lên đó.

Khôi đứng cạnh tôi. Gã nhô người ra thành tàu, nghênh cổ nhìn về hướng tôi chỉ. Tôi lùi lại lấy đà và chọt mạnh đòn Karate1 lên cần cổ gã, chỗ ngay ót. Tôi chọt quá sức mạnh, tất cả sức nặng của thân xác tôi dồn hết vào cánh tay. Tôi chọt đúng, nhưng có cảm giác cả cánh tay tôi đã văng ra khỏi thân tôi, rơi theo Khôi.

Đang nhô người ra thành tàu, với phần trên của thân thể ở ngoài, trúng cái chọt vào ót quá nặng của tôi, Khôi cúi gập người xuống, chơi vơi rồi rơi tòm xuống biển.

Không nhìn theo gã rơi, tôi quay lại vừa vặn nhìn thấy Xoa chạy lên khỏi thang. Không do dự nửa giây, tôi nhảy vọt lên đưa hai chân tống xuống ngực Xoa. Nếu tôi đập trượt cú này, nếu nó tránh được, tôi sẽ chết ngất. May mắn hai chân tôi giáng trúng ngực nó. Thằng sát nhân ngã ra đằng sau, đầu và lưng đập vào thành du thuyền. Khẩu súng cầm trong tay nó cũng đập mạnh vào thành gỗ. Một tiếng súng nổ và khẩu súng rời khỏi tay nó, văng ra xa.

Từ trên cao lao xuống, tuy đập trúng đích, nhưng tôi cũng bị ngã. Trong khi đó địch thủ của tôi, tuy bị tôi đập trúng, bị đau, nhưng chỉ đập lưng vào thành du thuyền, nó vẫn đứng được trong lúc tôi ngã dưới chân nó. Nó đá mạnh vào ngực tôi và chạy theo khẩu súng...

Một màn đen trùm xuống mặt tôi, nhưng tôi cố sức đứng dậy. Một tên đã ngã xuống biển trong lúc du thuyền còn đà và thuận gió vẫn trôi đi. Tôi chỉ còn phải chế ngự một thằng. Sự việc xảy ra theo đúng ý tôi muốn. Chế ngự được nốt thằng Xoa, chúng tôi sống, thần tiên mà sống, chậm nửa giây là chúng tôi vẫn chết...

Tôi vịn tay vào thành gỗ đứng dậy, nhìn theo thằng Xoa. Như trong một giấc mơ, như những hình ảnh của một cuốn phim quay chậm, tôi thấy Diễm Lan chạy trở lại. Nàng chạy tới chụp lấy khẩu súng rơi trên sàn...

Tôi lao người chạy theo thằng Xoa...

Diễm Lan vừa vồ được khẩu súng thì Xoa cũng vừa tới. Nó giật lấy khẩu súng và giờ thẳng cánh giáng cán súng xuống đầu nàng...

Sự can thiệp của Diễm Lan vừa đủ thì giờ cho tôi chạy tới. Tôi không kịp ngăn thằng Xoa đánh nàng. Tôi chỉ kịp chụp lấy cổ nó từ đằng sau, áp dụng thế kẹp cổ của lính Biệt Kích. Thằng Xoa chúi người xuống và tôi trông thấy Diễm Lan nằm ngất trên sàn...

Thằng Xoa cầm khẩu súng, nhưng nó không bắn được tôi, vì tôi ở đằng sau nó và đang lấy hết sức siết cổ nó. Nhưng nó khỏe như trâu, và nó cũng biết Nhu Đạo. Nó biết nếu không gỡ nổi đòn kẹp này nó sẽ chết ngạt và tôi sẽ siết cho đến lúc toàn thân nó mềm nhũn, nó hết sức vùng vẫy.

Nó đưa khẩu súng vào sát lưng để bắn lại đằng sau. Tôi đẩy mạnh nó vào thành thuyền. Lợi dụng thành gỗ, nó đu người lên đạp chân vào đó và đạp mạnh trở ra...

Lưng tôi chạm mạnh vào thanh chắn ở thành ngoài của du thuyền. Tôi biết tôi bị ngã ra khỏi thuyền nhưng hai cánh tay tôi vẫn chưa chịu buông nó. Cả tôi và nó cùng rơi từ trên cao xuống biển.

Sự va chạm mạnh với mặt nước làm cho tôi và nó rời nhau, nhưng chúng tôi cùng rơi xuống một chỗ. Tôi vớ lại được nó ngay. Nếu nó còn giữ được khẩu súng trong tay, chắc tôi phải chết...

Nhưng may mắn cho tôi là cái ngã quá mạnh và sự bất ngờ phải đối phó với nước làm Xoa rơi mất súng. Tôi chụp lấy nó và kéo nó chìm xuống. Sức chống cự của nó lúc này chỉ là cố gỡ ra để trôi lên. Nó đấm tôi, nhưng vô ích. Sức mạnh của những cú đấm bị nước cản đi. Tha hồ cho nó đấm, tôi chỉ cố gắng giữ cho nó chìm lâu dưới nước. Với kinh nghiệm thợ lặn, tôi biết cách và có thể nhịn thở được lâu hơn nó.

Những cú đấm của thằng Xoa yếu đi và tôi cũng hết hơi. Hai mắt tôi đã nhìn thấy màu đỏ. Tôi vội đưa hai chân lên kẹp lấy ngực nó, và cùng trôi lên, nhưng vì bị tôi kẹp bằng chân, tôi không được mặt lên khỏi mặt nước để thở được trong khi nó vẫn bị chìm dưới nước.

Vừa trôi lên, tôi hít vội một hơi rồi lại chìm xuống. Bây giờ nó chỉ còn là một khối thịt mà tôi cần giữ cho chìm thật lâu dưới nước. Lần thứ hai, khi chịu không nổi nữa, tôi phải trôi lên. Tôi để được hai chân lên vai nó và đạp sâu nó xuống nước...

Tôi nhìn quanh, vừa thở vừa chờ coi nó nổi lên. Nhưng thằng Xoa không bao giờ còn trở lên mặt nước nữa...

Khi chắc chắn nó đã chìm luôn dưới đáy biển, tôi mới nhìn tìm du thuyền.

Trời đất... Tôi điếng người. Chiếc thuyền vẫn còn để buồm thuận gió, trôi tuốt đi xa. Có ở dưới biển mới biết du thuyền trôi nhanh là chừng nào. Chỉ chưa đầy năm phút, thuyền đã nhỏ tí tắp như ở mãi tận chân trời. Tôi may mắn mà sau cùng lại không may. Trên thuyền chỉ còn một mình Diễm Lan, nàng lại nằm chết ngất. Nàng có thể ngất trong vài tiếng đồng hồ và khi tỉnh lại, khi nàng biết là tôi rớt xuống biển, thuyền đã theo gió trôi đi quá xa. Dù có muốn, nàng cũng không thể cho thuyền trở lại được. Nàng không biết cách cho động cơ nổ, không biết điều khiển thuyền...

Tôi có thể bơi vào đảo, nhưng bơi vào đó để rồi chết đói, chết khát trên đó ư ?

Ngơ ngẩn nhìn theo chiếc thuyền mỗi lúc một đi xa hơn, nhỏ hơn, tôi bỗng nghe tiếng đạn nổ và viên đạn đi ngang đầu tôi.

Đến phát đạn thứ hai, tiềm thức tôi mới ghi nhận có kẻ đang bắn về phía tôi. Nhìn về phía phát ra tiếng nổ, tôi thấy Khôi... Tôi vừa quên mất gã.

Gã nổi lên ở cách tôi chừng 30 thước. Trong bộ áo veston sũng nước ấy, Khôi sắp chết đuối, nhưng gã không nghĩ tới chuyện tự cứu. Gã vẫn nhắm bắn tôi. Gã bơi không giỏi và chắc chắn gã vẫn còn choáng váng vì cú chạt của tôi. Gã đưa khẩu súng lên khỏi mặt nước, nhắm về tôi và nổ cò.

Đạn xuyên qua những làn sóng và đi đâu mất. Và cảnh tượng ấy thật kỳ dị, ghê gớm. Cảnh ấy làm cho tôi quên cả hụp xuống để tránh đạn. Tôi cứ nổi và nhìn ngây cảnh Khôi chết...

Gã nổi lên lần cuối cùng và viên đạn cuối cùng trong khẩu súng của gã vừa ra khỏi nòng. Như thỏa mãn vì đã bắn hết đạn, gã từ từ chìm xuống, cánh tay cầm súng vẫn giơ lên cao hơn đầu. Khẩu súng đen chìm xuống sau cùng...

Bây giờ chỉ còn một mình tôi trên mặt biển.

Tôi nhìn theo du thuyền Đồng Nai. Thuyền vẫn trôi xa tôi về phía mặt biển liền với chân trời...

## Chương 15

MỘT KẸ ĐẮM TÀU GIỮA BIỂN, KHI BIẾT CHẮC RẰNG MÌNH SẼ CHẾT, VẪN TIẾP tục bơi.

Sau khi thả cho thân thể tôi nằm bồng bênh trên mặt biển để thở lấy lại sức, tôi bắt đầu bơi về phía hải đảo.

Ở trên du thuyền, thấy hải đảo thật gần. Nhưng khi bơi dưới biển, hải đảo toả ra xa một cách đáng sợ. Những xúc động dữ dội vừa qua làm tăng thêm nỗi lo âu trong tôi. Thần kinh tôi như những sợi dây đàn bị căng quá độ nay chùng hết cả xuống. Chân tay tôi rời rã ngay trước cả khi tôi bắt đầu bơi. Lạc vào hoang đảo kia, chỉ có nắng và núi, nước biển bao quanh bốn bề, tôi sẽ không thể sống được mấy ngày. Nhưng thực ra, ngay trong phút đó, tôi vẫn không lo lắng cho mạng sống của tôi nhiều bằng lo cho Diễm Lan. Khi tỉnh lại, thấy chỉ còn mỗi một mình nàng trên thuyền, tuy trong thuyền có nước ngọt, thực phẩm còn cho phép nàng sống được nhiều ngày nữa, nhưng nàng không biết lái thuyền, không biết tìm phương hướng trên bản đồ, nhất là vì cô đơn, Diễm Lan có thể phát điên. Nàng có thể mê loạn nhìn thấy ảo ảnh đất liền và bỏ thuyền để nhảy xuống biển bơi về ảo ảnh đó.

Bóng chiều xuống thật nhanh. Trận xung đột vừa qua diễn ra lâu hơn tôi tưởng. Chiếc đồng hồ vẫn còn đeo ở cổ tay tôi, nhưng mặt kiếng đã bị vỡ. Trong trận xung đột một sống, một chết với Xoa, tay tôi chắc đã đập mạnh vào thành du thuyền làm vỡ đồng hồ, nên tôi không còn biết giờ giấc nữa. Chỉ biết hôm nay mặt trăng lên sớm. Vừa tắt nắng, tôi đã thấy mặt trăng ngay trên đầu.

Tôi bơi từ từ, nương theo những làn sóng. Đến khi trăng sáng hẳn, tôi ước lượng đã bơi được chừng một phần tư khoảng cách từ chỗ tôi rớt xuống biển vào tới hải đảo. Bỗng dường như trên biển lặng có tiếng động cơ nổ.

Tôi bị mê loạn và tự nghe thấy tiếng máy thuyền chẳng ? Có lý nào ? Tôi ngừng bơi và nhìn quanh bốn phía để tìm tiếng động. Từ phía xa nơi tay trái tôi, phía trôi đi hồi nãy của du thuyền, tôi lơ mơ nhìn thấy có ánh đèn. Du thuyền Đồng Nai với Diễm Lan, nguồn sống cả tinh thần lẫn vật chất của tôi, trở lại ư ? Khi chưa nhìn rõ hẳn, tôi đã biết chắc đó là du thuyền của tôi và nàng. Diễm Lan không bị ngất lâu. Khi tỉnh lại thấy mất tôi, nàng biết ngay là tôi đã cùng với tên sát nhân té xuống biển. Trước khi bị đánh ngất, nàng đã trông thấy tôi đánh ngã xuống biển tên đáng sợ nhất trong hai tên áp đảo chúng tôi. Và nàng lập tức tìm cách cho du thuyền đi trở lại. Một mình nàng, với không một chút hiểu biết nào về thuyền buồm và động cơ, nàng đã hạ được buồm và mở được máy. Người như nàng thật tuyệt vời. Cũng may khi nàng tỉnh lại, thuyền chưa đi quá xa, nàng vẫn còn nhìn thấy hải đảo và chỉ việc làm sao cho thuyền chạy trở về gần đảo.

Du thuyền cách tôi tới hai cây số. Sự vui mừng khi thấy thuyền trở lại cùng với Diễm Lan làm tôi suýt chìm lỉm. Tôi uống mất một hớp nước :

- Diễm Lan... Anh ở đây...

Tôi dư biết gọi là vô ích, nhưng vẫn cứ gọi. Tôi có thể gọi nàng như thế đến mãi đời, miễn là sau cùng tôi được gặp nàng.

Diễm Lan biết cho thuyền quay trở lại, tất nàng cũng biết cho thuyền chạy vòng quanh đảo tìm tôi. Nàng sẽ chạy vòng như thế mãi cho đến lúc nào nàng biết chắc là tôi đã chết. Trước sau, sớm muộn gì tôi cũng lên được du thuyền, song tôi vẫn muốn được lên ngay, tôi bơi về phía du thuyền đi tới.

Mỗi lần một làn sóng đưa tôi lên cao, tôi cố sức mượn đà sóng để nhảy lên, vung hai tay vẩy loạn, hy vọng Diễm Lan sẽ chóng trông thấy tôi. Những may rủi dồn dập đến làm cho tôi không còn biết chắc mình đang may hay đang rủi.

Trắng sáng vàng vạc như ban ngày cho tôi có điều kiện nhìn thấy rõ những vật trên du thuyền. Diễm Lan đứng bám một tay vào cột buồm cao, tay kia nàng để lên mặt. Tôi nhớ tới chiếc ống nhòm để trong phòng máy. Nàng đang dùng ống nhòm nhìn trên biển tìm tôi.

Nàng đã trông thấy tôi. Khi làn sóng khác đưa tôi lên cao, tôi nhìn lên và thấy nàng đã nhảy xuống chạy vào phòng máy. Rồi tiếng động cơ tắt, du thuyền còn đà trôi dập dềnh trên sóng. Tôi chỉ còn vất vả vài phút nữa thôi.

Trên mạn thuyền, tôi trông thấy Diễm Lan đứng đó, tay cầm sợi dây chèo định ném xuống cho tôi. Tôi xua tay ra hiệu không cần. Chúng tôi trông rõ mặt nhau. Nàng đứng yên nhìn tôi bơi nốt khoảng cách cuối cùng, nét mặt nghiêm trang. Tôi bám vào mạn thuyền và đợi khi thuyền theo sóng nghiêng về phía tôi, đu mình lên sàn. Diễm Lan quì gối trên sàn, đỡ vai cho tôi ngã nằm vào lòng thuyền.

Chúng tôi chưa ai nói với ai nửa lời. Khi tôi đã nằm yên trong lòng du thuyền, cơn xúc động mới vỡ ra như dòng sông đầy nước làm bể con đê. Tôi như sống cả một đời để được hưởng giây phút sung sướng này. Và cả Diễm Lan cũng vậy. Nàng khóc. Tôi cũng khóc. Tuy không muốn khóc, nhưng vẫn cứ khóc. Tôi dùng số sức tàn, ôm ghì lấy nàng, hôn nàng. Nàng cũng ôm ghì lấy tôi. Miệng chúng tôi gặp nhau và chiếc thuyền đi vào một vùng sóng khá lớn chao đi chao lại. Lần đầu tiên, tôi có cảm giác lâng lâng bay bổng vào một vùng trời đầy màu sắc.

Tôi hôn khuôn mặt ràn rụa nước mắt của nàng, hôn lên mắt, lên má nàng. Tôi áp má lên ngực nàng, nghe tiếng trái tim đập loạn trong đó. Chúng tôi vẫn chưa nói với nhau nửa tiếng.

Một lúc lâu sau, thật lâu, tôi ngừng đầu lên nhìn ngấm mặt nàng. Nước biển từ tóc tôi chảy sang mặt nàng, làm ướt cả ngực nàng. Trên trán nàng có vết sưng tím. Đó là nơi cán súng của tên sát nhân đập mạnh vào hờn nầy. Vụ giết người mới xảy ra, nhưng đối với tôi như đã xa xôi từ kiếp trước. Tôi chỉ còn thấy cuộc đời có một

chuyện quan trọng mà thôi. Đó là chuyện chúng tôi còn sống – sống riêng với nhau trên một du thuyền lênh đênh giữa biển – sống và yêu nhau, và không còn sợ bị ai hành hạ. Và ánh trăng chiếu sáng làm tôi nhìn thấy rõ cả từng nét lông mi của nàng. Nàng đẹp đến nỗi hơi thở của tôi ngừng lại.

Nàng mở mắt. Mắt nàng ướt, nhưng sáng long lanh. Nước mắt đọng trên hàng mi như những hạt kim cương nhỏ. Nàng vừa muốn cười, vừa muốn khóc, làn môi nàng rung động :

- Em tưởng... không bao giờ em còn được gặp anh nữa...

Tôi hôn phớt lên môi nàng :

- Em đúng là Tình Nữ... Em còn sống, anh chưa thể chết được.

Rồi tôi la lên :

- Em đừng nói, đừng làm gì hết, đừng đi xa anh, anh muốn tự do nhìn em, muốn hôn em...

Hạnh phúc như đã làm cho tôi trở thành khùng.

Vì từ lúc leo trở lên du thuyền đến giờ, tôi chẳng làm gì khác ngoài những việc đó. Cứ kể ra nếu tôi có khùng, có điên cũng phải. Chúng tôi đã thắng. Bọn định giết chúng tôi đã bị gạt bỏ ra khỏi cuộc đời này. Vĩnh viễn. Chúng tôi tự do. Chúng tôi sống và chúng tôi yêu nhau.

Người ta nói giấc mộng đẹp nhất của tất cả những kẻ yêu nhau chân thành là đưa nhau đi sống ở một nơi nào không có loài người. Trước kia, cũng như nhiều thanh niên thuộc loại ăn chơi cần bặt ở Hà Nội, tôi vẫn thường nói đùa theo kiểu văn chương cải lương: “Anh sẽ đưa em tới những nơi cuối bãi, đầu ghềnh, chân trời, góc biển” ... hoặc “sơn cùng, thủy tận”. Trong văn chương cải lương, đó là lời vua Tống Nhân Tôn nói với ái khanh là Bàng Quý Phi trong

tuồng “Xử án Bàng Quí Phi”, khi ông vua đa tình này, trong một phút bốc đồng, định bỏ ngai vàng để cùng người đẹp đi một đường tiểu ngạo giang hồ. Không ngờ bây giờ, sự thực, tôi đang có đủ điều kiện để thực hiện chuyến ra đi tới góc biển, chân trời ấy với người tôi yêu dấu.

- Anh yêu em... Có thể một ngày nào đó em sẽ thấy anh yêu em đến là chừng nào...

Nàng gật đầu, thì thầm :

- Em đã thấy rồi. Em cũng thế. Em cũng yêu anh, ngay từ phút đầu. Chính vì yêu anh nên em không muốn bỏ rơi Vũ Dương. Anh hiểu em không ?

Tôi trả lời nàng bằng chiếc hôn. Lòng nàng như trang giấy trắng mở rộng trước mắt tôi.

- Cũng chỉ vì em yêu anh quá nên em không dám tỏ tình trước mặt hai tên kia, sợ chúng biết. Chúng tưởng chỉ có anh yêu em mà thôi...

Nhắc đến Khôi và Xoa, nàng rùng mình. Tôi ôm nàng để giữ cho nàng khỏi lạnh.

- Chúng nó... đi rồi. Quên chúng nó đi...

Tôi nhìn thấy sự trang trọng trong đôi mắt nàng khi nàng nói :

- Chúng ... đi rồi, nhưng chúng ta cũng không thể trở về được. Chúng ta cũng không thể đến được bến bờ nào hết, phải không anh ?

Ánh mắt nàng chỉ trang trọng thôi, không có ý tình tuyệt vọng hay buồn rầu. Song, tôi cũng không thể chịu đựng được khi thấy nàng lo âu về tương lai. Tôi la lên :

- Chúng ta có thể đi đến bất cứ nơi nào chúng ta muốn... Không có gì ngăn cản được chúng ta hết. Em muốn trở lại Sài Gòn cũng được nữa. Đây, anh chỉ cho em thấy...

Tôi nhồm dậy, nắm tay nàng đi vào phòng máy.

Tôi đặt ghế giữa phòng lái, long trọng mời nàng ngồi lên. Nàng mở lớn đôi mắt nhưng hãy còn ướt nước mắt trên những giọt nước mắt đọng ở má, nhìn tôi như tưởng tôi phát điên. Trong lúc đó tôi bật tắt cả những ngọn đèn trên thuyền, cho quanh chỗ nàng ngồi sáng trưng. Xong, tôi mở rộng những tấm carte trước mặt nàng :

- Em nhìn đây. Đây là những nơi em có thể đến được. Tức là cả thế giới. Bất cứ chỗ nào em muốn tới, anh sẽ đưa em tới. Em như một Nữ Hoàng. Nếu em muốn, em chỉ cần nhắm mắt lại và chỉ một ngón tay lên bản đồ, em sẽ tới đó. Thật mà... Chúng ta tự do, hoàn toàn tự do, muốn đi đâu thì đi. Không kẻ nào còn có thể tìm theo được dấu của chúng ta. Anh có thể đưa em đi vòng quanh thế giới trên du thuyền này. Nếu em không muốn vào đất liền, chúng ta sẽ không vào đất liền. Chúng ta cứ lênh đênh trên biển như thế này mãi mãi... Em quên rằng chúng ta còn số tiền cả trăm ngàn đô-la em mang theo lên thuyền ư ? Với số tiền ấy và du thuyền này, chúng ta có thể sống như một cặp vợ chồng tỷ phú... Em thấy không ? Quần đảo Hạ Uy Di này, Honolulu này... Đây là Bali, đây là Tinh Châu... Thế giới mở rộng chào đón em. Chúng ta sẽ sống sung sướng như trong mơ. Tất cả những gì chúng ta cần ở loài người chỉ là ét-xăng để chạy máy và thức ăn. Ét-xăng thực ra cũng không cần lắm, vì chúng ta có buồm và biển rộng lúc nào cũng có gió. Chỉ cần mua thức ăn. Ta có thể mua lại thức ăn của những thuyền đánh cá ngoài biển... Chúng ta có thể đi hết Thái Bình Dương, đi sang Đại Tây Dương... Đi khắp những nơi người ta gọi là bốn biển...

Tôi ngừng lại. Nàng ngậy người nhìn tôi như người lớn nhìn thương hại một anh bé con đang ba hoa :

- Sao em ? Em không thích sao ?

- Thích lắm chứ. Nhưng...

- Nhưng sao ?

- ...những gì anh vừa nói có thể là sự thực được không ?

- Sao lại không là sự thực ? – Tôi kêu lên – Chúng ta đã sống cuộc sống thần tiên đó rồi mà...

Tôi nâng mặt nàng lên :

- Đừng khóc nữa, em yêu. Khi vào thiên đường, chúng ta còn khóc là bậy. Em hãy quên hết chuyện cũ. Loài người xa rồi. Chúng ta không còn dính dáng gì đến loài người nữa... Anh sẽ dạy em lái thuyền, ghi nhận tiếng nói của biển, của trăng sao, mây và mặt trời. Em sẽ bơi trong nước biển xanh như một nữ thủy thần... Chúng ta sẽ yêu nhau... Yêu nhau...

Nàng thốt lên một tiếng thở, như tiếng gọi yêu và ôm lấy tôi...

o O o

Buổi sáng tinh sương, cùng với mặt trời lên, tôi giương lại những cánh buồm cho gió đưa chúng tôi đi xa hơn nữa về phía Nam. Tuy không cần phải di chuyển lắm, nhưng tôi cũng muốn đưa Diễm Lan đi xa vùng biển có hải đảo Scorpion này, để nàng khỏi nhớ lại những hình ảnh ghê rợn vừa qua.

Qua một ngày yêu nhau thần tiên, khi nắng của ngày đẹp bắt đầu nhạt, tôi hăng hái bắt tay vào việc. Trong hầm chứa đồ của du thuyền, tôi tìm được hai thùng sơn trắng và năm bảy thùng nhỏ sơn màu. Từng ấy sơn thừa đủ để tôi biến bề ngoài của du thuyền Đồng Nai thành một du thuyền khác. Tôi hạ xuống xuống biển và quét một lớp sơn trắng mới lên hàng chữ Đồng Nai ở hai bên mạn thuyền.

Đợi cho sơn khô, tôi sẽ quét lớp sơn mới thứ hai, rồi thứ ba. Khi hàng chữ Đồng Nai biến mất, tôi sẽ kẻ một cái tên khác lên đấy. Không cần phải suy nghĩ, tôi đã có sẵn một cái tên thật đẹp, thật hợp với Diễm Lan để đặt tên cho du thuyền tình yêu của chúng tôi. Thuyền này sẽ là Tình Nữ.

Trong lúc tôi sơn thuyền, Diễm Lan hiện ra trên sàn trong bộ áo tắm bikini màu xanh thẫm và cái mũ bơi màu trắng. Bộ bikini này do tôi mua ở Sài Gòn và đưa lên thuyền trước. Tôi chỉ ước lượng thân hình của nàng khi mua những thứ mà ngay khi mua, tôi cũng không tin lắm là nàng sẽ có dịp dùng đến, nhưng thật vừa, thật đẹp. Nàng đi sang mạn thuyền bên kia, nhảy xuống nước và lặn dưới đáy thuyền, nổi lên ở sau xuống tôi. Nàng nhìn tôi làm việc một lát rồi sau đó giúp tôi kéo xuống lên thuyền.

Chúng tôi ngồi sát nhau ở mũi thuyền, hút thuốc lá, nhìn ngắm hoàng hôn trên biển mông mênh và thỉnh thoảng không ai bảo ai, môi chúng tôi tự động tìm nhau, gặp nhau.

- Thuyền phải có tên mới chứ anh ? – Nàng hỏi tôi – Anh định chọn tên gì đặt cho thuyền ?

- Tên em.

Nàng ngạc nhiên :

- Tên em ? Diễm Lan ư ?

- Không. Tên em... của riêng anh kia. Tình Nữ.

Nàng ngừng lại nhìn tôi dò xét như sợ tôi nói đùa hoặc có ẩn ý gì chẳng. Đôi gò má nàng ửng hồng như má người xuân nữ lần đầu nghe người yêu nói chuyện ái ân :

- Bộ... em... đã tình lắm sao ?

- Không đa tình lắm... nhưng cũng đủ đa tình để anh chết...

- Đừng...

Tôi hiểu nàng sợ nghe nói đến tiếng “chết”.

- Anh xin lỗi – tôi vội tiếp – ... Em đa tình đủ để anh sống.

Nàng áp má lên ngực tôi, nghe tiếng tim đập trong đó một lúc lâu :

- Em yêu anh. Em muốn anh cứ hiền lành như thế này mãi. Nhiều lúc em nhìn mắt anh... khi anh... bọn họ... em thấy sợ...

Tôi hiểu ý nàng. Nàng không muốn thấy tôi trở thành hung dữ, thù hận và giết người. Tôi nhẹ vuốt mái tóc nàng :

- Em yên tâm. Anh sẽ hiền hoà như em muốn. Anh chỉ thù hận bọn chúng nó vì chúng định làm em khổ sở.

Chúng tôi lại quên dĩ vãng đen tối trong yêu đương.

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, trên mặt biển lặng như nước hồ thu, chúng tôi ngồi ăn cơm. Bữa cơm thứ nhất kể từ đêm chúng tôi lên thuyền ra biển. Chúng tôi có thùng gạo nàng-hương và rau, thịt đông lạnh đủ thứ trong tủ lạnh. Có cả nước mắm và hành tỏi. Việc tôi làm phụ nàng về bữa cơm này chỉ là việc lau bát đĩa và rót nước mắm ra chén.

- Có tới hai tạ gạo ở dưới đó – nàng nói – cứ ăn đều ngày hai bữa, phải hai ba tháng chúng mình mới hết gạo.

Tôi mỉm cười khi thấy con người nội trợ trong nàng xuất hiện. Người đàn bà Việt Nam muôn đời có đa tình và văn minh đến mấy cũng vẫn tự cho mình cái bồn phận lo âu, tính toán về vấn đề gạo nước, muối mắm. Chị nào quên hay coi thường cái bồn phận đó phần nào không còn nguyên vẹn là đàn bà Việt Nam. Song, có điều phải nhận

là tất cả những gì nàng làm, nàng nói, đều đáng yêu, kể cả khi nàng bắn khoăn về gạo, nước mắm, về thùng gaz : “Không biết thùng gaz của mình xài độ bao lâu thì hết ? Hết gaz thì mua ở đâu ? Lấy gì mà đun bếp ?

- Gạo anh mua ở đâu mà ngon vậy ?

- Ở Sài Gòn. Cả nước mình cái gì ngon nhất đều có ở Sài Gòn. Chỉ cần có tiền là có...

- Có tiền, nhưng cũng phải biết mua mới có của ngon chứ... Ai đi mua gạo cho anh hay anh đi mua lấy ?

- Anh nhờ người. Ở Sài Gòn có hãng chuyên môn cung cấp đủ thứ cho tàu biển. Còm-măng là họ mang đến đủ thứ...

- Ngày mai, em sẽ xem trong tủ lạnh có những món gì. Tùy điều kiện, em sẽ trở hết tài nấu nướng cho anh thưởng thức. Đừng tưởng em không biết nấu nướng...

- Ngày mai anh sẽ trở tài câu cá cho em coi...

- Đừng...

Nàng sợ hãi như đã thấy tôi khiêng con cá biển to tướng tới trước mặt nàng :

- Cá biển lớn lắm. Em sợ không dám làm cá biển đâu...

- Anh sẽ làm cá cho em. Việc của em sẽ chỉ là dùng cá nấu canh chua hay rán. Hồi ở trong Biệt Kịch, anh được dạy cách bẫy chim, bắt cá và làm món ăn lấy để sống mà không cần có mắm muối gì cả.

Như một cặp vợ chồng mới cưới, chúng tôi nói với nhau rất quan trọng về những vấn đề sinh hoạt rất thường. Cũng như một cặp vợ chồng mới cưới, chúng tôi yêu nhau. Tuần trăng mật tuyệt vời.

Trong đất liền kia, ở quê hương nghèo và thiếu tiện nghi, thiếu điều kiện, những cặp vợ chồng mới cưới nào đưa nhau đi hưởng được tuần trăng mật ở Đà Lạt Palace là đã hách lắm. Dám chắc không một cặp vợ chồng mới cưới Việt Nam nào có điều kiện yêu nhau thần tiên như chúng tôi.

Trăng mọc ngang trời và ngang đầu. Du thuyền tắt hết đèn. Chúng tôi mang nệm gối lên nằm trong phòng lái, nhìn trăng sao, yêu nhau, ngủ và tỉnh dậy nói chuyện nho nhỏ với nhau.

Khoảng ba giờ sáng, tôi tỉnh lại. Trăng đã lặn và trên sàn thuyền ướt sương, Diễm Lan vẫn nằm bên tôi, nhưng tôi cảm thấy nàng không ngủ. Trong khi tôi ngủ, nàng vẫn thức và nàng như đang suy nghĩ. Tôi đặt tay lên đùi nàng. Những thớ thịt của thân thể nàng rung động dưới tay tôi. Nàng run, nhưng không nói nửa tiếng :

- Em yêu... Em làm sao thế ? Em lại lo sợ chuyện gì phải không ?

Một lúc sau, nàng mới run giọng đáp :

- Không. Em chỉ không ngủ được...

Có lẽ nàng đang nghĩ tới Vũ Dương, hoặc tới những kẻ đã chết kể từ khi nàng gặp tôi, đến những gì chờ đợi chúng tôi ở ngày mai. Nhưng tôi không thể hỏi nàng về những chuyện đó. Tôi cũng im lặng chờ đợi và dần dần, nàng trở lại bình thường, thần kinh và những thớ thịt của nàng trở lại mềm mại và nàng nằm sát vào tôi.

... ..

Ánh sao nhạt dần và trời đang đông ửng hồng. Một ngày mới sắp hiển hiện rực rỡ trên biển xanh. Diễm Lan thoát khỏi vòng tay tôi. Rất mềm, rất nhanh, nàng đứng lên. Nằm dưới chân nàng nhìn lên, tôi có cảm tưởng như nàng là một cánh hoa theo gió vờn về phía có mặt trời :

- Sáng rồi... Chúng mình xuống tắm... Ai xuống biển sau là thua...

Khi tôi ngồi dậy, nàng đã đứng sẵn ở thành thuyền, đang đội nón bơi lên tóc. Tôi chạy tới. Chúng tôi nắm tay nhau nhảy chúi đầu xuống nước. Tiếng cười trong như ngọc của nàng vang bên tai tôi khi chúng tôi nhảy xuống và trong làn nước xanh biếc, tôi ôm nàng. Chúng tôi cùng nổi lên. Tiếng cười trong lại vang lên bên tai tôi như nàng không lúc nào ngừng cười, như nàng cười cả lúc chúng tôi cùng chìm trong lòng nước.

Thân hình du thuyền như một khối xám dập dềnh trên đầu chúng tôi. Nền trời ửng hồng và trái đất không còn ai khác, trái đất chỉ còn có hai chúng tôi.

Cảnh biển thần tiên và lòng từ thiện, yêu thương loài người cùng vạn vật của Thượng Đế làm cho tim tôi rung động. Tôi muốn kêu lên một tiếng lớn thẳng vút lên tới trời xanh, để Thượng Đế biết tôi đang sung sướng. Khi khổ đau, con người kêu la. Khi sung sướng, con người cũng phải biểu lộ sự sung sướng, lòng biết ơn củ mình bằng tiếng kêu. Thượng Đế ban cho tôi cuộc tình này sau thử thách. Thượng Đế hay Tạo Hóa, không sinh ra loài người để bắt loài người chịu khổ. Tôi có thể nhân danh loài người để cảm ơn Thượng Đế.

Tôi hôn Diễm Lan và chúng tôi ôm nhau chìm xuống thế giới thủy tinh trong vắt. Có một lần nào đó tôi đã ôm nàng như thế này, và chúng tôi cùng chìm xuống biển như thế này, song, lần đó khác hẳn với lần này. Lần ấy như xa xôi lắm lắm và lần ấy chúng tôi hôn nhau để chết...

- Anh yêu em... Anh yêu em...

Nàng cũng la lên :

- Em yêu anh...

Trên biển như có tiếng vang từ khắp phía vọng lại: “Yêu em... Yêu

em... Yêu anh... Yêu anh...”

Bây giờ quanh chúng tôi, mặt biển, da trời, du thuyền, Diễm Lan... tất cả đều có màu hồng. Những giọt nước đọng trên tóc nàng , trên da thịt nàng long lanh như kim cương.

- Đừng bao giờ chúng mình trở về đất liền nữa nhé – nàng nói – Chúng mình cứ ở trên biển mãi. Mãi mãi... Cho đến ngày chúng mình chết...

Như đó là một chuyện làm tôi thiệt hại, nàng vội hứa hẹn một đền bù :

- Em yêu anh mãi mãi...

Cường độ xúc động trong tôi lên mạnh làm tôi không còn nói được. Nhưng tình yêu khi lên đến độ cao nhất của nó không cần tiếng nói.

Chúng tôi bơi bên nhau. Nàng bơi đúng kiểu crawl, hai cánh tay xoay đều và chân đạp thẳng sủi nước, người nằm dài trên mặt nước. Thời hồng hoang ngày xưa theo Kinh Thánh Gia Tô, khi ông Adam và bà Eva chưa bị con rắn cám dỗ, có sung sướng chắc cũng chỉ đến như chúng tôi là cùng. Chúng tôi có thể sung sướng hơn cả ông Adam và bà Eva, bởi vì chúng tôi đã trừ khử được con rắn độc trong lúc hai ông bà vì con rắn độc mà thân bại, danh liệt, bị Thượng Đế Tác-dzăng nổi giận, đuổi ra khỏi cư xá Thiên Đường...

Khi trở lại bám vào mạn thuyền, nàng bảo tôi :

- Anh có nhớ có lần ở Sài Gòn, sau khi người ta làm xong ống dẫn nước máy từ sông Đồng Nai về, có một ông bộ trưởng nào đó em quên mất tên đi khánh thành ống nước máy, uống thử nước và khoe rằng nước máy Đồng Nai ngon như rượu sâm-banh ?

Tôi gật đầu :

- Nhớ chứ, nhưng sao ?

- Ngày ấy, đọc báo thấy chuyện đó, em cho ông ấy nói dóc... Nước sông làm sao như rượu được. Nhưng hôm nay, em lại thấy nước biển như rượu vậy... Em say... Anh có say vì nước biển không ?

- Anh cũng say. Nhưng không cần phải có nước biển, anh cũng say...

Cảm thấy đói, chúng tôi leo lên thuyền. Xuống đến căn bếp nhỏ, việc làm đầu tiên của nàng là bật bếp gaz đun nước pha cà phê. Xong, nàng kéo tấm màn để thay quần áo và trang điểm, tôi bận chiếc quần jean và lên ngồi phơi nắng sớm trên sàn tàu, hút thuốc lá chờ bữa ăn sáng. Tôi cảm thấy sạch sẽ từ thể xác tới tinh thần, sạch từ trong sạch tới ngoài, đúng là không chút bụi trần. Nếu đổi cuộc sống trên biển này để trở thành một tỷ phú trong thành phố Sài Gòn với những núi rác, những con đường đầy bụi và khói xe xích lô máy, xe lam, tôi quyết liệt từ chối.

Tôi thả tâm hồn đi vào một cuộc phiêu diêu, mơ màng kỳ diệu. Thời gian mới chỉ là sáng hôm qua và sáng hôm nay, nhưng cuộc đời tôi như đã đi vào một thời gian xa nhau hàng thế kỷ. Hôm qua, trên du thuyền này còn sự có mặt của Khôi, của Xoa, hai tên sát nhân với những thứ vũ khí đàn áp người khác kiến hiệu nhất là sự tàn ác của chúng. Mới sáng hôm qua, tôi vẫn tin là thế nào Diễm Lan và tôi cũng phải chết. Và sự thật là chúng tôi suýt chết thật. Cũng mới sáng qua, tôi không biết tôi sẽ làm cách nào để cứu được Diễm Lan thoát chết. Vậy mà sáng nay, cuộc đời của chúng tôi như chưa từng bao giờ có những gã tên là Khôi, Phăng-Xoa...

Nhưng mơ mộng thì mơ mộng, tôi cũng phải trở về với thực tế. Chúng tôi đã loại trừ được Khôi và Xoa, nhưng vẫn còn bọn đồng đảng của chúng. Cảnh sát có không biết là chúng tôi đi ra biển bằng du thuyền, nhưng bọn buôn lậu biết. Còn một tên nữa, thằng Phách Mặt Mâm, đi với Khôi và Phăng-Xoa tới hạ sát Vũ Dương. Phách Mặt Mâm đã tiến chân chúng tôi tới tận du thuyền và đã trở về Sài

Gòn báo cáo với một người bí mật mà chúng gọi là Thủ Lãnh Đại Ca. Khi thấy Khôi đi mãi không trở lại, cũng không có tin tức gì về, tên Đại Ca nào đó sẽ nghĩ rằng một là Khôi đã tìm lại được xác phi cơ, lấy được số kim cương và trốn đi ngoại quốc hưởng một mình, hai là tôi – gã thợ lặn kiêm tài công – đã bằng cách nào đó giết được Khôi và cũng bỏ đi không trở về.

Tổ chức buôn lậu quốc tế này chắc chắn là có tầm hoạt động lớn, ít nhất cũng khắp Đông Nam Á Châu. Khi đã biết chúng tôi đi trên một du thuyền, chúng sẽ báo động cho đồng đảng ở khắp nơi canh chừng các hải cảng. Nếu thuyền chúng tôi vào bất cứ hải cảng nào: Hong Kong, Singapore, Yokohama, chúng sẽ được phi báo ngay tức khắc. Bọn côn đồ bất cứ đâu sẽ nhao nhao tìm bắt chúng tôi, vì chúng tin chắc rằng chúng tôi mang theo số kim cương bạc tỉ, số kim cương đang nằm đâu đó dưới đáy vùng biển xanh này...

Diễm Lan bước lên. Nàng bận chiếc tunique trắng ngắn đến nửa đùi, tay bưng hai ly cà-phê bốc hơi :

- Chiếc áo cuối cùng của em đây – nàng đưa một ly cà-phê cho tôi, ngồi xuống bên tôi và cười – ... Nếu không được giặt quần áo, em sẽ bắt buộc phải cả ngày chỉ bận bikini. Lúc đó thuyền trưởng đừng có trách rằng em... kêu gọi thuyền trưởng...

- Nếu trời mưa, thuyền trưởng sẽ cho phép em tha hồ giặt. Vì luật hàng hải đã định rằng khi du thuyền đang ở trên biển khơi, không ai có quyền tắm hay giặt bằng nước ngọt.

Mặt trời đã lên cao, trời biển hết màu hồng. Nước biển trở lại xanh ngắt và da trời cũng xanh ngắt. Gió nhẹ, sóng êm, du thuyền lướt nhẹ trên biển lặng. Hải đảo Scorpion đã xa chúng tôi, bốn phía mênh mông không một vật gì che tầm mắt.

- Nếu chúng mình thật sự tìm... – Diễm Lan bỗng hỏi tôi – Chúng mình có thể tìm ra được phi cơ không anh ?

- Không thể tìm được – Tôi lắc đầu – Ngay cả nếu Vũ Dương tới đây, anh cũng không tin có thể tìm lại được...

Vừa thốt ra cái tên Vũ Dương, kẻ đã chết, tôi ngỡ ngàng ngừng lại. Tôi ngại cái tên đó sẽ gọi lại những hình ảnh đen tối trong lòng Diễm Lan. Nàng sẽ trở lại buồn, hay sẽ hối hận... Nhưng không, tôi thấy khuôn mặt rạng rỡ trong ánh nắng hồng của nàng vẫn vô tư, hồn nhiên, như tôi vừa nói đến một người nào đó rất thường. Người tôi yêu đã quên hẳn chuyện cũ, nàng hoàn toàn là của tôi rồi. Đúng như lời nàng đã hứa : nàng chỉ nghĩ đến người cũ lần cuối. Nàng đã hứa với tôi câu ấy vào một đêm trên thuyền này còn có Khôi, có Xoa, còn có Tử Thần.

- Em nên nhớ, biển cả chiếm đến ba phần tư diện tích trái đất – Tôi vội tiếp – Loài người đã lên tới mặt trăng, nhưng chưa xuống được tới đáy biển sâu. Những đại dương vẫn còn đầy bí mật. Còn lâu lắm loài người mới có thể khám phá hết được những kỳ diệu của biển cả. Về chiếc phi cơ rớt, anh nghĩ như thế này... Phi cơ có thể vỡ tan thành từng mảnh khi xuống tới đáy biển, hoặc vỡ vì bị sóng đánh mạnh, hoặc vì áp lực của nước. Những mảnh nhỏ của phi cơ đã theo sóng tản mát đi khắp nơi. Không bao giờ có ai tìm được số kim cương ấy nữa... Hộp sắt đựng kim cương đã nằm sâu dưới cát...

Nàng nhìn tôi, đôi mắt sáng, tình tứ và làn môi nở cười :

- Nhưng... giả dụ như có thể tìm được, anh cũng không sốt sắng lắm với việc đi tìm ?

Nàng nói trúng tim tôi, tôi cũng phải cười :

- Em nói đúng. Bởi anh có đánh mất cục kim cương nào đâu ? Trời cho anh một cục kim cương lớn nhất thế giới, anh đang có cục kim cương bạc tỉ ấy, anh còn thèm vài cục nhỏ nhít khác làm chi ? Còn em ?

- Em cũng đã có đủ những gì em khao khát.

Nàng ngã đầu vào ngực tôi.

Chúng tôi im lặng rất lâu bên nhau. Trong khoảng thời gian ấy, tôi có cảm giác hình như nàng nói, hình như đó chỉ là tiếng nói tôi nghe được từ ý nghĩ của nàng :

- Trước kia, chưa bao giờ em thực sự khao khát được có tình yêu. Thật lạ kỳ... Tình yêu đến hay không hoàn toàn ở ngoài ý muốn của con người. Thời em mới lớn, em cũng nhiều lần mơ màng đến tình yêu, nhưng đó chỉ là thứ tình yêu em thấy thấp thoáng trong tiểu thuyết, trong xi-nê, thứ tình yêu lãng mạn không có thật. Chẳng hạn như em từng nghĩ rằng em có thể yêu một người mà không cần người đó yêu lại em, cũng không cần người đó biết là em yêu nữa. Đôi khi em tưởng tượng tình yêu bắt buộc phải tan vỡ như tình trong thơ TTKH vậy. Cho đến khi em hai mươi tuổi, khi bắt đầu đi hẳn vào đời, em thấy đời thực sự không có tình yêu, rồi em nghĩ rằng : quả thật đời không có tình yêu. Trong nhiều năm, em quên mất nó, và tình yêu không còn là cái gì em thấy cần phải có nữa. Bây giờ em mới hiểu tình yêu cần thiết cho con người như thế nào. Những người chưa từng được yêu, theo em, là những người khổ sở nhất đời, nghèo nàn nhất đời nữa...

o O o

Thuyền chúng tôi vẫn còn đồng hồ, vẫn còn radio, nhưng chúng tôi không còn cần biết giờ giấc nữa. Cuộc sống hồn nhiên hoàn toàn theo nhu cầu và tự do: đói ăn, khát uống, đêm ngủ và lúc nào cũng yêu nhau. Khi nắng đã gắt, chúng tôi trở xuống cabine và soạn một bữa ăn sáng linh đình. Diễm Lan tìm thấy cả một hộp lớn những khăn ăn bằng giấy vẽ hoa. Nàng làm thêm món salad dầu dấm và ngồi trước mặt nàng – thân hình tượng ngọc, nhưng là một tượng ngọc có máu, có hơi ấm, biết rung động và có hơi thở – nàng chỉ bận có bộ bikini, tôi có cảm giác như tôi là một chàng Playboy tỉ phú. Anh chàng Hugh Hefner, chủ nhân tạp chí Playboy và những cơ sở Playboy của Mỹ, ăn chơi chưa chắc đã sung sướng, đầy đủ bằng

tôi. Những em đẹp như tiên, thơm như mít tố nữ chỉ gần anh, chỉ cho anh thỏa mãn vì anh là chủ tờ Playboy có điều kiện lãng-xê họ, dám chắc không có em nào yêu anh thực tình vì con người của anh. Rồi tờ Playboy ra, anh chỉ là con số không. Bây giờ tôi hiểu nỗi khổ tâm chán chường của những anh già giàu tiền khi các anh nhận biết rằng bọn đàn bà có nhan sắc chỉ yêu các anh vì tiền của các anh, chứ không phải vì con người riêng của các anh.

Buổi sáng, gió thổi mạnh. Tôi dậy Diễm Lan cách dùng buồm để cho thuyền nương gió đi theo hướng mình muốn, bất kể gió thổi về hướng nào. Nàng thông minh, chỉ đâu biết đấy. Nàng khéo léo trong việc điều khiển những lá buồm căng gió còn hơn cả tôi nữa.

Chúng tôi đùa nhau như hai anh chị mới lớn lần đầu được biết ái ân :

- Học trò tốt. Mỗi lần thầy chỉ dẫn mà em hiểu ngay, thầy thưởng em một cái hôn...
- Còn sau mỗi bài học, em phải trả công thầy bao nhiêu ?
- Một trăm cái...
- Thầy đòi tiền công đắt quá, thầy lấy em tám chục cái thôi...
- Nếu em mặc cả thì thầy tặng... 120 cái...

Dù gió thổi hướng nào, chúng tôi cũng không trở lại gần đảo Scorpion nữa. Khi trời lặng gió, tôi thả xuồng xuống biển và sơn nốt tên mới lên thành thuyền :

TÌNH NỮ

Đà Nẵng – VIỆT NAM

Và chúng tôi tắm, bơi, lặn dưới biển xanh gần như suốt ngày. Bất cứ lúc nào, chúng tôi cũng có thể đột ngột theo nhau nhảy xuống biển.

Nàng nằm tắm nắng trên sàn thuyền. Lúc đầu nàng còn bận bikini, về sau nàng bỏ mảnh trên đi và da thịt nàng trở thành hồng như hồng ngọc.

Tôi bắt đầu dạy nàng cách lái thuyền và những nguyên tắc căn bản về hàng hải. Nàng sợ học không được vì nàng không biết gì về toán. Tôi trấn an nàng rằng có nhiều cách học để có thể điều khiển được du thuyền, như những tài công thuyền buôn Trung Hoa và Việt Nam không hề ở hàng hải nào ra, nhưng vẫn đi biển không hề xảy ra tai nạn. Đêm đến, những đêm huyền diệu lung linh ánh sao, tôi chỉ cho nàng biết cách tìm phương hướng qua vị trí những ngôi sao trên trời.

Tôi thả mồi câu đằng sau thuyền. Mỗi ngày, chúng tôi chỉ câu một con cá đủ ăn mà thôi, và ngày nào cũng có cá tươi cho chúng tôi ăn.

Nàng say sưa, mê mải, sung sướng với cuộc sống cách biệt mặt đất và loài người. Điều này làm cho tôi mừng rỡ nhất. Thoạt đầu, tôi tưởng nàng chỉ cố gắng quên để cho tôi vui. Nàng chỉ cố yêu biển vì thấy tôi yêu biển. Nhưng những ngày, những đêm theo nhau qua, tôi biết nàng say sưa và vui sống thực tình. Nàng đúng là một nữ thủy thần. Việc nàng trên mặt đất mới đáng ngạc nhiên, không phải việc nàng sống trên biển xanh.

Và tình trạng huyền diệu nhất là tình yêu của chúng tôi. Tình yêu ấy cũng mang mang như biển. Càng đi nhiều, người ta càng thấy trời biển mênh mông. Càng gần nhau và yêu nhau, chúng tôi càng thấy tình yêu của chúng tôi rộng lớn. Có những lúc chúng tôi cùng ôm chầm lấy nhau, như nếu không ôm lấy nhau ngay, một trong hai đứa chúng tôi có thể chết. Một buổi trưa, sau giây phút tình ái dâng lên đến trời xanh như thế, nàng bảo tôi :

- Em sung sướng... Em sung sướng quá nữa... Chúng ta sẽ nhớ mãi giây phút này, nhớ đến suốt đời chúng ta.

- Em nói đúng. Nhưng đừng quên : đời chúng ta chỉ mới bắt đầu.

Chúng ta còn được hưởng nhiều ngày sung sướng nữa...

- Nếu cần chết, em có thể chết ngay được, không chút oán hận...

Tôi không còn để ý đến ngày giờ nữa. Tôi chỉ nhớ đó là một buổi tối, có thể là khuya rồi, vì trăng đã lên ngang trời. Chúng tôi nằm trên sàn tàu, nhìn lên trời cao và nàng nói :

- Trăng riêng của chúng ta, anh thấy không ?

Đúng là trăng sáng cho riêng chúng tôi. Tôi mơ màng nghĩ đến chuyện chúng tôi cứ lênh đênh trên biển rộng như thế này mãi cho đến năm mươi năm, xa cách hẳn mặt đất với những phiền toái của xã hội loài người chung đụng lúc nhúc, tranh giành, hãm hại nhau, hoàn toàn không hay biết hay bận tâm gì hết về những biến chuyển lớn nhỏ xảy ra trên mặt đất xa xôi, để rồi có một trận đại chiến lớn xảy ra, tiêu diệt tất cả loài người trên mặt đất. Chỉ một số ít người trên biển khơi là còn sống...

Tôi gạt bỏ ý nghĩ chết chóc đen tối đó đi. Đang sống trong thiên đàng, tôi không có quyền nghĩ đến cái chết. Tôi nhìn lên trăng và chợt nhớ bây giờ là tháng bảy, là mùa thu. Và trăng đẹp nhất vào mùa thu. Tôi nhớ lại những đêm trăng ngày xưa ở quê tôi, một làng nhỏ nằm ven bờ sông Đuống. Tôi kể cho nàng nghe những kỷ niệm của tôi. Nàng từng nghe nói đến sông Hồng Hà ở Bắc Việt, sông Hương ở miền Trung nơi nàng sanh trưởng, và sông Cửu Long ở miền Nam trù mật, chưa bao giờ nàng nghe nói đến sông Đuống. Tôi kể cho nàng nghe về dòng sông của thời tôi thơ ấu. Sông Đuống xuất phát từ sông Hồng Hà, đúng ra nó là một chi nhánh của sông Hồng. Sông chảy qua những phủ huyện Từ Sơn, Tiên Du, của tỉnh Bắc Ninh, rồi xuống Quảng Yên, Hải Phòng và ra biển. Hữu ngạn của sông Đuống là những phủ huyện Gia Lâm, Lang Tài, Gia Bình, Thuận Thành; tả ngạn của nó là những huyện Từ Sơn, Tiên Du, nơi phong cảnh núi non tuyệt đẹp. Mà Tiên Du cũng là nơi chàng Từ Thức gặp nàng Giáng Hương thuở ấy.

Nàng không biết gì nhiều về chuyện thần tiên như mộng như thực Từ Thức – Giáng Hương. Nàng tưởng đó là chuyện thần thoại của Trung Hoa, như chuyện phim xê nàng từng coi ở Sài Gòn “Lương Sơn Bá yêu Chúc Anh Đài”. Tôi kể cho nàng nghe chuyện Từ Thức-Giáng Hương: Từ Thức là người Việt Nam, không họ hàng xa gần gì với Từ Hải, sống ở đời nhà Trần.

- Em biết ở đời nhà Trần nước mình, nhân vật nào nổi tiếng nhất không ?

Nếu nàng nói nàng không biết, chắc tôi cũng không chút ngạc nhiên, không cả chút bất mãn. Tình Nữ đầu có cần thuộc sử, dù là sử của... 4000 năm văn hiến của một quốc gia có đền thờ Quốc Tổ trong Sở Thù, ở gần ngay chuồng khỉ. Nhưng nàng nói ngay :

- Có Trần Hưng Đạo chứ ai ? Bộ anh cho em là người đàn bà Lèo ư ?

Tôi hôn nàng :

- Khá lắm. Xin lỗi... Xin lỗi...

Từ Thức quê ở huyện Tống Sơn, tỉnh Thanh Hóa. Về đời nhà Trần, quốc gia Việt Nam chỉ mới có biên thùy miền Nam tới vùng Thanh Nghệ, chưa tiến xuống được tới Quảng Trị bây giờ. Từ Thức thi đỗ, được làm quan ở huyện Tiên Du. Người đời xưa thường lấy vợ sớm. Bằng cớ là trong các truyện Liêu Trai, thư sinh hai mươi tuổi thường đã chết vợ và nhân vật nữ dù là người thật hay hồ ly cũng chỉ nhiều lắm là mười lăm, mười sáu tuổi. Nhưng không thấy ngoại sử ghi chép gì về chuyện vợ con của quan huyện Từ Thức. Chỉ thấy nói ở gần huyện đường Tiên Du có một ngôi chùa cổ, trong chùa có trồng một cây mẫu đơn – thứ hoa này hình như không có ở miền Nam, hoặc nếu có, cũng có rất ít – mỗi năm mùa xuân đến, cây mẫu đơn nở hoa, nam thanh nữ tú khắp nơi kéo đến thăm chùa, thưởng hoa, dần dần tạo thành một ngày hội. Năm ấy, nhân ngày hội thưởng hoa, huyện quan Từ Thức cũng tới chùa xem hoa. Chàng

thấy một thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng mười lăm, mười sáu bị người coi vườn hoa bắt giữ đòi tiền bồi thường vì tội nàng mãi xem hoa nên vịn phải một cành mẫu đơn và làm gãy cành đó.

Từ huyện trưởng thương tình bèn cởi áo cừu đưa vào chùa chuộc nàng. Người thiếu nữ cảm tạ rồi đi. Theo tôi, chi tiết quan huyện phải cởi áo veston đưa vào chùa chuộc tội cho nữ thường dân này có vẻ hơi hoang đường. Đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng chắc khó có thể là thật. Người xưa ghép chi tiết này vào chuyện với dụng ý tăng thêm mỹ thuật cho câu chuyện vốn đã đẹp và thơ mộng có thừa này. Đòi xưa cũng vậy mà đòi nay cũng vậy, quan huyện ở miền quê là hách lăm, được dân kính nể lăm chứ, lý đâu quan huyện phải cởi áo mới xin sư cụ tha được một người con gái chỉ can tội làm gãy một cành hoa. Nhưng thôi, ta chẳng nên xét nét quá. Chỉ biết sau đó, Từ huyện quan chán cảnh công chức nên trả ấn từ quan. Chàng trở về huyện Tống Sơn, Thanh Hóa và đi chơi khắp nơi danh lam thắng cảnh, vui cùng cây cỏ, quên bẵng công danh. Một hôm Từ đi chơi tới cửa biển Thần Phù, trông ra khơi có đám mây ngũ sắc đùn lên như núi, bèn bơi thuyền ra xem. Tới nơi, quả là núi, nhưng bồng bênh trên mặt nước. Chàng bỏ thuyền lên đó và tới một cửa động đề hàng chữ Động Quỳnh Dao, dăm cô xiêm áo trắng muốt chờ chàng ở đó đưa chàng vào động. Chàng được một bà tiên tiếp kiến, cho chàng biết đây là đảo Bồng Lai, tan hợp theo gió sương trên mặt biển, người trần tục chỉ có thể trông thoáng thấy Bồng Lai chứ không thể đến gần, trừ người có duyên với tiên nữ như Từ.

Bà tiên cho gọi một tiên nữ tới giới thiệu với Từ. Nàng tên là Giáng Hương và nàng chính là người con gái bẻ gãy cành hoa được chàng cởi áo chuộc cho năm trước. Từ được kết hôn với Giáng Hương, được sống luôn trong chốn nước Nhựt, non Bồng ấy. Được vài năm, Từ bỗng nhớ quê hương, xin phép vợ cho trở về thăm nhà, thu xếp xong chuyện nhà sẽ trở lại cùng nàng sống mãi. Giáng Hương buồn lắm, nhưng không ngăn Từ. Từ lên xe mây bay về quê nhà. Tới nơi thấy sông núi vẫn như ngày chàng ra đi nhưng nhà cửa, làng xóm đã khác xưa. Từ kinh hoàng biết rằng một ngày ở trên tiên dài bằng một niên ở dưới trần, và chàng ra đi đã tới sáu,

bảy mươi năm. Người trong làng được chàng hỏi thăm kể rằng ông nội, ông ngoại họ tên là Từ Thức trước đây một hôm chèo thuyền ra biển rồi mất tích. Từ giở thư của Giáng Hương ra xem thấy nàng ngỏ lời vĩnh biệt, duyên tiên đã hết, chàng không còn trở lại non tiên được nữa. Xe mây đã biến mất. Từ buồn rầu đội nón lá, khoác áo cừu đi vào dãy Hoành Sơn và không trở lại...

- Anh cũng như Từ Thức, được gặp em là tiên nữ – Tôi nói với nàng – Đây là Bồng Lai của anh. Chỉ khác với Từ Thức là anh không muốn trở về...

Không nói đến chuyện trở về, nhưng ôm nàng trong tay, lòng tôi nổi lên niềm lo âu: rồi cũng như Từ Thức, nàng và tôi rồi sẽ nhớ mặt đất với loài người. Chúng tôi tưởng có thể lênh đênh với nhau trên biển như thế này mãi, nhưng rồi chúng tôi cũng phải trở về. Bắt buộc phải có ngày về. Song, về đâu ? Về bằng cách nào ? Tôi chưa thể tưởng tượng.

o O o

Hình như là buổi sáng, chúng tôi vừa từ dưới biển lên thuyền. Nàng nằm tắm nắng, tóc xõa, ngửa trần trên sàn mũi thuyền. Tôi ngồi bên đọc và phê bình cho nàng nghe những đoạn tôi cho là hay nhất, những đoạn làm tôi cảm động nhất trong bộ Tam Quốc Chí, bộ truyện gối đầu giường của tôi. Khi đem bộ truyện này xuống thuyền, tôi nghĩ rằng trên thuyền sẽ có Vũ Dương và tôi sẽ là người cô đơn nhất thế giới.

Nàng chỉ tay, cánh tay trần phơn phớt làn lông măng vàng óng như da trái đào mùa xuân, về chân trời :

- Đảo Bồng Lai của anh kia...

Tôi rời sách nhìn về phía nàng chỉ. Mây ở đáy đùn lên như núi dựng và một cầu vồng ngũ sắc từ đó vươn lên, vắt vồng trên mặt biển. Mây như sương mù, chỉ có màu xám chứ không đen. Bồng Lai khi

hiện ra trước mắt Từ Thức chắc cũng có hình trạng và màu sắc như thế.

Nhưng đó chỉ là cơn mưa. Mưa trên biển kéo tới thật mau. Chúng tôi chạy vội đi thu buồng xuống, đóng cửa phòng lái và phòng ngủ bên dưới. Mưa tới với gió mạnh như một cơn bão nhỏ. Trong tiếng sấm, tôi la lên:

- Mưa rồi đó. Em có quyền tắm...

Mưa đổ xuống ào ào. Chờ cho nước mưa trôi đi chất muối đọng trên nóc phòng lái, tôi mở ống máng hứng nước mưa chảy vào bồn trữ nước ngọt. Khi tôi nhìn xuống, Diễm Lan đứng giơ tay lên trong mưa. Nàng cười, miệng há ra để nước mưa tràn vào họng.

Tay nàng cầm chai shampooing để gội tóc. Tôi nhảy xuống bảo nàng :

- Đưa đây. Anh gội cho em.

Nàng ngồi trên chiếc ghế sắt kê dưới hiên phòng lái. Từ ngực nàng trở xuống có mưa hắt. Tôi gỡ chiếc bandeau và mái tóc dài nhưng ướt của nàng xoắn xuống đôi vai.

Mưa như hắt từng thốc nước lớn lên thân thể chúng tôi. Không cần nếm, chúng tôi cũng cảm thấy vị ngọt của nước trời, thứ nước mà người Trung Hoa gọi rất đúng là “Vô Căn Thủy”, thứ nước đem nguồn sống lại cho vũ trụ và sinh vật thảo mộc.

Nàng đổ chất shampooing lên bàn tay tôi và tôi xoa mạnh lên tóc nàng. Nàng ngồi đó, hai gò ngực căng tròn, nảy lên theo nhịp tay tôi, da thịt nâu hồng với mái tóc trắng xóa đầy bọt trắng, trông như một Nữ Hoàng da đỏ khỏa thân nhưng đội một cái mũ bằng bông trắng. Tôi chưa kịp nói cho nàng biết như thế, nàng cũng cảm thấy cảnh khôi hài đặc biệt đó. Mắt chúng tôi nhìn nhau và chúng tôi cùng phá lên cười vang.

Bọt trắng chảy xuống mặt, xuống ngực nàng và tôi cúi xuống hôn nàng, rồi chúng tôi ôm nhau, vừa cười, vừa lặn vào mưa.

Không còn gì đáng cười cả, nhưng chúng tôi vẫn cười. Cho đến khi mưa tạnh, mặt trời lại hiện ra, trời biển sáng trưng, tôi cầm chiếc khăn bông lau mạnh cho khô mái tóc của nàng. Tóc nàng dày bây giờ mềm thật mềm và sạch. Phản chiếu ánh nắng, tóc nàng trở thành vàng, thành bạc. Dù trời có cho tôi tuổi thọ 800 năm như ông Bành Tổ, tôi cũng không quên cuộc tắm mưa hôm nay. Tôi là người đàn ông sung sướng nhất kể từ ngày trái đất có loài người.

Chiều ấy, nàng giao hẹn:

- Để em sửa soạn một bữa cơm tối thật thơ mộng. Ăn trong ánh nến và nếu có trăng sớm, chúng mình sẽ ăn trong ánh trăng. Anh phải ở trên phòng máy, bao giờ em mới xuống mới được xuống...

Khi được phép xuống ca-bin, tôi thấy bàn ăn đã được bày biện sẵn sàng với ánh nến lung linh của hai cây nến trắng đặt ở hai đầu. Diễm Lan chưa có ở đây. Nàng từ sau tấm rideau bước ra, trông như một tiên nữ trong bộ robe trắng nàng bận buổi tối xuống du thuyền. Chiếc robe đã được nàng giặt trong cơn mưa lớn hồi chiều và tuy áo không ủi, vẫn tuyệt đẹp trong người nàng. Tay nàng cầm ve nước hoa Channel No 5 nhỏ xíu và đang chạm nhẹ nút chai thủy tinh vào hai bên tai.

- Em biết lúc này mà còn xúc nước hoa thật kỳ – như e lệ vì cử chỉ đàn bà làm đởm ấy, nàng vừa cười vừa nói – Nhưng em tìm được ve nước hoa này trong sắc tay...

- Không hại gì... – Tôi bảo nàng – Phó thuyền trưởng lúc nào cũng có bổn phận phải tìm cách làm Thuyền Trưởng hài lòng. Từ nay, mỗi buổi tối, Phó thuyền trưởng phải trình diện Thuyền Trưởng đều đều trong bộ đồng phục hàng hoàng nhất. Nếu làm Thuyền trưởng bất mãn sẽ bị trừ một ngày lương...

- Đồng phục của Thuyền trưởng hình như không được may bằng vải mà là bằng... da người ?

- Đúng.

Chúng tôi sống trong cuộc yêu đương nồng nàn như mơ mộng. Thời gian và không gian không còn là vấn đề làm chúng tôi phải bận trí. Du thuyền muốn đi đâu thì đi, tự do theo gió như mây trôi, miễn là không trở lại gần hải đảo Scorpion, miễn là không dạt tới đất liền. Nhưng tôi không biết nguyên nhân vì đâu, có những đêm khuya tôi bàng hoàng chợt tỉnh, linh tính cho tôi đoán biết là Diễm Lan đang nằm bên tôi, nhưng nàng đang lo âu. Tâm hồn nàng như đang vật vã trong một màn lưới bao vây mà nàng không sao có thể thoát được. Như nàng đang sống trong một hỏa ngục riêng không có tôi.

Nàng nằm đó, cạnh tôi trên du thuyền bồng bênh, nhưng nàng không ngủ. Nàng nằm im, mắt mở nhìn lên trời đêm. Thân hình nàng căng thẳng, cứng như một vật vô tri, như người đang chết lặng đi vì sợ.

Nàng sợ gì ? Tại sao nàng sợ ? Hình như nàng không muốn chia sẻ nỗi lo sợ ấy với tôi.

## Chương 16

NÀNG SAY SỮA BƠI LỘI VÀ LÀM QUEN VỚI SÓNG NƯỚC. THUYỀN TRÔI vào một vùng biển có cá mập, nhưng nàng tỏ ra không sợ hãi loài cá dữ này nhiều lắm. Tôi giảng cho nàng nghe thực ra loài cá mập không nguy hiểm lắm cho người đang bơi lội và thoải mái dưới nước y như chúng. Cá mập chỉ tấn công người khi bị khiêu khích hay khi chúng ngửi được mùi máu tươi ở trong nước. Cá mập kiếm ăn quanh quần ở gần bờ biển mới đáng sợ vì lũ này từng quen tấn công và sống bằng những sinh vật ở trên mặt đất chẳng may rơi xuống biển, còn cá mập ở giữa biển khơi rất hiền. Nếu gặp chúng, người ta cứ coi như chuyện thường, vẫn cứ tiếp tục thản nhiên bơi lội. Đừng hoảng sợ. Loài cá này như có năng khiếu cảm thấy sự sợ hãi của các sinh vật khác.

Bây giờ nàng đã có thể bơi được cả ngày dưới biển. Bơi, khi đã quen, cũng như người đi bộ trên mặt đất. Đi mãi vẫn đi được, miễn là đừng chạy vội để bị hết hơi. Nhiều hôm biển lặng, chúng tôi bơi xa thuyền đến hai, ba cây số. Nhiều hôm khác có gió thổi thuyền đi, chúng tôi để cho thuyền trôi đi thật xa mới bơi theo.

Tôi dạy nàng mang mặt nạ, ống hơi và bình dưỡng khí trên lưng lội sâu xuống đáy biển. Chỉ ba ngày sau, nàng đã lội được cùng tôi xuống những đáy biển sâu cả trăm thước. Đêm tới, chúng tôi nằm bên nhau nhìn lên trời sao.

Quê hương xa rồi, và chúng tôi cũng không nghĩ đến ngày về.

o o o

Diễm Lan thích nhất là lúc đang trườn mình trên làn cát trắng có những cây rong vờ trên đáy biển sạch, đột nhiên gặp một đàn cá lướt tới :

- Em muốn bơi cùng với chúng – nàng nói – Em tưởng nếu mình ở dưới biển lâu, mình có thể nghe được tiếng nói của chúng. Nếu nói

chuyện được với cá thì thú biết chừng nào.

- Cá bơi nhanh quá – nàng cười tiếp – Hình như cá nó có vẻ không thích chơi chung với người. Thấy em đến gần, chúng nó sợ hãi bảo nhau lui hết...

- Em biết tại sao không ? Tôi đùa với nàng – Tại vì ở dưới đáy biển, cá cái nhiều hơn cá đực. Các chị cá phải ráo riết bảo vệ hạnh phúc của các chị. Thấy em tới với thân hình quyến rũ ghê gớm của em, các chị cá phải đốc thúc những anh cá chồng chạy cho mau...

- Bộ em đẹp lắm sao ?

- Đẹp nhất, đẹp quá, đẹp chịu không nổi chứ không đẹp lắm.

- Lâu lắm rồi, anh đâu có khen em đẹp...

- Lâu lắm của em là bao nhiêu lâu ?

- Là một tiếng đồng hồ...

- Em biết tại sao thỉnh thoảng anh lại phải nói đùa em không ?

Đôi mắt nàng nhìn tôi mơn man như lụa nõn :

- Em biết. Vì chúng mình sống sung sướng, thần tiên quá nên thỉnh thoảng chúng mình phải nói đùa nhau đôi câu, để nhớ rằng chúng mình hãy còn sống và đang ở trên biển chứ chưa lên thiên đường... Nhiều khi em có cảm giác như em là tiên, em có thể cất mình bay vút lên trời xanh nếu em muốn...

o o o

Chừng mười lăm ngày sau khi Khôi và Xoa rơi xuống biển, vào một buổi sáng, Diễm Lan đang bơi dưới làn nước xanh, tôi vào phòng máy mở bản đồ ra đo tọa độ : du thuyền Tình Nữ đang ở trong vịnh Bắc Việt. Gió Nam thổi từ nhiều ngày, nhiều đêm đã đưa du thuyền

và chúng tôi trở về phía Bắc. Bây giờ, bên trái chúng tôi là Hải Phòng, trước mặt chúng tôi, chệch về phía bên phải, là đảo Hải Nam. Trước mặt chúng tôi là Hương Cảng.

Tôi không nói chuyện này với Diễm Lan. Có thể nàng không ngờ được rằng du thuyền đang ở gần đất liền và đã đi ngược trở về phía Bắc đến như thế.

Ở đây, trời nóng hơn. Mặt trời như đứng tim ở một chỗ suốt ngày, không khí cũng ngừng di chuyển. Mặt biển vô biên mệt mỏi và uốn khúc lười biếng quanh chúng tôi.

Vì gần đất liền nên có những con hải âu bay quanh du thuyền. Loài hải âu không phiêu lưu quá xa ngoài biển khơi, chúng sợ buổi tối bay trở về đất liền không kịp. Chúng sống nhiều nhất ở những cồn cát quanh các hải cảng nhiều tàu thuyền. Không biết từ đâu trôi lại một mảnh ván thuyền khá lớn. Ván thuyền của một chiếc thuyền bị đắm ? Trên ván có đứng dựng lên một thân cột và trên đầu cái cột ấy, một con hải âu lông cánh trắng đứng nhìn chúng tôi. Tôi thấy đầu con chim gật gật khi du thuyền trôi gần nó nhất như nó tán thành việc làm của chúng tôi.

Rồi một đàn cá nhỏ vừa nổi vừa đi trên mặt nước. Đàn cá nổi làm trắng xóa cả một vùng bề. Tiếng cá nhảy vọt lên trên mặt nước phát ra một làn tiếng động rào rào nghe như tiếng mưa, như tiếng sỏi ném xuống mặt cát.

Hôm nay, tôi nhận thấy Diễm Lan ít nói và tư lự hơn mọi ngày. Đêm tới, một đêm không trăng nhưng sao lấp lánh đầy trời. Dãy Ngân Hà hiện rõ như chưa từng bao giờ rõ đến thế trong đời tôi – trời lấp lánh đầy sao sáng gợi cho tôi nhớ lại những đêm hè thời tôi còn là một chú nhi đồng ở Bắc Việt – quá nửa đêm, tôi lại chợt tỉnh giấc ngủ nồng để thấy Diễm Lan thao thức bên tôi. Đôi mắt nàng mở lớn nhìn lên trời cao :

- Em làm sao vậy ? – Tôi bồn chồn hỏi nàng – Em có chuyện gì làm

em sợ ?

Nàng gượng cười :

- Không. Em làm gì có chuyện gì phải lo sợ ? Sao anh hỏi em như thế ?

Vì anh thấy nhiều lần em có thái độ lạ lắm... Như đêm nay em không ngủ chẳng hạn, em cứ nằm đó. Anh biết em đang lo âu chuyện gì...

- Không có đâu... Chỉ tại vì em sung sướng quá mà thôi... Em đang suy nghĩ đến... chúng ta...

- Về chuyện gì ? Có phải em sợ không thể sống mãi được cuộc sống lành đềm này, phải không em ?

- Sao lại không sống được ? Có anh cạnh em, sống ở đâu em cũng sung sướng hết...

Tôi ngả đầu lên ngực nàng, lắng nghe tiếng tim nàng đập nhẹ trong đó. Ngay lúc ấy, khi nàng nói nàng không có chuyện gì để lo buồn, nàng sung sướng hoàn toàn với tôi, tôi tin nàng. Nhưng trong tim tôi vẫn còn vương vấn chút nghi ngờ : tôi không nghi nàng không yêu tôi, tôi chỉ nghi nàng lo âu một chuyện gì đó mà nàng không muốn cho tôi biết. Chỉ vì nàng yêu tôi nên không muốn cho tôi biết...

Nhưng chuyện ấy là chuyện gì ?

Tôi cũng bắt đầu thao thức những khi nàng thao thức. Nhưng tôi giả vờ ngủ để cho nàng không biết rằng tôi thức và biết nàng thức. Tôi suy nghĩ về trường hợp bắt buộc phải sống cuộc sống thủy thủ không bao giờ cập bến của nàng. Người đàn bà khó hòa hợp với cuộc sống thủy thủ, nhất là người đàn bà văn minh và lịch sự như nàng. Có thể nàng đã thấy nhớ những mỹ viện, những bộ y phục đẹp và những lần đi dạo trong thương xá Eden, Tax... , nhớ những

phố phường đông vui của Sài Gòn, nhớ xi-nê.

Và tôi bắt đầu nghĩ cách đưa nàng trở về thành phố.

o o o

Buổi sáng, mặt trời chưa lên, nhưng trời biển đã sáng choang như tất cả lòng trong một tấm gương vĩ đại. Gió không thổi, du thuyền đứng im, mặt nước lặng tợ như mặt hồ.

Chúng tôi đứng bên nhau ở sàn tàu cao nhất, nhìn ra tứ phương. Mặt nước cũng có màu hồng của nền trời và chân trời liền với mặt biển.

Một đàn cá lớn nổi lên cách thuyền chừng 200 thước. Những con cá lưng đen, bụng trắng theo nhau nhảy vọt lên trên mặt nước như làm một cuộc thi đua con nào nhảy lên được cao hơn. Những con cá thân dài đến hai thước. Không phải là cá mập, cũng không phải là cá đuối. Đây là đàn cá nược, loại cá biển cũng lớn như cá mập, cá đuối, nhưng hiền lành nhất trên và dưới biển. Loại cá này không bao giờ tấn công người hay chịu ăn thịt người. Đặc biệt chúng lại hay thích đùa giỡn với thuyền. Dân thuyền chài thường rờn chơi với cá nược. Họ gọi loài cá này lên đua thi với thuyền của họ bằng cách cầm dùi gõ cách cách liên hồi lên mạn thuyền, âm thanh ấy truyền xuống nước và cá nược nghe được. Chúng thường từ cả chục cây số xa tìm đến vọt lên mặt nước chạy đua với thuyền. Cả tiếng đồng hồ chúng mới chán và bỏ đi.

Tôi kể đặc tánh ấy về cá nược cho Diễm Lan nghe. Đàn cá nược trong thời gian ấy vẫn theo nhau nhảy vọt lên quanh thuyền chúng tôi. Chúng như biết rằng đang có cử tọa nhìn và tán thưởng thành tích của chúng nên ra sức biểu diễn...

- Mình xuống bơi thi với chúng... – Diễm Lan vui vẻ và sốt sắng la lên, vẻ ưu tư đêm qua của nàng đã hoàn toàn tan biến, nàng vui và sốt sắng như một cô nữ sinh vừa biết bơi lần đầu tiên đến biển ... – Em muốn xuống dưới biển, ở dưới nhìn lên xem chúng thi nhảy cao

chắc là thú lắm...

Nàng đã quen lặn rồi. Từ mấy ngày trước nàng đã có thể một mình xuống thật sâu và tự nàng mang mặt nạ cùng bình dưỡng khí lên lưng. Chiều nàng, tôi thả sợi dây xuống nước. Khi từ đáy biển trời lên, chúng tôi sẽ bám vào sợi dây này để lên thuyền. Nếu mệt, Diễm Lan có thể cởi bình dưỡng khí ngay ở dưới nước, buộc bình vào sợi dây này để lên thuyền cho dễ và nhẹ nhàng.

Khi tôi quay lại, nàng đã mang xong bình dưỡng khí lên lưng. Nàng chỉ còn bận có chiếc slíp nhỏ xíu. Lần đầu tiên tôi nhận thấy màu xanh của chiếc slíp ấy đã bạc. Với tấm thân nâu hồng gần như hoàn toàn khỏa thân, với mái tóc xõa trên đôi vai – lâu rồi nàng không dùng đến chiếc mũ nylon bọc mái tóc khi xuống nước nữa – trông nàng như nàng Jane, người đàn bà mà xi-nê Hollywood bày vẽ ra cho làm bạn với chàng Tarzan trong rừng thẳm. Nhưng nàng là một nàng Jane sống động, có thực, một nàng Jane không chút giả tạo của xi-nê.

Rồi tôi lại thấy nàng như một Nữ Hoàng, không, hơn cả một Nữ Hoàng, nàng như một Nữ Thần Sống của một dân tộc chuyên sống trên biển khơi không bao giờ đặt chân lên đến đất liền.

Trước khi mang mặt nạ thở hơi dưỡng khí và ống kiếng để có thể nhìn rõ dưới nước lên mặt, nàng đi đến cạnh tôi, choàng hai vòng tay lên cổ tôi và nòng nân gần môi nàng lên môi tôi. Chúng tôi nòng say, âu yếm hôn nhau như mọi buổi sáng, như mọi lần hôn nhau. Không có gì lạ hay khả nghi trong buổi sáng và chiếc hôn này, nhưng linh tính bỗng dựng lông mào báo động với tôi. Tôi ôm ghì nàng trong tay, tôi như không muốn buông nàng ra, cũng không muốn để cho nàng xuống nước.

- Em... Em yêu... Anh yêu em...

Như người đàn bà này sắp đi một chuyến đi xa xôi ngàn dặm hay dẫn thân vào một cuộc liều lĩnh đầy nguy hiểm, tôi muốn ôm ghì lấy

nàng, muốn giữ nàng ở lại cạnh tôi, để tôi có thể bảo vệ được nàng.

Nhưng tôi trấn tĩnh lại được. Có gì là nguy hiểm ? Tôi trở thành con nít mất rồi. Tôi chỉ việc cũng mang bình dưỡng khí trên lưng, choàng ống kính lên mắt và nhảy xuống biển cùng với nàng.

- Em đừng đến gần cá quá nhé... Cá nước hiền lành thật đấy, nhưng cũng đừng quá coi thường chúng. Bao giờ mình cũng phải đề phòng phản ứng bất ngờ của cá biển...

Nàng hôn tôi chiếc hôn thứ hai – và cũng là chiếc hôn cuối cùng – rồi chụp ống kính xuống mắt, đưa ống dưỡng khí lên miệng ngậm, nàng đẩy nhẹ qua thành thuyền xuống nước.

Đàn cá đùa rỡ làm thành một vòng tròn quanh thuyền. Nắng bắt đầu lên, những tia nước tóe lên dưới thân đàn cá vọt lấp lánh sắc hồng, sắc đỏ.

Tôi chạy vội vào ca-bin lấy đồ nghề thợ lặn của tôi, mang vội lên người và nhảy xuống biển theo nàng.

Làn nước mát dịu và trong suốt làm cho tinh thần căng thẳng lo âu vô duyên cớ của tôi dịu lại. Bơi trong làn nước trong suốt như pha lê đó, tôi mỉm cười vì nỗi lo âu vừa cảm thấy trên thuyền của tôi. Tôi yêu nàng quá, quá... Khi yêu người ta trẻ lại nhiều tuổi. Tôi vừa trẻ lại quá đáng và trở thành trẻ con : sợ không dám để cho người yêu xa mình dù chỉ là xa từ giường ngủ tới nhà bếp. Cuộc trăng mật của chúng tôi càng ngày càng làm cho tôi cần có nàng sát cạnh bên tôi, xa nửa thước cũng không được. Tôi nghĩ đến những cặp vợ chồng loài sam dưới biển, con đực suốt đời bám trên lưng con cái. Loài sam bám sát gần nhau đến nỗi loài người có câu để chỉ những cặp nhân tình trẻ hay những cặp vợ chồng mới cưới yêu nhau, mê nhau là “dính như sam”. Tôi là một chú sam đực rời lưng vợ ra là chết ngắc. Yêu nhau như thế này mãi kiếp sau chúng tôi chắc sẽ trở thành một cặp vợ chồng sam. Và nếu được làm sam đực, chắc tôi sung sướng lắm vì yên chí lớn.

Loài cá nước hiền lành tuy thích chạy đua nước rút với thuyền và biểu diễn nhảy cao, nhưng lại nhát người. Chúng như chỉ thích thấy người ở trên thuyền. Bỗng dưng thấy có hai con cá lạ bơi đến gần, chúng vội vã bảo nhau lảng đi xa. Nhưng Diễm Lan cũng thỏa mãn, nàng đã được bơi dưới đàn cá và được nhìn ngắm chúng từ dưới bụng chúng, một cảnh mà ít người có thể được thưởng thức.

Khi đàn cá đã đi xa, nàng và tôi bơi cạnh nhau quanh thuyền. Rồi chúng tôi ghé vào bám ở mạn thuyền, bỏ ống dưỡng khí và mặt nạ ra để thở khí trời. Bỗng nhiên gió nổi và biển có sóng. Khi Diễm Lan chuẩn bị để tiếp tục lặn, tôi dặn nàng:

- Hình như biển sắp động, có thể có mưa hay bão kéo đến, em đừng đi xa thuyền nhé...

- Em lặn quanh đây thôi, nàng đáp.

Tôi cũng lặn xuống, nhưng không đi theo nàng. Tôi lặn quanh đáy du thuyền tìm xem làn ván đáy thuyền có chỗ nào bị rêu bám hay chưa. Rêu biển là vật tàn phá ván thuyền nguy hiểm nhất, kể cả những chiến thuyền, thương thuyền bằng sắt cũng bị loài rêu tấn công. Chúng đã bám vào đâu là y như rằng chỗ đó bị ăn mòn đi. Nhưng khi chúng mới bám, chỉ cần lấy ngón tay cạo nhẹ là chúng cũng bong ra.

Lặn quanh đáy thuyền, tôi vẫn để ý nhìn Diễm Lan. Nàng cũng chỉ bơi lặn quanh thuyền. Tôi nhìn thấy mái tóc đen của nàng xỏa và trôi thành một đường trên vai nàng. Trong nửa phút, tôi nghĩ đến chuyện lát nữa đây, tôi sẽ đề nghị cắt bớt tóc cho nàng. Trên thuyền có cây kéo, tôi sẽ không phải cắt tóc nàng bằng dao như chàng Tarzan chính cống.

Vài phút sau, trong lúc ở phía đuôi thuyền, tôi trông thấy một bóng đen dài và thon lướt nhanh bên dưới. Một chú cá mập. Trong vùng này, cá mập xuất hiện là chuyện thường, nhưng tôi cảm thấy chú cá

mập này đặc biệt có vẻ hung dữ, hiếu chiến. Người sống nhiều dưới biển thường có cái cảm giác nguy hiểm, rình mò.

Tôi chú ý đến con cá mập nhiều hơn sau khi có cảm giác ấy. Tôi rời đáy thuyền để lướt tới chặn đầu nó. Như một chiếc phi cơ phản lực phóng pháo, nó quay trở lại. Tôi đập mạnh tay và quơ chân để đuổi nó. Tôi không muốn để nó tới gần Diễm Lan. Nó bị tôi cản đường và lao xuống sâu hơn.

Tôi đuổi theo con cá cho nó đi thật xa nên tôi cũng lao theo nó. Nhìn lại, tôi trông thấy rõ Diễm Lan đang ở dưới du thuyền. Nàng đang bơi và hình như nàng muốn nổi lên. Có lẽ nàng cũng đã trông thấy cá mập và thấy tôi đuổi cá.

Tôi lặn xuống sâu hơn và ánh sáng quanh tôi bắt đầu tối lại. Con cá lượn những vòng bên dưới tôi. Tôi đã xuống sâu khoảng ba mươi thước.

Khi con cá mập lảng đi xa, tôi vẫn còn bơi quanh ở mực nước sâu hơn chờ nó trở lại. Một đàn cá nhỏ dẫn nhau tới bao quanh tôi. Bây giờ tôi có cảm tưởng như tôi cũng là một con cá. Tôi không bơi nữa, để mặc cho những thớ thịt dẫn ra. Với đàn cá vây quanh, tôi như đang dự một cuộc khiêu vũ nhịp nhàng. Chừng ba phút sau, không thấy bóng dáng con cá mập khả nghi trở lại, tôi từ từ đập chân cho tôi trôi lên.

Ngừng đầu lên, tôi trông thấy rõ đáy du thuyền nhưng không thấy Diễm Lan đâu. Chắc nàng đã lên thuyền.

Tôi vẫn từ từ nổi lên. Khi còn cách đáy du thuyền chừng mười thước, mắt tôi bỗng thoáng ghi nhận một vật gì đang rơi nhanh từ ngang mặt tôi xuống đáy biển. Toàn thân tôi bỗng lạnh ngắt và cứng đờ ra khi tôi nhìn rõ vật đang rơi nhanh đó là vật gì...

Diễm Lan đang rơi xuống. Nàng rơi thật nhanh. Chỉ vài cái chớp mắt từ lúc tôi thoáng nhìn thấy vật lạ và nhận ra đó chính là nàng. Nàng

đã rơi sâu xuống tới bốn mươi thước nước. Khi con người chìm nhanh như vậy trong lòng nước, người đó chỉ có thể là đã chết hoặc chết ngất.

Nàng rơi gần như thẳng đứng, chân xuống trước, mái tóc như đứng thẳng. Tôi vội xoay mạnh người và vừa bơi tới vừa lao xuống theo nàng. Tôi bơi nhanh đến nỗi sức ép của nước làm hai mang tai tôi đau nhói như bị kẹp bởi một cái kềm lớn. Nhưng tôi vẫn hết sức bơi tới. Sự sợ hãi, kinh dị, làm cho chân tay tôi trở thành cuống quýt ...

Người nàng vẫn rơi thẳng đứng, nhưng giờ đây, tôi thấy nàng vừa rơi vừa xoay tròn. Và sức rơi của nàng mỗi lúc một nhanh hơn. Nàng đã rơi sâu tới sáu mươi thước trong lúc tôi chỉ mới xuống được tới ba mươi thước.

Bọt nước từ mặt nạ của nàng nổi lên thành một đường trắng dài, áp lực của nước trở thành quá nặng, tôi không còn chịu nổi nữa. Hai mắt tôi hoa lên và sắc nước tối sầm lại. Tôi như người say rượu mạnh...

Diễm Lan đã xuống sâu tới trăm thước. Nàng rơi nhanh xuống vực thẳm tối đen dưới đáy biển sâu. Tôi mất nàng... Không... Tôi không thể mất nàng... Chân tay tôi nặng như chì và dưỡng khí bị sức ép quá nặng của nước không còn lọt được vào phổi tôi nữa, nhưng tôi vẫn lao xuống...

Hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy là nàng vẫn rơi... Rơi nhanh xuống làn đêm dày đặc của vực sâu. Mắt tôi hoa lên rồi tôi không còn biết gì nữa...

## ĐOẠN KẾT

TÔI NGẮT ĐI, NHƯNG NHỜ Ở NHỮNG PHẢN ỨNG TỰ NHIÊN CỦA MỘT người nhái từng lặn xuống sâu nhiều lần, tôi nổi lên được mặt nước.

Tôi hoàn toàn không hay biết gì từ giây phút tôi nhìn thấy Diễm Lan lần cuối khi nàng chìm trong bóng tối của biển sâu, cho đến lúc tôi thấy tôi quỳ gối trên sàn du thuyền.

Khi tỉnh lại và nhận biết thực tại, tôi thấy tôi quỳ gối, gục đầu trên ván, quanh tôi nước chảy đọng thành vũng. Có lẽ tôi đã quỳ gối bất động như vậy trong một lúc khá lâu vì hai vai tôi đã rất nóng vì bị mặt trời thiêu đốt...

Im lặng hoàn toàn bao phủ du thuyền, cảm giác trống rỗng khủng khiếp chụp lấy tôi. Tôi loạng choạng đứng lên và ngơ ngác không biết phải làm gì, nên làm gì nữa...

Tôi lê gối ngã lên ghế, đưa hai tay lên úp lấy mặt. Cơ xúc động quá mạnh làm tôi bàng hoàng như sống trong mơ. Tôi không tin ở tai nạn vừa xảy ra. Diễm Lan không thể chết được. Nàng vừa mới sống bên tôi. Sống động, da thịt tươi mát, thơm tho, quyến rũ. Tiếng cười của nàng còn vương vấn quanh tôi, cả mùi da thịt đàn bà đa tình của nàng. Thời gian trôi qua bao lâu rồi ? Nửa giờ ? Một tiếng ? Tôi không còn biết nữa...

Có chuyện gì đã xảy ra ? Tai nạn gì đã làm cho người tôi yêu chết ngất và chìm nhanh xuống đáy biển như người rớt từ một chiếc phi cơ đang bay ngang trời cao ? Vì nguyên nhân nào nàng lại chết ngất ?

Trước khi tôi rời đáy thuyền để đuổi theo con cá mập, tôi còn nhìn thấy nàng đang nổi lên và bơi về phía đáy thuyền. Đã nhiều lần kể từ khi tôi bắt đầu dạy nàng lặn sâu xuống biển với mặt nạ và bình

dưỡng khí, tôi đã căn dặn nàng phải đề phòng kỹ mỗi khi muốn nổi lên. Nàng đã vô ý để đầu nàng va trúng đáy du thuyền, hoặc khi nàng vừa nổi lên, du thuyền bị gió đưa đi đột ngột nên cần lái hay guồng chân vọt trời ra dưới nước đã đánh trúng đầu nàng. Cũng có thể là một luồng sóng ngầm đánh tới xô mạnh nàng vào đáy thuyền. Một khi tai nạn ấy xảy ra, nàng có thể bị choáng váng và chỉ cần nửa phút là người nàng chìm xuống. Mặt nạ của nàng có thể bị xô lệch hoặc cần dưỡng khí từ bình đeo trên lưng bị tuột khỏi miệng nàng...

Hoảng loạn, tôi như người điên, nhảy qua thành thuyền xuống nước, quên mất rằng mặt nạ và bình dưỡng khí trên lưng tôi đã được tháo ra. Tôi lặn xuống tìm nàng, nhưng chỉ có nước biển xanh ngắt một màu.

Nàng đã lên thuyền. Hồi nãy tôi hoa mắt nên nhìn thấy nàng chìm xuống. Tôi tưởng tôi thấy nàng chìm xuống chứ sự thật, nàng đang ở yên lành trong căn bếp nhỏ. Nàng đang nấu bữa cơm chiều. Đúng rồi. Tôi leo vội lên thuyền và chạy xuống ca-bin...

- Em...

Tôi kêu lên. Đúng rồi. Trong không khí căn phòng ẩm cúng này có mùi nàng. Tôi lão đảo vịn vào vách. Nàng hiện ra trước mắt tôi. Nàng rẽ tấm màn xanh bước ra trong bộ robe trắng, tay nàng cầm ve nước hoa nhỏ xíu. Nàng cười với tôi, mắt nàng sáng long lanh, tay nàng đưa nút ve thủy tinh lên chạm vào làn tóc bên tai:

- Em tìm thấy ve Chanel này trong sắc...

Tôi chồm tới ôm lấy nàng. Vẫn ôm ghì lấy nhau, chúng tôi ngã xuống...

o o o

Lần này, tôi ngất đi thật lâu...

Khi tỉnh lại, tôi thấy tôi nằm một mình trên sàn thuyền lạnh, tấm màn

che bị kéo mạnh rớt xuống phủ lên tôi. Và quanh tôi, ánh sáng của ngày đã tắt, thay vào đó là bóng xám của buổi chiều đang tối...

Hình bóng nàng vẫn quanh quẩn quanh tôi, mùi thơm của da thịt nàng cũng vậy. Rõ ràng tôi còn thấy nàng. Rõ ràng tôi còn thấy nàng. Nàng không chết. Nàng vẫn sống với tôi trên du thuyền này...

Vịn vào thành giường, tôi đứng dậy. Nàng vừa mới làm lại giường xong, nệm gối ngay ngắn, thơm mát. Trên mặt gối trắng, tôi thấy vương một sợi tóc dài của nàng. Ngã úp lên mặt gối, tôi ngửi đầy lồng ngực mùi thơm của nàng.

Tôi ôm ghì nàng trong vòng tay.

- Em yêu. Đừng chết... Nếu em chết, anh cũng chết...

Tôi nói với nàng như thế và ý tưởng cùng chết bỗng làm cho tâm thần đang hoảng loạn, ghê khiếp, điên cuồng, không chịu chấp nhận thực tại của tôi dịu hẳn đi. Tôi chẳng từng ước nguyện được chết trước nàng là gì ? Chết có gì đáng sợ đâu ? Bởi chết đi, tôi lại được gặp nàng. Chúng tôi lại được cùng nhau chung sống...

Qua khung cửa sổ tròn, tôi nhìn thấy vầng mặt trời vàng ối lớn như bánh xe ngựa đang chìm xuống biển. Đêm xuống, gió nổi và thuyền trôi theo gió. Trên tôi, những cánh buồm căng gió phát ra những tiếng phật phật. Tiếng cánh buồm ăn gió đó càng làm cho tôi cảm thấy sự im lặng nặng nề đè chặt trái tim tôi. Giờ này mọi tối, tôi cùng nàng cùng ngồi ăn bữa tối quanh chiếc bàn kia...

Nhưng tối nay chỉ có một mình tôi trên thuyền, chỉ có một mình tôi chờ vợ giữa biển...

Tôi nhắm mắt lại. Và vừa nhắm mắt, hình ảnh Diễm Lan hiện ra rõ từng nét trên rèm mắt tôi : Nàng đang rơi xuống vực thẳm, người nàng đứng thẳng, mái tóc xỏa bay bay trên đầu nàng... Nàng rơi xuống, rơi mãi, rơi không bao giờ ngừng ...

Thuyền vẫn trôi đi...

Tôi nghe thấy tiếng nàng gọi từ khắp mặt biển mang đến...

Mặt biển tối và trời đêm âm vang tiếng gọi của nàng.

- Đừng sợ, Diễm Lan...

Kìa... Nàng trôi trên sóng, tay giơ lên vẫy tôi. Tôi nhảy vào xuồng và hạ xuồng xuống biển rất nhanh, bơi đến chỗ nàng. Nhưng sóng đã đánh nàng dạt sang góc biển khác. Suốt đêm, tôi bơi xuồng tìm vớt nàng trên biển, cho đến khi trời sáng.

Không ăn, không uống, không ngủ, song tôi không thấy mệt. Tôi phải cứu nàng. Bằng mọi giá, tôi không thể để biển xanh cướp người tôi yêu dấu nhất đời. Người tôi yêu không thể chết...

Bình minh lên, rồi mặt trời hiện như mọi ngày. Tôi rời xuồng để vào phòng máy dỡ bản đồ ra tính tọa độ. Trong một đêm lộng gió, thuyền tôi đã trôi được hai mươi hải lý về hướng bắc. Như thế này là tôi đến gần Hồng Kông hơn. Tôi hạ buồm, cho động cơ chạy và đi về nơi chiều qua tôi trông thấy Diễm Lan lần cuối. ..

o o o

Một ngày trôi qua, đêm tới – đêm không trăng, không cả sao. Một đêm cuối tháng và trời biển âm u. Không chắc tôi có thể trở về đúng được chỗ cũ hay không, tôi chỉ hy vọng là về đúng.

Buổi trưa, trời nắng và nóng hơn bao giờ hết. Trời biển như lồng trong một tấm gương lớn. Mặt nước phản chiếu ánh sáng làm tôi chói mắt. Đứng bám vào cột buồm, tôi phóng tầm mắt nhìn thật xa ra chung quanh. Mặt biển mênh mang trải dài vô tận. Trong phút đứng bám vào cột buồm nghiêng ngả ấy, đột nhiên sự thật đến đập mạnh vào tiềm thức tôi : một cánh hải âu từ trời cao sà xuống, đậu trên một mảnh ván trôi bồng bềnh trên sóng. Mảnh ván ấy có một

cây cột dương lên cao. Tôi nhớ lại khi tôi nhìn thấy mảnh ván này với con hải âu lần đầu. Đó là lúc Diễm Lan và tôi sắp lặn xuống biển. Tôi đã trở lại đúng nơi Diễm Lan chìm xuống.

Mặt biển mênh mông, tâm thần tôi hoảng loạn, mê sảng. Khi tai nạn xảy ra, tôi không hề ghi nhận vị trí đích xác. Việc tôi đưa du thuyền trở lại được đúng chỗ này không thể là một ngẫu nhiên hay tình cờ. Tôi tin chắc có một sức mạnh huyền bí nào đó đưa tôi trở lại. Sức mạnh huyền bí và vô hình ấy chỉ có thể là Diễm Lan. Sự hiện diện của con hải âu kia trên mảnh ván cho tôi biết chắc như thế. Cũng có thể linh hồn bất tử của nàng đã nhập vào con hải âu.

Nước mắt rưng lên trong mắt tôi khi tôi nhìn ngây con hải âu. Tôi nói với nó như nó hiểu được tiếng tôi, như trước đây tôi từng trò chuyện với nó :

- Hải âu... Đừng bay... Tôi cho ăn...

Tôi xuống ca-bin tìm trong tủ lạnh. Du thuyền rời bến Đà Nẵng không biết đã bao nhiêu ngày – chắc chắn là đã lâu lắm – nhưng thực phẩm dự trữ còn đầy trong tủ lạnh. Nhưng tôi không tìm được món gì có thể hấp dẫn được hải âu. Không lẽ tôi liệng cho nó những cây rau tươi ?

Nhưng hải âu không cần tôi nuôi. Biển xanh có biết bao nhiêu cá. Khi tôi trở lên boong để báo cho nó biết tôi không có gì cho nó ăn được cả, tôi thấy nó từ trên cao đâm nhào xuống biển như một chiếc phi cơ làm “piqué” để phóng tên lửa. Mặt nước phẳng tóa lên một bông hoa bạc. Khi chim bay vọt lên, mỏ nó ngậm một con cá trắng. Nó đậu trở lại trên mảnh ván, ngửa cổ nuốt con cá vừa bắt được.

Tôi không còn khái niệm về thời gian và ngày đêm. Tôi cứ quanh quẩn mãi trên vùng biển tôi đã mất người yêu. Gió thổi và sóng đánh thuyền trôi đi, tôi cho thuyền trở lại bằng động cơ. Và con hải âu ngày lại ngày vẫn đậu trên mảnh ván đó, đánh dấu nơi tôi đánh mất người yêu.

Tôi biết tôi sẽ không còn đi đâu nữa. Ít nhất, tôi sẽ không bao giờ còn trở lại đất liền. Tôi chỉ trở về khi có Diễm Lan. Nàng ở đâu, tôi ở đó. Nàng ở đây và tôi ở đây. Mãi mãi...

Chỉ trong vòng một tháng trời, Diễm Lan và tôi, chúng tôi đã sống qua một ngàn năm yêu đương, ân ái. Cuộc tình thần tiên của chúng tôi đẹp nhất đời này. Bất kể có bao nhiêu ngàn triệu đàn ông, đàn bà sống trên trái đất, mỗi thế kỷ chỉ có một cuộc tình đẹp mà thôi. Và cuộc tình của chúng tôi là cuộc tình đẹp nhất thế kỷ này.

Bởi vì thế kỷ này có biết bao người đàn ông, đàn bà sống cạnh nhau suốt những đời dài không yêu nhau bằng tôi và Diễm Lan yêu nhau trong nửa tháng.

Tôi quyết định ở lại trên vùng biển này mãi mãi với nàng.

Rồi trong những đêm dài mênh mông không ngủ, những ngày nắng gió không một tiếng động, trừ những tiếng kêu của con hải âu trên đầu tôi – dần dần tôi tìm được cách gần nàng.

Khi tôi đã quyết định cùng xuống đáy biển với nàng, cơn tuyệt vọng của tôi lắng xuống.

Diễm Lan... Diễm Lan... Anh yêu em... Anh yêu em lắm... Anh sẽ xuống vùng Thủy Tinh Cung lánh lánh đó với em. Chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau đúng như lời chúng ta nguyện ước. Chúng ta ước mơ được mãi bên nhau. Ước mơ ấy nay thành sự thực. Anh chẳng còn đòi hỏi gì nữa và anh chắc em cũng như anh. Chúng ta dìu nhau bình bồng trên sóng, cùng ngắm những bình minh hồng, những đêm trăng sao vàng vạc. Từ Thức ngu muội đã ngàn năm một thuở lọt vào được Bồng Lai còn xuẩn ngốc đòi trở về. Anh không dại như Từ Thức. Anh ở lại mãi bên em. Mặt đất già nua lúc nhúc những người, những ngợm kia không có gì đáng để anh luyến tiếc...

Trên mặt bàn trong phòng máy, tôi bày sẵn bình dưỡng khí và chiếc mặt nạ thợ lặn. Trong một khoảng thời gian rất lâu, tôi đứng nhìn xuống mặt biển lóng lánh ánh bạc, ánh vàng. Nước biển như trong suốt tới đáy và dưới đó, tôi thấy lung linh hình bóng những cung điện lưu ly. Nàng đang chờ tôi trong một lâu đài pha lê nào đó...

Hôm nay, tôi sắp rời du thuyền để xuống Thủy Tinh Cung với nàng. Tôi trở xuống phòng ngủ lần cuối. Trên chiếc giường nhỏ chúng tôi từng ân ái, tôi tìm thấy ve nước hoa Chanel No 5 nhỏ xíu của nàng. Tôi sẽ mang ve nước hoa này xuống dưới đó cho nàng. Giờ đây, tôi đặt nó trên bàn cạnh quyển Nhật Trình. Rồi tôi ngồi vào bàn cầm bút ghi lại những sự kiện đã xảy ra trên du thuyền từ trước khi chúng tôi rời bến Đà Nẵng. Tôi có bổn phận phải để lại đây một chút dấu tích của chúng tôi. Du thuyền sẽ trôi dạt trên biển, nhưng rồi sau cũng sẽ có một chiếc tàu nào đó đi ngang bắt gặp nó. Người thủy thủ nào lên du thuyền Tình Ái của chúng tôi sẽ biết chúng tôi đi đâu, về đâu qua quyển Nhật Trình này.

Có một lúc tôi mơ màng hồi tưởng lại giây phút đầu tiên nàng hiện ra trước mắt tôi trên sàn xi-măng của cầu tàu – đó là một buổi sáng nắng vàng, nàng ngọt và thơm như một khối mật ong – tôi xiết chặt ve nước hoa trong lòng bàn tay và ngón tay tôi làm bật nút ve. Một giọt nước thơm rơi trên trang giấy. Mùi hương ngậy ngất, ngào ngạt đượm trong phòng này. Mùi hương làm cho tôi say. Có tiếng nàng gọi tôi dưới đó...

Tôi nhắm mắt lại, và trong một giây đồng hồ, tôi sống lại tất cả cuộc tình thần kỳ huyền diệu của chúng tôi. Từ đầu.

Rồi tôi thấy hiện ra những vùng sâu thẳm màu xanh thẳm, những ánh bạc huyền diệu sáng lên, tắt đi như mời gọi. Tiếng gọi thiêng từ đáy đại dương làm tôi rung động từng tế bào. Say... Say...

o o o

Đến đây là trang cuối và những giòng cuối quyển Nhật Trình kỳ lạ của chiếc du thuyền không người lênh đênh giữa biển. Ông Thuyền

Trưởng gập quyển sổ bìa cứng lại. Câu chuyện tình bi thảm, hào hùng và tuyệt đẹp của hai người lạ có tên Hoàng Chương và Diễm Lan làm cho ông chấn động cả tâm hồn, mặc dầu ông là người cứng rắn, gần như cả đời chẳng biết tình yêu nam nữ là gì.

- Tội nghiệp cho hấn...

Ông Thuyền Trưởng nói lớn lên ý nghĩ đó. Ông tưởng tượng ra chàng thanh niên ấy sống qua những giây phút điên loạn khủng khiếp biết là chừng nào. Trong trường hợp của Hoàng Chương, lối thoát duy nhất chỉ có thể là nhảy xuống biển theo Diễm Lan.

Bây giờ đêm đã khuya – hai giờ sáng – chiếc tàu vẫn tiến thẳng về hướng Hồng Kông. Chỉ có tiếng máy tàu rầm rì trong đêm, nhưng ông Thuyền Trưởng đã nghe quá quen tiếng động rì rì liên tục ấy nên như không gian không có nó, như quanh ông đêm khuya hoàn toàn yên lặng.

Ông Thuyền Trưởng không phải là người thích đọc sách. Những lần trước đây, mỗi lần đọc vài trang báo trong lúc nằm trên giường là ông ngủ thiếp đi. Kể cả ban ngày cũng vậy. Nhưng đêm nay, sau khi đọc xong câu chuyện tình của đôi người trẻ tuổi mà ông chưa từng gặp mặt, ông tỉnh trí và trí óc ông hoàn toàn minh mẫn. Ông nằm đó, đốt điếu thuốc lá Bastos và thả khói bay mù căn phòng nhỏ với ánh đèn mờ. Đêm ở vùng biển này trời đã lạnh. Từ quyển sổ nằm trên chiếc giường nhỏ bên cạnh ông tiết ra mùi hương – nước hoa đàn bà là một thứ mùi xa lạ với những căn phòng trên những chiếc tàu chở hàng gồm toàn đàn ông – làm cho ông bỗng dưng nghĩ đến đàn bà. Một người đàn bà đẹp, tuổi chưa tới ba mươi...

Như người đàn bà tên là Diễm Lan được tả trong quyển sách này.

Rồi phút xúc động của người thủy thủ già qua đi. Trí óc ông ta bắt đầu trở lại minh mẫn. Ông nhú đôi lông mày rậm lại khi biết rằng câu chuyện tình như chuyện thần tiên này có thể làm cho ông thức trắng đêm nay. Ông thức trắng đêm, hoặc nói một cách khác, ông bị

mất ngủ không phải vì câu chuyện quá cảm động, quá đẹp hay quá bi thảm mà chỉ vì chuyện có một vẻ gì đó rất khả nghi...

Ông lơ mờ ngờ rằng câu chuyện do anh chàng giang hồ Hoàng Chương nào đó ghi lại trong quyển Nhật Trình này – với ý định rõ rệt là để cho những kẻ tìm thấy chiếc du thuyền không người lái dênh giữa biển độc và làm chứng – đã không xảy ra đúng hẳn như sự thật. Nhất là ở đoạn cuối của chuyện.

Nhưng chuyện khả nghi ở những chi tiết nào ? Ông Thuyền Trưởng thắc mắc và bần trí vì phải suy nghĩ tìm những chi tiết đó.

- Kỳ lạ... Tại sao lại là người đàn bà biết trước về chuyện ấy ? Lẽ ra, người nhận thấy chuyện đó trước phải là anh chàng chứ ? Hắn đã từng đi biển mà ? Hắn từng biết những thể thức và luật lệ hàng hải. Không lẽ tình yêu làm cho hắn quên hết ?

Chi tiết làm cho ông Thuyền Trưởng thắc mắc ngay từ khi ông đọc đến đoạn đó là việc người đàn bà tên là Diễm Lan trong chuyện lại là người biết trước rằng họ không thể nào đem chiếc du thuyền này vào bất cứ một hải cảng nào trên thế giới sau khi du thuyền đã đổi tên là Tình Nữ. Việc đổi tên thuyền từ Đồng Nai sang Tình Nữ chỉ là một hành động trẻ con. Một chiếc du thuyền có động cơ đi được qua biển không thể đổi tên dễ dàng như thế.

Đúng lý ra, một người có kinh nghiệm về hàng hải như Hoàng Chương phải biết chuyện ấy trước hơn ai hết. Nhưng điều khả nghi là ở đây, tức là theo những lời ghi lại trong quyển Nhật Trình, người nhận thấy họ không thể nào thoát được cuộc truy tìm của bọn buôn lậu sẵn sàng giết người và từng giết người bằng cách đổi tên cho du thuyền, cũng như họ không sao có thể đưa du thuyền không có giấy tờ chứng minh này vào bất cứ một hải cảng lớn nhỏ nào trên trái đất này.

Một vài lượt sơn phủ lên cái tên thật của du thuyền rồi vẽ lên đấy một cái tên mới không làm thay đổi nổi căn cước của du thuyền. Nó

có cả tập hồ sơ với hàng trăm tờ giấy chứng nhận của nó. Vẽ tên khác lên mạn thuyền rồi cho rằng như vậy là đã xong, đã yên trí, sẽ không còn sợ ai tìm theo được dấu mình nữa... Việc làm ấy chắc chắn một gã giang hồ sành sỏi như anh chàng Hoàng Chương trong chuyện này không bao giờ làm. Hoặc có làm, tức là có đổi tên cho thuyền, cũng là để chơi cho vui chứ không thể cho đó là chuyện thật.

Điểm khả nghi lớn thứ hai mà ông Thuyền Trưởng nhận thấy trong chuyện này là kể từ phút hai người nọ thanh toán được hai tên sát nhân, họ không hề dă động đến chuyện trở về thành phố. Cứ theo như chuyện ghi lại thì chàng và nàng cùng thỏa thuận sẽ cứ sống mãi như thế với nhau trên thuyền, sẽ không bao giờ vào bến, không bao giờ trở lại Việt Nam...

Đó cũng là chuyện trẻ con. Khi đang sống chật chội trong đất liền, khi gặp những chuyện bất như ý hoặc nguy hiểm, người ta có thể nghĩ rằng nếu người ta được sống trên một du thuyền có đầy đủ mọi thứ cần dùng, người ta sẽ lênh đênh mãi trên biển không bao giờ trở vào đất liền. Nhưng chỉ cần người ta sống trên thuyền và phiêu dạt giữa biển nửa tháng, người ta mong nhớ đất liền với thành phố ngay lập tức. Con người được sinh ra để sống trên mặt đất. Kể cả những dân tộc gọi là sống trên biển cũng phải sống nép vào bờ đất. Người đàn bà thanh lịch như nàng Diễm Lan không thể thiếu những mỹ viện, những nhà may y phục với cả ngàn thứ hàng nhập cảng, thiếu nước hoa Phú-lang-sa, thiếu cinéma Rex... Và nhất là thiếu nước tắm. Cả anh chàng Hoàng Chương cũng vậy. Dù có thể chỉ sống bằng ái tình với nước biển, chàng và nàng cũng vẫn phải đưa nhau trở về đất liền.

Lênh đênh mãi trên biển, họ sẽ bị các tàu tuần tiễu bắt được. Đó cũng là chuyện tất nhiên phải xảy ra, chẳng sớm thì muộn. Ông Thuyền Trưởng nghĩ thầm : “Mình biết như thế. Chắc chắn gã Hoàng Chương cũng phải biết như thế. Gã yêu Diễm Lan, gã phải nghĩ tới việc bảo vệ nàng dài ngày. Nơi trốn kẻ thù kín nhất vẫn là lọt vào những thành phố đông đảo vài triệu người...”

Nếu họ lọt vào được thành phố, bọn gian sẽ khó tìm được họ. Họ có thể chìm mất trong biển người, nhưng điều khó khăn cho họ nhất là đưa du thuyền vào bất cứ hải cảng nào ở Đông Nam Á Châu này, họ cũng bị bọn gian phi chờ sẵn hoặc biết.

- Làm cách nào đưa nàng vào hải cảng lớn như Hồng Kông mà tay chân của bọn gian không biết ?

Ông Thuyền Trưởng nghĩ như thế và đột nhiên ông cảm thấy tim ông đập mạnh, người ông nóng bừng lên. Máu nóng trong ông vừa chuyển động : giây phút ấy ông ta chính là gã Hoàng Chương quả cảm đang tìm cách bảo vệ nàng Diễm Lan đa tình.

- Làm cách nào cứu nàng ?? Làm cách nào ??

Đang nằm, ông ta bỗng ngồi bật dậy. Hình như ông vừa tìm ra được một giải pháp bảo vệ hữu hiệu cho nàng Diễm Lan đa tình “thân hình tượng ngọc thơm như một khối mật ong”. Mắt ông ta sáng lên và ông la thành tiếng :

- Tuyệt... Tuyệt... Đúng là như chuyện thần tiên.

Hoàng Chương còn sống – Ông Thuyền Trưởng náo nức với sự phát giác ấy – Và cả Diễm Lan vẫn còn sống.

Cơn xúc động lại qua đi. Khi trái tim dịu lại, ông ta nòng nài ao ước – như ông chưa từng ao ước một chuyện gì nòng nài đến thế bao giờ – ... Hoàng Chương và Diễm lan đều còn sống.

o o o

Chiếc tàu chở hàng dòng dây kéo theo chiếc du thuyền đã được một đêm, một ngày. Bây giờ lại là hoàng hôn.

Mặt biển thật lặng và tàu sắp đi vào hải cảng Hồng Kông. Ông Trưởng Tàu vừa cho lệnh đánh điện vào Sở Kiểm Soát Hàng Hải

của Hồng Kông để báo tin tàu mình sắp tới. Trong điện tín này, ông cũng báo cáo sơ qua việc tìm thấy du thuyền không có người ở giữa biển và kéo du thuyền theo tàu ông vào Hồng Kông.

Ở đây, biển có nhiều sương mù. Và trong màn sương ở phía xa trước mũi tàu, những người thủy thủ đã thấy sáng nhấp nháy những ánh đèn pha đặt nổi xa nhất ngoài biển của hải cảng Hồng Kông.

Ông Trưởng Tàu đứng trong phòng lái cao, trầm tư nhìn về chiếc du thuyền lướt đi êm sau tàu. Tay ông cầm chiếc ống dòm cỡ lớn, thỉnh thoảng ông lại đưa lên, nhìn sang du thuyền, như để tìm hay quan sát một cảnh tượng gì đáng nhìn trên đó.

Du thuyền được kéo theo tàu bằng một sợi dây cáp dài tới 500 thước. Chiều dài của sợi dây này để đề phòng khi tàu ngừng, du thuyền còn đà vẫn lướt tới, nhưng sẽ hết đà và ngừng lại ở khoảng 300 thước. Nếu kéo thuyền bằng dây ngắn quá, thuyền có thể thuận đà đâm vào tàu khi tàu ngừng lại.

Khi màn đêm xuống ở khoảng cách nửa cây số, mắt thường chỉ nhìn thấy du thuyền là một khối nhỏ lơ mờ trắng. Mắt thường không thể nhìn thấy bóng người trên du thuyền, nếu trên du thuyền đêm xuống có người.

Cái chết và cuộc sống của hai người trẻ tuổi yêu nhau tha thiết trên du thuyền kia đã ám ảnh tâm trí ông Trưởng Tàu suốt ngày hôm nay. Đúng như ông ta biết trước, đêm qua ông đã thức trắng đêm. Ở vào số tuổi của ông, việc thức trắng đêm không còn là việc làm tổn hại nhiều đến sức khỏe nữa. Những đêm tàu gặp bão hay đi vào vùng biển động, hoặc động cơ bị trục trặc, ông vẫn từng thức suốt đêm như thế. Có khi ông thức cả hai ba đêm liền.

Vào khoảng 4 giờ sáng nay, ông Trưởng Tàu trở dậy đun lấy nước pha trà tàu. Ông ngồi đọc ẩm trong buổi sáng trời mờ sương lạnh, tỉnh trí đọc lại từ đầu đến cuối quyển Nhật Trình của du thuyền Tình Nữ.

Ông đọc lại, không phải là đọc để biết, để thưởng thức như người đọc một truyện tình đẹp, gay cấn, hấp dẫn, mà là đọc để phân tích từng chi tiết. Ông như một bác sĩ giải phẫu mổ xẻ từng phần cơ thể của một tử thi. Đúng hơn, ông như một kỹ sư tháo rời ra từng bộ phận của một cái máy lạ để tìm biết sự bí mật làm máy chuyển động.

Sự bí mật mà ông muốn tìm biết qua những trang Nhật Ký là sự thật : cặp tình nhân trên du thuyền kia còn sống hay đã chết ??

Điểm mâu thuẫn nhất mà ông Trưởng Tàu thấy rõ nhất là điểm chính Diễm Lan, người đàn bà tuy đẹp nhưng chắc chắn là không biết gì về luật hàng hải, lại là người biết rằng chiếc du thuyền của họ không thể đưa họ vào bất cứ hải cảng nào mà bọn buôn lậu không biết.

Sau khi họ thanh toán được hai tên sát nhân, Diễm Lan vẫn còn sợ hãi. Những trang nhật trình cho biết có nhiều đêm nàng không ngủ được. Đó là những lúc nàng lo sợ trước tương lai đen tối...

Và Hoàng Chương, người thanh niên trong chuyện tình này, là người vừa quả cảm, vừa giàu tưởng tượng. Những gì gã viết lại có thể coi như một tiểu thuyết. Người thanh niên ấy tất phải làm đủ mọi chuyện có thể làm được để giữ vững tình yêu xứng đáng được hy sinh để giữ của họ.

Họ không thể cứ sống lênh đênh mãi ngoài biển khơi, họ cũng không thể sống được một khi họ trở về đất liền. Song, nếu họ cùng chết đi... mọi vấn đề sẽ tự giải quyết. Nếu bọn buôn lậu có bằng chứng chắc chắn rằng họ đã chết, mọi truy tầm sẽ ngừng. Cặp tình nhân sẽ có điều kiện êm đềm sống và yêu nhau.

Nhiều lần trong ngày, ông Trưởng Tàu đã định xuống xuống để đích thân sang kiểm soát du thuyền. Nếu ông sang đó, ông tin rằng ông sẽ tìm được một vài bằng chứng để biết chắc chắn những người

trên đó đã chết hay vẫn còn sống. Song, đến phút sắp ra lệnh cho thủy thủ hạ xuống, ông ta lại thôi.

Vì ông nghĩ rằng, nếu sang du thuyền và nếu tìm thấy bằng chứng là du thuyền còn có người sống, ông sẽ bắt buộc phải báo cáo với nhà chức trách hàng hải. Và nếu ông báo cáo như thế, sẽ có hại lớn cho cặp tình nhân. Chi bằng đừng tìm, đừng biết là hơn...

Nhưng ông Trưởng Tàu, tuy chỉ là một tàu chở hàng, cũng là người giàu tưởng tượng không kém anh chàng Hoàng Chương nào đó từng sống, từng yêu trên chiếc du thuyền kia. Đứng trên sàn tàu cao, ông nhìn du thuyền lướt êm trong bóng chiều đang tắt và ông tưởng tượng...

...Mưu giả chết thường được gọi là kế “Kim thiên thoát xác” trong những truyện cổ. Người ta phải giả chết để được sống là chuyện thường... Trong trường hợp của cặp tình nhân bị săn đuổi này, mưu giả chết để đánh lừa kẻ thù thật thần diệu. Phải là người thông minh lắm hoặc may mắn lắm mới nghĩ ra được mưu này. Anh chàng Hoàng Chương đúng là kẻ vừa thông minh vừa gặp may. Nếu người anh yêu không tuyệt đẹp như nàng Diễm Lan, có thể anh đã không thể nghĩ ra được cái mưu ấy...

Với những người trẻ tuổi từng quen lặn dưới biển, nhất là lại có mặt nạ thợ lặn và bình dưỡng khí trên lưng, việc lặn dưới nước nửa ngày, một ngày... không phải là việc khó. Họ chỉ cần lặn và bám ở dưới sàn du thuyền, bám ở phía đuôi thuyền, là đủ để cho những thủy thủ trên chiếc tàu chở hàng này không trông thấy. Đêm xuống, họ đang hoảng lên thuyền. Cả ban ngày nữa. Họ có thể cứ ở dưới phòng ngủ, họ chỉ cần để ý canh chừng, nếu thấy trên tàu thả xuống xuống biển, họ ung dung mang đồ lặn tụt xuống biển ở phía đuôi thuyền cũng vẫn thừa thì giờ...

Muốn làm cho thiên hạ tin rằng họ đã chết, họ để lại trên thuyền cái sắc đựng gần một trăm ngàn đô-la. Số bạc ấy là bằng chứng mạnh mẽ, hùng hồn nhất về chuyện họ đã chết. Không ai tin rằng họ chịu

bỏ lại số bạc lớn ấy khi họ trốn đi. Nếu còn sống, họ còn cần có tiền. Chỉ có chết, họ mới chịu bỏ lại số đô-la lớn ấy...

Số đô-la cũng được ghi trong quyển Nhật Trình. Hoàng Chương chỉ ghi lại sơ sài số bạc trong chiếc sack khoảng 100.000 đô-la và số tiền những thủy thủ lên du thuyền tìm thấy cũng gần đúng với con số ấy. Song, có gì bảo đảm họ chỉ có từng ấy tiền ?? Biết đâu số đô-la họ có chẳng gấp hai, gấp ba số tiền họ để lại ??

Và ai biết đâu người thiếu phụ lại chẳng còn đem theo một số nữ trang giá trị ?? Hoặc có thể nàng còn có tiền gửi ở trong một trương mục ở một ngân hàng nào đó trong thành phố Hồng Kông họ sắp tới kia ?? Trong lòng ông Trưởng Tàu, người thủy thủ già ấy nổi lên một hy vọng : đôi tình nhân còn nhiều tiền, còn thật nhiều tiền...

Vào được Hồng Kông, có tiền, họ sẽ mua được những giấy tờ căn cước mới. Họ sẽ trở thành dân Tàu một cách hợp pháp để rồi một ngày đẹp trời nào đó, họ đưa nhau lên Caravelle đi Tokyo, đi Paris, đi... Sài gòn. Ở Hồng Kông, họ có thể mua được tất cả, miễn là họ có tiền.

Cũng có lúc ông Trưởng Tàu thắc mắc đến chuyện không hiểu họ có tìm thấy được chiếc phi cơ rơi dưới biển hay không ? Ông kết luận là không. Tất cả câu chuyện của họ đều là sự thực, trừ đoạn cuối cùng...

- Họ xứng đáng được sống... – ông Trưởng Tàu thì thầm một mình  
– Họ không có tội gì cả, trừ cái tội chiến đấu để được sống...

Và cuối cùng ông quyết định sáng mai đây, khi tàu tới hải cảng, ông sẽ đến sở Cảnh Sát Hàng Hải. Và ở đây, ông sẽ khai rằng đã chết hết. Ông sẽ không khai những chi tiết lảm cẩm như là thủy thủ của ông lên du thuyền, họ còn thấy trên bàn hai ly cà-phê, một ly uống dở hãy còn ấm. Và trên bếp gas, ấm đun nước vẫn còn nóng. Chi tiết này có thể làm cho những kẻ đa nghi đặt câu hỏi : một gã tuyệt

vọng vì người yêu chết chìm đến cái độ nhảy xuống biển cùng chết với nàng, còn đầu óc đâu mà đun nước pha cà-phê ??

o o o

Tám giờ tối, những dãy đèn của Hồng Kông sáng rực như một vùng kim cương trong sương mù.

Ông Trưởng Tàu vẫn đứng trong phòng máy nhìn về chiếc du thuyền lướt êm sau tàu. Đôi mắt tuy đã hấp hái của ông vẫn còn rất tinh. Khi tàu chỉ còn cách đất liền chừng hai cây số, ông nhìn thoáng thấy cái mà ông đứng ở đây từ chiều chỉ cốt để nhìn thấy...

Cái đó là hai vật đen đen, tròn tròn như hai trái dưa nước... từ từ rời đuôi chiếc du thuyền. Trên mặt biển sương mù, hai vật tròn ấy trôi về phía bờ biển...

Ông Trưởng Tàu đã nhắc cái ống nhòm lên để nhìn cho rõ. Nhưng không hiểu sao ông lại hạ xuống. Có thể là ông đã nhìn thấy đủ những gì ông cần thấy, cũng có thể là ông không muốn nhìn rõ hơn. Bởi vì hai vật đó cũng có thể là hai trái dưa, hoặc hai vật gì đó không thuộc về người ...

Làn môi khô của người thủy thủ già bỗng thoáng hiện nụ cười hài lòng. Rồi ông thì thầm một mình :

- Chúc các em thành công...

Sau đó, ông quay vào để thực hiện cuộc cho tàu cập bến.

HOÀNG HẢI THỦY (1971)

NG - HẢI - THỦY

Phóng tác

# NHU CHUYỆN THẦN TIÊN

Nguyên tác:

SCORPION REEF

của:

CHARLES WILLIAMS

**Ngày xanh**

